

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN
INTRIGUE

AGENT UNDER SIEGE

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

 HARLEQUIN
INTRIGUE

AGENT UNDER SIEGE

LENA DIAZ

"Teagan," diye fısıldadı. "Bana bak."

Gözlerini açtı ve ona baktı. Ayın ışığı gözlerinin güzel mavisini görmek için yeterli değildi, ama ne kadar sert olduğunu hatırladı. Yakışıklıydı. Çok tatlı ve *akıllıydı ve... ve ölecekti.*

"Onu öldürmek zorundayız," diye fısıldadı. Bryson'ın kolu ona karşı sertleşti ama bir şey söylemedi. "Onu öldürmek zorundayız," diye tekrarladı. "Bizi o korkunç kulübeye götürmeden önce. Beni istiyor. Beni vurmayacak, hemen değil. İçeri girmeyi reddedeceğiz ve o da yaklaşmak zorunda kalacak. Önümde eğildiğin sürece seni koruyabilirim-"

"Canı cehenneme," diye tısladı. "Seni canlı kalkan olarak kullanmayacağım. Cevabım hayır. Bunu bir şekilde atlatacağız. Henüz bir planım yok ama seni ateş hattına atmak kesinlikle listemin başında değil. Listede bile değil. Unut bunu."

AJAN KUŞATMA ALTINDA

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri almak
için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin

Intrigue tarafından

yazılan kitaplar

Adalet Arayıcıları

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma Altında

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Smokies Özel Ajansı Çelişkili

Kanıtlar

Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Marshland Adalet

Glades'te Kayıp

Tutuklama Gelişmeleri

Deep Cover Dedektifi

Rehine Müzakeresi

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Bryson Anton-Bu eski FBI profil uzmanının kurtuluşu, kendisine saldıranın Bryson'ın yıllar önce yakalayamadığı katil olduğuna inanan genç kadını kurtarmasına bağlıdır.

Teagan Ray-Bu ceza hukuku öğrencisi, Bryson'ı kendisine saldıran adamı yakalamasına yardım etmeye ikna etmek için hayatını askıya alır. Ancak verdiği karar ikisini de hayatlarına mal olabilecek bir yola sürükler.

Mason Ford-Hayati yozlaşmış küçük bir kasaba hükümeti tarafından neredeyse yok edildikten **sonra**, bu eski polis şefi kazandığı davaları Adalet Arayıcıları'nı kurmak için kullanır. Eski kolluk kuvvetlerine kendilerini kurtarmaları ve başkaları için adaleti sağlamaları için ikinci bir şans sunuyor.

Avarice Lowe-Bir zamanlar seri katil olduğundan şüpheleniliyordu ancak polis başka bir şüpheliye yöneldiğinde ortadan kaybolmayı başardı. Şimdi ilk cinayetlerde kullanılan aynı imzayla daha fazla insan ölüyor.

Kentucky Karındeşeni olarak hapsedilen **Leviathan Finney**, gerçekten bir zamanlar eyaletinde terör estiren seri katil mi? Yoksa Teagan'ın inandığı gibi, gerçek katil kaçtı mı?

Adalet Arayıcılarından **biri olan Gage** Bishop, Bryson ve Teagan'a en çok ihtiyaç duydukları anda yardım eder. Ama yardımı çok geç mi kalacaktır?

2020'de dünyamızı etkisi altına alan korkunç, akıl almaz pandemi sırasında sevdiklerini ve arkadaşlarını kaybeden herkese dualarım ve başsağlığı dileklerimle. Umarım bu hikaye size birkaç saatlik bir kaçış sağlar ve yüzünüze bir gülümseme yerleştirir. Tanrı sizi korusun.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm

[Yirmi Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç Bölüm Yirmi](#)

[Dört Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Bölüm](#)

[Nichole Severn'in yazdığı *The Fugitive* kitabından alıntı](#)

Birinci Bölüm

Gölge rıhtımın ucuna düşüp Bryson Anton'un tekerlekli sandalyesinin üzerinde durmadan çok önce, adamın orada olduğunu biliyordu. Hareket sensörleri ve güvenlik kameraları, adam arabasını garaj yoluna park ettiğinde Bryson'ın saatinin bileğinde vızıldamasına neden olmuştu. Adam arka avluya geçtiğinde daha fazla mesaj uyarılmıştı. Ve yine, derede sona eren hafif eğimli çimenlikten aşağı indiğinde. Bryson, konuşmak zorunda kalmadığı sürece arkasında kimin durduğunu umursamıyordu.

"Güzel yer," dedi adamın sesi. "Muhtemelen en yüksek Dumanlı Dağlar'ın Tennessee tarafındaki manzaralar. Geceleri buradan Gatlinburg şehir merkezindeki neredeyse tüm ışıkları görebileceğinize bahse girerim."

Bryson iç çekti ama arkasını dönmedi. "Eski patronum iş sırasında yaralandıktan sonra bana acıdı. Bana bir gemi dolusu para verdi ve ben de onu alıp bu mülkü satın alacak kadar bencildim. Ama bu istediği zaman uğrayabileceği anlamına gelmiyor."

"Ben hâlâ senin patronunum. İstifanı kabul etmedim."

"İşler böyle yürümüyor Mason. Kabul etsen de etmesen de istifa ettim. Bir daha asla Adalet Arayıcısı olmayacağım. Camelot'a geri dönmeyeceğim. Siz ve yuvarlak masa şövalyeleriniz, soruşturmalarınızı aksatan eski bir profilci olmadan daha iyi durumdasınız."

"Bu yüzden mi burada oturmuş balık gibi içiyorsun, her şeyi mahvettiğini düşündüğün için mi?"

"Onun gibi bir şey." Bryson tekerlekli sandalyesinin yanındaki soğutucudan bir kutu bira aldı ve kapağını açtı. Derin ve uzun bir yudum aldı, bunu istediğinden çok davetsiz misafirini kızdırmak için yapmıştı.

Mason bir bira aldı ve etiketine göz attıktan sonra açmadan geri fırlattı.

"Balık ısıyor mu?"

"Buralarda bir yerde olta görüyor musun?" Bryson elindeki teneke kutuyu suya boşalttı ve etrafta dönmeden önce kucağına bıraktı. "Keyfini çıkarın manzarayı istediğin kadar seyredebilirsiniz. Parasını sen ödedin." Sandalyesini kaldırım taşlı yürüyüş yolundan eve doğru yuvarladı.

"Dalton ve Hayley geçen haftaki düğünlerinde seni göremediler." Mason onun yanına geldi.

"Evet, şey. En son dans adımlarını öğrenecek vaktim olmadı." Sürgülü cam kapıların önünde durdu ve elindeki boş bira kutusunu geri dönüşüm kutusu. Kapının koluna uzandığında Mason ona doğru eğildi ve kapıyı kapalı tuttu.

Bryson küfretti. "Benden ne istiyorsun?"

"İşini yapmanı istiyorum. Dün Camelot'a yeni bir müşteri geldi. Özellikle *seni* işe almak istiyor."

Alay etti. "Başka biri ölsün diye eski bir FBI ajanının davasını mahvetmesini istediğine inanmamı mı bekliyorsun? Eğer istediye, onu buraya gönder. Parmağımı bile kıpırdatmadan bunu başarabilirim."

Mason kapıya yaslandı. "Bu çok büyük bir suç. vicdan azabı çekiyorsun. Yoksa sadece kendin için mi üzülüyorsun?" Tekerlekli sandalyeye doğru el salladı. "Fizik tedavi randevularının yarısına gelmemek yerine gerçekten gitseydin, şimdiye kadar o şeyden kurtulmuş olurdun. Şaşırmış gibi bakma. Sigorta primlerini ben ödüyorum. Ne fatura edildiğini görüyorum. Ve son zamanlarda şaşırtıcı bir şekilde tıbbi fatura eksikliği var. Vazgeçtin, Bryson. Asıl soru neden?"

"Neden?" diye homurdandı. "FBI'nın altın çocuğuyken herkesin benim profillerime İncil'deki metinler gibi davrandığını hatırlatmama izin verin. Bu yüzden onlara Kentucky Karindeşeni için bir profil sunduğumda, tüm çabalarını listemin en üstündeki şüpheli olan Avarice Lowe'a odakladılar. Bu arada, Leviathan Finney -gerçek Karindeşen- artık gözetim altında değildi. Bunu kutlamak için başka bir kadını kaçırdı ve *karnını deşti*. Benim sayemde tekrar öldürebildi."

"*Sizin* sayenizde polis şüpheli listesini başka türlü yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde daraltabildi. Yaptıkları seçimler senin hatan değildi. Kahretsin, Bryson. Eğer yaptığın iş olmasaydı, Karindeşen'i yakalayıp hapse atmak çok daha uzun sürerdi."

"Bunu öldürdüğü son kadının ailesine söyleyin."

Mason başını salladı. "İsimsiz birinin her ay son kurbanın ailesine para gönderdiğini duydum. Bu jestin cömertliğine ve nezaketine hayran olsam da, bu kişi kendi borcunu ödüyor. borçlu değil. O kadının ölümünden sorumlu olan tek kişi, onu öldüren adamdır- Leviathan Finney."

Bryson ellerini tekerlekli sandalyenin kollarında yumruk yaptı. "Burada işimiz bitti mi? Geç oluyor."

"Bu gece büyük planın var mı?"

"Saçımı yıkamam lazım."

Mason derin bir iç geçirdi. "Sadece bir şeyi açıkla, sonra gideceğim. Neden? Şimdi mi? Üç yıl önce FBI'dan ayrıldınız ve benim için çalışmaya başladınız. Adalet Arayıcılarından biri. Bunca zaman sonra Karindeşen davası sizi neden tekrar rahatsız ediyor?"

Bryson ona kuşkuyla baktı. "Beni *yine mi* rahatsız ediyorsun? Beni rahatsız etmeyi hiç *bırakmadı*. Ama kötüden iyi bir şey çıkarmaya çalıştım, senin için araştırmalar yaparak günahlarımın kefareti ödemedim. Peki ben ne yaptım? Neredeyse Hayley'i öldürtüyordum, kendimi vurduruyordum ve burada bacağımı kaybetme riski olmadan kalçamdan çıkaramayacakları bir şarapnel parçasıyla oturuyorum. Burada oturup Kendim için üzülüyor muyum? Hayır. Kimsenin sempatisini hak etmiyorum, en azından kendiminkini. Sempatiiyi hak eden insanlar *incittiklerim*, benim yüzümden neredeyse ölecek olanlar ve ölenler. İstifamı kabul et ve beni yalnız bırak. Başka kimseye zarar verme riskine girmeyeceğim. Benden bu kadar."

Mason, Bryson'ın yanından geçip dereye doğru bakarken çenesi çalışıyordu. Sonunda Bryson'ın bakışlarıyla tekrar karşılaşana kadar tam bir dakika sessizlik içinde geçti.

"Görünüşe göre kararını vermişsin."

Bryson kaşlarını kaldırdı. "Sonunda dinliyorsun gibi görünüyor."

"Oh, dinliyordum. Sadece duyduklarım hoşuma gitmedi." Takım elbise ceketinin altından pembe puantiyelerle kaplı neon yeşili kalın bir dosya çıkardı ve Bryson'ın kucağına bıraktı. "Sanırım buna ihtiyacın olmayacak."

Dosyaya, sarmal bir çingiraklı yılanı bakar gibi baktı. "Bu iğrenç şey de ne?"

"Bunu size vermem istendi. Size bahsettiğim müvekkilden, onun davasında çalışmanızı isteyen müvekkilden. İddia edilen bir seri katil hakkında araştırma yapmak için ceza adaleti alanında yüksek lisans derecesini beklemeye aldı. Bu işi yapabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyor.

Polisi, vardığı sonuçların makul olduğuna ve onu yakalamasına yardımcı olacağına ikna etmek. Bu dosyada araştırmasının bir özetini sunmuştur."

Bryson homurdandı ve başını salladı. "Eğer başarısız bir suçlu profildesinin teorisinin anahtarı olduğuna inanıyorsa, o zaman okula geri dönmesi gerekiyor. Tümdengelim mantığı çarpık."

"Kişisel olarak, çalışmalarımı ilgi çekici, teorilerini zorlayıcı buldum. Ve Zaten ceza adaleti alanında yüksek lisansım var.

polis Şefi olarak ve ondan sonraki yedi yıl da Adalet Arayıcıları'nı yöneterek geçirdim." Mason doğruldu ve takım elbisesinin ceketini çekiştirerek yerine oturttu. "Ama fikrini değiştirmeyeceğimi görebiliyorum. Komik olan şu ki, seni asla pes eden biri olarak görmedim. FBI'dan sonra bile."

"Evet, şey. Ben de başka bir masum insanın neredeyse öldürölmesinden sorumlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım ikimiz de yanılmışız."

Mason uzun bir süre ona baktıktan sonra tekrar yanından geçip rıhtıma doğru baktı. "Bu gerçekten muhteşem bir manzara. Balığa çıkmaya karar verdiğinde bana haber ver. Bir olta getirebilirim, olta atabilirim." Ona sert bir bakış attı. "Camelot'taki *tüm* kardeşlerin sana olta atmayı çok ister, Hayley de dahil. Sadece sorman gerekiyor." Ellerini pantolonunun içine soktu. ve cevap beklemeden uzaklaştı.

Bryson bakışlarını kucağındaki gülünç görünümlü pembe-yeşil dosyaya çevirdi. Mason'ın arabasının sesini artık duyamadıktan sonra uzun süre ona baktı. Güneş batmaya başladıktan ve sivrisinekler kulaklarının etrafında vızıldamaya başladı. Gatlinburg'un parıldayan ışıkları sürgölü cam kapıya yansıdıktan çok sonra, gece gökyüzünü siyah kadife bir tuval üzerindeki parıltılar gibi süslüyordu.

Sonra dosyayı çöpe attı.

İkinci Bölüm

Teagan arabasından inip tuğla döşeli araba yoluna adımını atarken ısıklık çaldı. Sanki dünyanın tepesinde duruyormuş gibiydi, tüm Smoky Dağları 360 derecelik bir manzarayla etrafına yayılıyordu.

Görünürde başka bir ev yoktu, sadece ana yoldan o kadar uzağa yerleştirilmiş tek katlı, taş ve tuğladan yapılmış, başıboş bir konak vardı ki neredeyse yanından geçene kadar onu görmemişti.

Eski bir FBI özel ajanının evinden ne beklediğinden emin değildi ama bu değildi. Ya FBI birçoğundan daha iyi ödeme yapıyordu ya da Bryson Anton'un FBI sonrası kariyeri *son derece* iyi para kazandırıyor. Şimdiye kadar üç yılını, eski kolluk kuvvetleri ve eski askerlerden oluşan ve geleneksel yollarla adaleti sağlayamayan insanlar için adaleti sağlamayı amaçlayan Adalet Arayıcıları'nda geçirmişti. Camelot adını verdikleri ilginç, son teknoloji ürünü merkezlerini gördükten sonra, Bryson'ın orada olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşündü. parasını kazandı.

Ön verandaya ulaştığında, geniş ön basamaklara ek olarak çevre düzenlemesinin arkasına gizlenmiş bir rampa olduğunu görünce şaşırdı. Geniş alanda sallanan sandalyeler yoktu. Baharın ortası olmasına rağmen boş sedir pencere kutularını hiçbir çiçek süslemiyordu. Pahalı, geniş evi tek kelimeyle tarif etmesi gerekseydi, bu... *yalnızlık* olurdu.

Tam buzlu camlı çift kapıyı çalmak üzereydi ki sol taraf sarsılarak açıldı. İnanılmaz bir hayranlıkla gözlerini kırptırdı. sanat eseri, kaşlarını çatmış ve kalçalarına dolanmış beyaz bir havludan başka bir şey giymeden onu karşıladı. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları nemliydi. Altın rengi, yontulmuş göğsündeki kıllara su tanecikleri yapışmıştı. Elini uzatıp karın kaslarına doğru uzanan ve havlusunun üst kısmının altında kaybolan mutlu bir boncuğun izini sürmemek için kendini zor tutuyordu. Bir ile on arasında bir skalada, onu cehennem kadar seksi olarak değerlendirdi.

"Merhaba." Summa cum laude eğitiminin ona sağlayabileceği tüm zorlayıcı, zeki, iyi formüle edilmiş tanıtımlar arasında, bu tek kelimelik zeka parçasını buldu. Kendini düzgün bir şekilde tanıtabilmek için boğazını temizledi.

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti," diye neredeyse homurdandı.
"Sabahtan beri kalçama giren krampları çıkarmaya çalışıyorum. Kaslar yakında gevşemezse, günün geri kalanını tekerlekli sandalyede enfes bir şişe viskiyi kötüye kullanarak geçireceğim."

Sağ elindeki bastona ağır bir şekilde yaslanan adam, pahalı görünen parlak beyaz zeminde topallayarak ilerledi ve o güne kadar gördüğü en büyük siyah deri koltuklardan birinin yanında durdu. Ancak odadaki en az onun kadar büyük olan diğer kanepelere uzandılar. İki kişi sırtlarını garajın yanındaki pencere çıkıntısına vererek bir L oluşturdular.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordu.

Bu hileli bir soru muydu? Yatakta, mutfak tezgâhında, *herhangi bir yerde*. Saçma sorusuna bir cevap bekliyor gibi göründüğünden, kafasındaki kısa konuşmayı geri sarmak ve kapıyı açtığında ne söylediğini hatırlamak zorunda kaldı. Önceden dalgın olan beyni harekete geçti ve adamın muhtemelen bir masaj terapisti ya da kişisel antrenör beklediğini fark etti. Sağ tarafındaki bastona doğru eğilirken desteklediği sol kalçası için. Görünüşe göre ona şunu söylemesini istiyordu

Kas kramplarını çalıştırabilmesi için nereye oturması, nereye uzanması ya da ne gerekiyorsa onu yapması gerekiyordu.

Yumurtalıkları onun istediği her şeye evet demesi için bağıırıyordu. Ama bunun daha fazla devam etmesine izin vermek etik olmazdı. yanlış kimlik davası. Tek yapması gereken ona kim olduğunu ve neden orada olduğunu söylemekti.

Şimdi salyalarını adını hatırlayacak kadar durdurabilseydi.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?" Havlusuna baktı. "Altımda çıplak olduğumdan endişeleniyorsan üzerimde boxer var."

"Oh, hayır, güven bana. Bu beni *hiç* rahatsız etmez." Havluyu bırak. Ve boxerları. *Lütfen*. Boğazını temizledi. "Demek istediğim şu ki-"

Kapı zili çaldı ve ardından cama vuruldu.

Yemin etti. "Dün eski patronum geldiğinden beri burayı Kara Cuma'da Walmart sanıyorsunuz. Bu, iki gün içinde gelen üçüncü kişi oldu."

"İki günde üç ziyaretçi. Gerçek bir kuşatma."

Ona tuhaf bir bakış attı.

Gülümsedi. Ya bu olacaktı ya da havlusunu kapıp fırlatmak için duyduğu barbarca dürtüye boyun eğecekti. Tırnaklarını avuç içlerine doğru kıvrarak onu güvende tutmak için elinden geleni yaptı.

Kapıya doğru topallayarak yürürken yüzü acı içindeydi. Bu acının kaynağını merak etti. İşvereni bir ağrı kesiciden bahsetmemiştir. Yaralanma. Mason sadece Bryson'ın geçici olarak izinde olduğunu, ancak davasını almak için geri dönmekten mutluluk duyacağını söylemişti. İçinden bir ses Mason'ın gerçeği çarpıtmış olabileceğini söylüyordu. Hem de çok.

Kapıyı bu kez biraz temkinli bir şekilde açtı ve alt yarısını kapının arkasında sakladı.

Ne konuşulduğunu anlayamayan Teagan, "Merhaba" demekten daha uzun süre konuştukları için kendi konuşmasından çok daha zekice olduğunu hayal etti. Adam geri çekildiğinde içeriye oldukça etkileyici bir kadın girdi. Parlak, dikkat çekici kızıl saçları bebek mavisi önlüğünün üzerinde dalgalanıyordu. Odanın bir ucundan öbür ucuna kadar bir otoriteyle yürüyordu. orada olmak için meşru bir nedeni vardı. Teagan kadının kaslı kollarının bir defans oyuncusunu bile kıskançlıktan kızartacağından emindi. Beyaz bir çarşafı havaya kaldırıp koltuk minderlerinin etrafına sıkıştırdıktan sonra Bryson'a havluyu bırakıp uzanmasını emretti.

Teagan ne yapacağını düşündü. Gitmeli miydi yoksa kalmalı mıydı?

"Sen." Bryson onu işaret etti. "Kendimi bir şişe tekilaya boğmak istemeden tekrar ayakta durabilene kadar orada otur. Sonra kim olduğunu ve burada ne aradığını öğreneceğiz."

Havlusunu bıraktı ve sol bacağı odaya doğru bakacak şekilde kanepeye uzandı. Kalçaları da en az geri kalanı kadar kaslı ve güzeldi. *Wowzah*.

Teagan'ın zihninde "Helga" olarak adlandırdığı kadın kanepenin yanında yere bir ped koydu ve dizlerini onun üzerine koydu. Güçlü, erkek boyunda

Elleri lateks eldivenlerin içine sokulmuştu. Sonra Bryson'ın boxer'ının yan tarafını bacağına doğru itti ve kalçasını sıkıp yumruklamaya başladı.

Şahsen Teagan eldivenlerle uğraşmazdı.

Çantasını diğer koltuğa fırlattı ve gösterinin tadını çıkarmak için oturdu. Çok erken bitmişti. Bryson ayağa kalktığı anda neredeyse hayal kırıklığı içinde inleyecekti, sonra kramplarının geçtiğini söyleyip teşekkür etti terapist. Birkaç dakika sonra Helga gitmiş ve Bryson yatak odasından bir kot pantolon ve siyah bir tişörtle dönmüştü.

Kot pantolon kaslı kalçalarını ve sıkı poposunu okşadığından ve tişört göğüs kaslarının mükemmelliğini gizlemek için hiçbir şey yapmadığından, Teagan onun bir şeyler giymesine aldırmadığına karar verdi. Onu görmek büyük bir zevkti.

Farklı soyunma aşamalarında mükemmel bir erkek örneği. Adil bir karşılaştırma yapabilmek için onu *tamamen* soyunmuş olarak görmeyi diledi.

Topallaya topallaya koltuğuna gitti, tıpkı ön kapıyı açıp Helga'nın gelmesinin bu kadar uzun sürmesinden şikâyet ettiği zamanki gibi sevimli bir şekilde huysuz görünüyordu. *Helga*'nın bu kadar uzun sürmesinden şikâyet etmişti.

"Dökül bakalım," dedi. "Seni Mason gönderdi, değil mi?" "Ben olsam öyle demezdim."

"Nasıl ifade edersiniz?"

"Bay Ford'a gidip sizi işe alıp alamayacağımı sorduğumu söyleyebilirim. İlgileneceğinizden emin olduğunu ama bunu size bizzat sormam gerektiğini söyledi.

Lütfedip adresinizi verdi ve işte buradayım. Teknik olarak kendimi gönderdim." Ultra pelüş koltukta oturmaya devam etti ve elini uzattı.

"Teagan Ray. Tanıştığımıza memnun oldum."

El sıkışma zahmetine girmedi. "Bryson Anton. Artık Mason Ford için çalışmıyorum. Evimden defol."

Üçüncü Bölüm

"Hayır."

Bryson koltuğunda bağdaş kurmuş oturan meydan okuyan genç kadına baktı. Mantıklı düz ayakkabıları, muhafazakâr lacivert elbise pantolonu ve boynuna kadar iliklenmiş kısa kollu beyaz bluzunda, onun sefil sabahının geri kalanını yok etmeye kararlı radikal bir militan olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yüzünü çevreleyen küçük tutamlardan kıvrıkcık olduğu anlaşılan siyah saçları bile çoğunlukla sırtının ortasından aşağı sarkan sıkı bir örgü içinde toplanmıştı. Öyleyse neden adamın huysuz tavırları ve sert emirleri onu korkutmuyordu? Ve neden hâlâ onun kanepesinde oturuyordu?

"Belki de beni doğru duymadınız Bayan Ray."

"Bana Teagan de. Ben de sana Bryson diyeceğim." Muhtemelen ailesine ikinci bir ipoteğe mal olan parlak beyaz bir gülümseme parlattı.

"Bayan Ray, bana Bay Anton ya da sizi evinden atan pislik diyebilirsiniz. Çünkü yaptığım şey tam olarak bu. Seni dışarı atıyorum. Sizi buraya ben davet etmedim ki-"

"Aslında, sen yaptın."

"Pardon?"

Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi şakağına vurdu. "Fotografik bir hafızam var. Temel olarak kelimeleri görüyorum-"

"Fotoğrafik hafızanın ne olduğunu biliyorum," diye ısırdı.

"Mükemmel. Kafa karışıklığı olmadan mutlak en iyi anlayış için her ikimizin de aşına olduğu terminolojiyi kullanmak iyidir. Ortak bir çerçeve referans daha iyi iletişim kurmamıza yardımcı olacaktır. Sizce

de öyle değil mi?" *"Hiçbir karışıklık olmadan beni kaybettin."*

Sırıttı. Bunu çok sık yapıyor gibiydi. "Beni buraya davet ettiğin kısma geri dönelim."

"Seni ben davet etmedim."

"Bay Ford size benden bahsettiğinde, ona 'Benden bir başkasının ölmesi için eski bir FBI ajanının davasını mahvetmesini istediğine inanıyor musunuz? Eğer istediyse, onu buraya gönderin.'" Ellerini yanına uzattı. "İşte buradayım. Ayrıca beni ön kapıdan içeri davet ettin. Bu bir tür

tıpkı vampirlerde olduğu gibi, onları bir kez içeri alırsanız, o kadar. Onları öylece dışarı atamazsınız."

"İzle beni." Bastonunu diğerkanepeye fırlattı, sonra onu kollarının arasına aldı.

Koyu kahverengi gözleri o kadar büyüdü ki, irislerin etrafındaki güzel küçük altın benekleri görebiliyordu.

Döndü, sonra tökezledi ve devrilmemek için kaval kemiğini sehpayaya dayamak zorunda kaldı.

Mavi-kahverengi kollarını cesurca onun boynuna doladı ve endişeli bir bakışla ona baktı. "Bastonun olmadan beni bu şekilde tutman gerektiğinden emin değilim. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Ayrıca, her ne kadar muhteşem -büyük G ile- olsan da, birbirimizin kollarına atlamadan önce birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" İnanılmaz uzunluktaki kalın kirpiklerini kırıştırdı.

Aslında onları *çırptı*.

"Sizi hiç delilikle suçlayan oldu mu?" diye sordu.

"Her zaman. Bu benim en iyi özelliklerimden biri - etrafımdaki herkesi alt edip zekamla alt ederken çılgınca davranabilme yeteneği."

Kaşlarını çatarak ona baktı.

Kollarını onun boynuna doladı. "Bunu bütün gün yapabilirim. Birbirimize mükemmel uyuyoruz. Benim yumuşak kıvrımlarım, senin sert kasların. Çok rahat."

"Benimle flört mü ediyorsunuz, Bayan

Ray?" "Sanırım öyle, Bay Anton."

"Kalmana izin vermem için kafamı karıştırmaya ve beni alt etmeye çalıştığın için mi?"

"Çoğunlukla. İşe yarıyor mu?"

"Bu konuda jüri hala kararını vermedi. Ama kalçam yine çok ağrımaya başladı, bu yüzden ya seni bırakacağım ya da yere indireceğim. Ben bırakmaya meyilliyim."

"Ayarlamayı tercih ederim."

"Macera duygusu yok." Ayakta durana kadar bacaklarının aşağı kaymasına izin verdi. Sonra çok hızlı hareket etmemeye ve tehlikeli dengesini kaybetmemeye çalışarak onu nazıkçe bıraktı.

Bastonunu aldı ve ona uzattı. "Bu şu havalı FBI şeylerinden biri mi? Mesela kafasını çevirirseniz açılır ve bir tüfeğe dönüşür mü? Ya da belki Ucunda zehir mi var? Kötü adama saplıyorsun ve birkaç dakika sonra korkunç bir şekilde ölüyor. Haksız mıyım?"

"Silah tabii ki. Zehir bir FBI ajanına hiç yakışmıyor." Sırıttı genişledi. "James Bond'un sizin üzerinizde hiçbir etkisi yok."

Gözlerini devirdi. Kaslarını kesen acıyla ancak bu kadar başa çıkabiliyordu. Utanç verici bir yığın halinde yere düşmeden ayaklarını sürüyerek odayı geçebileceğini düşündüğünde mutfağa doğru yöneldi. Mermer kaplı adadaki bar taburelerinden birine atlamak için son derece sağlıklı iki kalçasını kullanırken ona suratsızca baktı.

"Çok rahat olmayın," diye uyardı. "Henüz zafere ulaşmadınız. Seni ön kapıya kadar taşıyabilecek kadar iyileştiğimde, söz verdiğim gibi seni dışarı atacağım."

"Kendimi önceden uyarılmış sayıyorum." Ona doğru işaret etti. "Bacığındaki sorunun ne olduğunu sorabilir miyim? Dışarıdaki rampayı ve aile odasının köşesindeki tekerlekli sandalyeyi fark ettim."

"İstedığın kadar sorabilirsin. Ben de cevap vermemeyi seçebilirim." Gece geç saatlerde içmek için tercih ettiği viskiyi bir kenara bırakarak, bir shot bardağıyla birlikte bir şişe tekila aldı.

Dolabı işaret etti. "En azından biraz terbiyeli davranıp birkaç dakikalığına ev sahibi gibi davranabilir misin?"

"İçki içecek yaşta mısın?"

Gözlerini devirdi. "*O kadar* genç görünmediğime eminim."

İçini çekti ve ikinci bir bardağa uzandı. İki cömert porsiyon doldurduktan sonra şişeyi ikisinin arasına koydu. "Bayan Ray. Zeki bir genç kadına benziyorsunuz-"

Yüzünü buruşturdu. "Sanki çocuk olduğumu düşünüyormuşsun gibi genç diyorsun. "Ben çocuk değilim.

Senden on, belki de on bir yaş daha genç olduğumu hayal et."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani sen ilkokuldayken ben bekaretimi lisedeki mezuniyet balosu kraliçesiyle kaybediyordum."

Bardağın yarısını ağzına götürürken duraksadı. "Bunun üstüne çıkamam. Ama ilk öpücüğümü oldukça erken yaşta aldım. Üçüncü sınıfta. Jimnastik salonunun arkasında.

Ricky Southernton." İçkisini bir yudumda geri fırlattı.

"Dudaktan mı?"

"Yanaktan."

"Sayılmaz. Becky Louis'i öptüğümde *ikinci* sınıftaydım. Dilimi ısırılmıştı."

"Belki de bunu onun boğazına tıkmamalıydın."

İsteksizce gülümsedi. "Belki de değil." Kendi atışını geri fırlattı ve aşağı inerken yumuşak yanışımdan keyif aldı. Birkaç kadeh daha içerse

en azından akşam yemeğine kadar tekerlekli sandalyeden uzak durabilir.

"Acınızı alkolle bastırmak yerine reçeteli ağrı kesici almayı düşündünüz mü?"

Ona öyle bir bakış attı ki, bu bakış onu bar taburesine yapıştırmalıydı.

Yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Beynimle ağzım arasındaki filtre arızalı. Sormamalıyım."

Sözlerinin tam tersine, yüzündeki pişmanlık duymayan ifade onu bir kahkaha atmaya zorladı. Gülmeyeli, hatta gülümsemeyeli ne kadar olmuştu? Hiçbir fikri yoktu. Ama her ikisinin de verdiği yenilik onu biraz da olsa rahatlatmaya başlamıştı. "Başlangıçta oldukça güçlü ağrı kesiciler kullanıyordum ama sürekli bir beyin sisi içinde yaşamak gibiydi. Kendimi onlardan vazgeçirmek zorunda kaldım. İçmek bana daha iyi geliyor ve çok daha eğlenceli." Bardağını yeniden doldurdu, sonra şişeyi onunkinin üzerine koyarak durakladı.

"Evet, lütfen."

Kadının kadehini doldurdu, sonra onu izlerken kendi kadehini boşalttı. Eğer çok dikkatli olmasaydı, kadının kadehi geri fırlattığında duyduğu küçük, istemsiz ürpertiye fark edemezdi.

"Tekilayı sevmeyen biri için harika bir tekilayı ziyan etmek olur."

Daha fazlasını almak için bardağı adanın öbür ucuna itti. "Beğenmediğimi nereden çıkardın?"

Kendisi için daha fazla doldurdu, ama onun için değil. "Arkanda on ya da on bir yıl daha deneyim olduğunda, belki bunu anlayacaksın. Evine git, Teagan. Burada senin için hiçbir şey yok. Sana yardım edemem."

"Yani bana yardım *etmeyecek* misin?"

"Niyet önemli değil. Sonuç aynıdır."

"O zaman sanırım içmeye geri döndük. Öğleden önce ateşli bir adamla içki. Sabahımı geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim." Şişeyi kaptı.

Elinden çekip aldı. "Eğer beni seksi erkek muhabbetiyle kazanmaya çalışıyorsan, hemen şimdi bırakabilirsin. Dediğim gibi, davanıza yardımcı olmayacağım. Ve bu aşırı mutlu, flörtöz kişiliğine de inanmıyorum. Sunum yapıyorsun. Kimse o kadar sevimli değildir. Çok zorluyorsun."

"Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?" Sırıttı ve uzun kirpiklerini tekrar kırıştırdı. "Bence gerginsin ve aşırı telafi ediyorsun. Rol yapmayı bırakmanın zamanı geldi."

Gülümsemesi soldu ve gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarını adanın üzerine dayadı. "Profilci, hatırladın mı? En azından eskiden öyleydin. Neler olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Muhtemelen pratik yapmadığım ve bugünlerde insanlardan uzak durmak için elimden geleni yaptığım içindir. Ama olmadığın biri gibi davranmaya devam etmek zorunda değilsin. Belki içtiğim tekiladan, belki de cesaretine ve bu iş için harcadığın çabaya hayran olduğumdan. Her neyse, hafif bir ertelemeyi hak ettin. Konuşmanı dinleyeceğim, böylece kafandan atabilirsin. *Sonra da seni dışarı atacağım.*"

Gözlerini kocaman açarak adama baktı, sonra dolu kadehi kaptı ve adam onu durduramadan geri fırlattı.

Daha dikkatli olmadığı için sessizce kendine lanet okudu. Küçük boyu ve tekilanın gücü göz önüne alındığında, kendini güvenli bir şekilde sürme yeteneği

Ev artık ciddi olarak sorgulanıyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Daha iyi. Yine de dolabınızda gördüğüm viskinin benim zevkime daha uygun olduğunu itiraf etmeliyim."

"Aklından bile geçirme."

Sırıttı.

"Mason'ın bana bıraktığı bilgileri okumadığım konusunda sizi burada uyarıyorum."

"Ona verdiğim dosya arka verandanızdaki çöp tenekesinin yarısına kadar sarktığı için bunu tahmin ettim." Cam kapılara doğru işaret etti. mutfağın uzak tarafında.

"Gözlemci, bunu sana vereceğim. Yine de iğrenç pembe benekli neon yeşili bir klasörü gözden kaçırmak zor."

"Polka-dot hayranı değil misin?" "Hem de hiç."

"Yazık."

Kalçasındaki gerginliği hafifletmek için ağırlığını kaydırды. "Belki bana dosyada ne olduğu hakkında bilgi verebilirsin. Mason bir seri katilin izini sürdürdüğünüzü düşündüğünüzden bahsetti."

Başını salladı ve hafifçe bakarak ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi.

Tartışma başladığına göre artık daha az istekliydi. Tekilaya uzandı.

Yemin etti ve şişeyi arkasındaki tezgâhın üzerine koydu. "Güven bana. Zaten akşamdan kalma olacaksın. Daha fazla alkol yok. Şimdi, *karışıklık* olmaması için ortak bir referans olması açısından, sözde katilinize hangi ismi taktınız?"

Derin bir nefes aldı, sonra sanki savaşı girecekmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Kentucky Karindeşeni."

Dördüncü Bölüm

Bryson dondu kaldı, sonra yavaşça doğruldu. "Bu hiç komik değil."

Teagan'ın gözleri büyüdü. "Şaka yapmıyorum. Ciddiyim. Araştırdığım katil Karindeşen."

"En azından şimdi Mason'dan neden özellikle beni istediğini biliyorum. Unut gitsin. Geçmişteki başarısızlıkları tekrarlamak benim eğlence anlayışıma uymuyor."

Ellerini havaya kaldırdı. Tepedeki ışıklar birkaç altın yüzükten göz kırptı. "Sadece beni dinleyin. Bu konuyu uzun zamandır araştırıyorum. Buraya suçlamak için gelmedim. Anlayışınız için buradayım. Ve çok önemli bir soru sormak için buradayım." Ellerini birbirine kenetledi. "Ya Karindeşen olduğunu düşündükleri adam aslında bir taklitçiye ve gerçek seri katil hâlâ Büyük mü?"

Yüzünü buruşturdu, sonra boş bardağına özlemle baktı. "Eğer bu doğruysa, düşündüğümünden de kötü batırmışım demektir."

"Hiç de değil. Karindeşen soruşturması sırasında hata yapmadınız. Polis yaptı."

Bakışlarını shot bardağından ayırdı. "Belki ben de çok fazla tekila içmişimdir, çünkü bu kafamın üzerinden geçti. *Ortak referans çerçevemize* rağmen kayboldum."

"O zaman açıklamaktan mutluluk duyarım. Öncelikle, profiller araştırdı, İncil metni değildir."

Kendi sözleri ona geri fırlatılırken ona bakakaldı. "Bunu sana Mason mı söyledi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

Omuz silkti. "Sadece merak ettim. Devam et."

Kollarını adanın üzerinde kavuşturdu. "Profiliniz en önemli iki şüpheliden birinin en olası katil olduğunu gösterdiğinde, polis elindeki her şeyle onun peşine düştü. Bu arada, diğer baş şüphelileri artık gözetim altında değildi. Bir kadını kaçırpı öldürmek için onların hatasından yararlandı. Sizin profilinizi bir kehanet çubuğu olarak görmek yerine, bazı kanıtlar ortaya çıkana kadar her iki şüpheliyi de izlemeye devam etmeliydiler." Eliyle sözlerini elinin tersiyle iter gibi havaya kaldırdı. "Ne olursa olsun, demek istediğim şu ki, araştırmalarımdaya dayanarak, profilinizin doğru olduğunu düşünüyorum. İlk adam gerçek Karindeşen'di. Hapse attıkları adam bir taklitçi. Polis, Karindeşen tarafından

ve herkesi dışlayarak o katilin peşine düştünüz. Dolayısıyla, her şeyin nasıl sonuçlandığı konusunda etrafta pek çok suçlama olsa da, bunların hiçbiri size geri dönmemeliydi."

Mason'ı, güzel de olsa bu yanlış yola sapmış kadına adresini verdiği için fileto yapacaktı. Teorileri sahteydi. Ne yazık ki, onun bu teorilere ne kadar inandığını görebiliyordu ve daha kolluk kuvvetlerindeki kariyeri başlamadan ona olan güvenini sarsmak istemiyordu.

Quantico'da misafir olarak ders verirken benimsediği yargılayıcı olmayan öğretmen ses tonunu kullanarak açıkladı: "Bu teorinin geçerli olabilmesi için ilk şart Karindeşen'in hâlâ aktif olması. Ama başka hiçbir kadın onun özel imzasıyla işkence görmedi ve vahşileştirilmedi.

hapse atıldığından beri. Teorinizin bunu nasıl ele aldığını açıklayın."

"*Bildiğiniz kadarıyla* başka kadın yok."

"Yeterince adil. Bildiğim kadarıyla. Ama yeni vakalar ortaya çıksaydı, polis yapmasa bile medyanın bir bağlantı kurmayacağını düşünemiyorum.

Karindeşen vakası onlar için ekmek parasıydı. Reytingleri çok yüksekti. Eğer yine böyle sansasyonel bir şey olursa, hemen üzerine atarlardı."

"Kentucky'deki medya, evet, kesinlikle. Diğer yerler için aynı şey geçerli değil. İlk vakaları bilmiyorlar ve bölgede faaliyet gösteren bir seri katil olduğunu fark etmiyorlar."

"Belki."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi.

Yanılıyor olsa bile onun kendine güvenine hayran kalmıştı. "Katil neden yer değiştirsin ki?"

"Çünkü o akıllı biri. Kendisine muazzam bir fırsat verildiğini biliyordu, akli dengesi yerinde olmayan bir adam ve dikkatleri üzerinden uzaklaştırdı. Aynı bölgede tekrar cinayet işlerse, polisin spot ışıklarının tadını çıkarmak ve işlemediği suçları itiraf etmek isteyen çılgın bir adam yakaladıklarını hemen anlayacağını biliyordu. Gerçek Karindeşen'in peşine düşecekler, özel timi yeniden toplayacaklardı. Ama durmak, artık öldürmemek de bir seçenek değil. Psikopatımız kontrol edemediği bir öldürme dürtüsüyle hareket ediyor. Bu yüzden yer değiştirmenin yanı sıra yöntemini, öldürme şeklini de değiştiriyor."

Mason'ın onu neden ilgi çekici bulduğunu anlayabiliyordu. Sadece kitap bilgisinden ziyade bu tür şeylerle ilgili gerçek hayat deneyimi olan biri gibi otoriter bir şekilde konuşuyordu. Onu biraz daha sıkıştırmaya karar verdi,

Geri adım atıp kendini sorgulayacak mıydı, yoksa sağlam durup teorisini savunacak mıydı? "Seri katiller hep aynı yöntemi kullanmazlar mı?"

Ona neredeyse suçlu hissetmesine neden olan yaralı bir bakış attı. "Bana bir öğrenci gibi davranıyorsun, beni test ediyorsun, değil mi? Neden bahsettiğimi bilip bilmediğimi görmek için zorluyorsun."

"Sen biliyor musun? Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Bakışları adaya kaydı. "Evet," diye fısıldadı. "İstiyorum."

Kızın düzensiz ses tonu onu alarma geçirdi ve beden dilini incelemesini sağladı. Yalan ve kabadayılığın aksine dürüstlüğün ve gerçek duyguların en iyi göstergesi bir insanın nasıl hareket ettiği, nasıl konuştuğuydu, kullandığı kelimeler değil. Kadının beden dili ona burada başka bir şeyin söz konusu olduğunu, henüz yüksek sesle söylemeye hazır olmadığı, göğsünü dehşet içinde kıvrandıran bir şey olduğunu söylüyordu. "Modus operandi'den bahsediyordun."

Boğazını temizledi. "Söylemeye çalıştığım şey, seri katillerin her zaman aynı yöntemi, *nasıl* öldürdüklerini sürdürürler. Yöntem bilinçli bir seçimdir. Gerekirse değiştirebilirler. Mesela bir katil kurbanlarını ayakkabı bağlarıyla bağlamaya başlarsa. Eğer içlerinden biri ayakkabı bağını koparmayı başarırsa.

Bir dahaki sefere birini kaçırdığında kelepçe kullanacaktır. Farklı yöntem, aynı katil."

"Bunu açıklamak için iyi bir yol," diye kabul etti. "Ama şunu da eklemek isterim ki, cinayet işleme yöntemi daha çok katilin suçunu işlemek için neye ihtiyaç *duyduğu* ya da neyi gerekli gördüğü ile ilgilidir. Adli tıp dışında, parmak izi ve hatta DNA olmadan, katilin davranış biçimi değişmişse, bazı cinayetlerin aynı katil tarafından işlendiğine sizi ne ikna edebilir?" Yine onu dikkatle izledi, sözlerinin altındaki alt metni, anlamı çözmeye çalıştı.

"İmza. Bir seri katil, gerçek bir psikopat, öldürmeye güdülenmiştir. Yaptığı şeyin bazı kısımlarını değiştirebilir, ancak imza onun içsel bir parçasıdır.

öldürme ritüeli. Bu onun suçlarının değiştiremeyeceği bir parçası. İmza bilinçaltı bir eylem, yapmayı ya da yapmamayı seçmediği bir şey. Yapmak zorunda olduğu bir şey." Ellerini adanın tepesinde birleştirdi. "Karındaşen'in her katilinin karnına bir X işareti oyması gibi.

kurbanlarını kaçırdıktan sonra. Bu şekilde onları damgalıyor, onlara *sahip olduğunu hissettiriyor*."

Artık onun bakışlarına karşılık vermiyordu. Bunun yerine yavaşça adanın mermer üstündeki damarları takip ediyordu. Adam onu dikkatle izlerken, her hareketini, hatta sesinin tonunu bile tartarken, kadının keskin sözleri boğazını sıkıyordu.

"İmza genellikle suçlar arasında bağlantı kurmak için güvenilir bir araçtır" diye devam etti. "Ancak polis genellikle MO ile imzayı karıştırıyor ya da bir şeyin katilin her seferinde yaptığı ama yapmak *zorunda* olmadığı başka bir şey olduğunda imza. Seri katillerin kurbanlarını değiştirebildikleri ve bazen değiştirdikleri, konfor alanlarının dışına çıktıkları ve geçmişlerine uymayan bir kurban seçtikleri birçok kez belgelenmiş olsa da, polis otomatik olarak bunun farklı bir katil olduğu anlamına geldiğini düşünüyor. Bu onların hatası değil. Çoğu, kariyerleri boyunca hiçbir zaman bir seri katil vakasıyla karşılaşmayacaktır.

Karmaşıklıkları değerlendirecek, daha derine inecek, bir katilin öldürme arzusu ile yakalanmama arzusunu tartacak donanıma sahip değiller. Onun uyum sağlama isteğini ya da yeteneğini anlamıyorlar."

"Yine Kentucky Karındeşeni'ne geri döndün." Sesini nazik tutarak onu buraya söylemeye geldiği şeyi, açıkça söylemesi gereken şeyi bitirmesi için cesaretlendirdi. Bir yandan da Mason'a onu gönderdiği, kendisine ulaşmak için onu *kullandığı* için lanet okuyordu. "İlk kurbanları otuzlu yaşlarının ortalarından sonlarına doğru, evli ve çocuklu beyaz kadınlardan oluşuyordu. Hepsi Doğu Kentucky'de aynı elli mil karelik coğrafi bölgede yaşıyordu. Hiçbiri ev dışında çalışmıyordu."

Başını salladı. "Evet, ama diyorum ki tüm bunları değiştirebilirdi. Başka bir eyalete taşınabilir, daha genç, bekar, çocuksuz birinin peşinden gidebilirdi. Geçimini sağlamak için geçici ufak tefek işlerde çalışsa bile ev dışında çalışan birinin. İmza aynı olsa bile, kolluk kuvvetlerindeki çoğu kişi, gerçek olduğu iddia edilen kişi hapiste olduğu için bunun başka bir taklitçi, tek seferlik bir olay olduğunu düşünecektir. Bunu yapmazlar. Neyle karşı karşıya olduklarının, hatta içlerinde bir seri katil olduğunun bile farkında değiller."

Birkaç dakika önce şüphelenmeye başladığı şey, dişlerini ağrıtabilecek kadar sıkmasına neden olan soğuk ve sert bir korku düğümüne dönüşmüştü.

Dengesini korumak için tezgâhın kenarına tutunarak, onun yanında durana kadar adanın etrafında topalladı. Sonra, tutarak Sesi olabildiğince nazikti, "Kaç yaşındasın?" diye sordu. Bana küstahça bir cevap da verme. Ben ciddiylim."

Sorusu onu şaşırtmamış gibiydi. "Yirmi altı yaşına yeni girdim. Doğum günüm geçen aydı."

Düşündüğünden daha gençti. Aralarındaki yaş farkına dair tahmini birkaç yıl yanlış. "Kafkasyalı değilsin."

Mükemmel biçimli kaşları kalktı. "Tanrım, bunu ne ele verdi?" Alaycılığı, ses tonunun altında yatan acıyı gizlemek için çok az şey yaptı.

"Mason nereli olduğundan bahsetmedi. Kentucky olmadığını tahmin ediyorum."

"Kentucky'ye hiç gitmedim bile. Evim Florida'nın kuzeydoğusunda, Jacksonville'de." Alt dudağı titredi.

Adadaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bekar mı?"

Başını salladı, gözleri aşırı parlaktı, sanki gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Çocuk yok mu?"

Gözlerini sıkıca kapattı, sonra başını salladı. "Çocuk yok."

"Araştırmanızı yaparken geçiminizi sağlamak için ufak tefek işler mi yapıyorsunuz?" Kadın yavaşça başını salladı.

"Göster bana," diye fısıldadı, hâlâ yanılmış olması için dua ediyordu ama yanılmadığından da bir o kadar emindi.

Hiç tereddüt etmeden bluzunun eteğini kavradı, sonra da çenesine kadar çekti.

Karnında beşe beş santimlik bir X işareti oluşturan kızgın buruşuk yaralar tenini çirkinleştiriyordu. Bluzunu yavaşça aşağı çekerken elleri titriyordu.

"Ne zaman?"

"İki yıl önce." Her kelimededen acı sızıyordu. "Yüksek lisans programımı yarılamaştım. Ama onu askıya almak zorunda kaldım... iyileşene kadar. Ama ondan sonra odaklanamadım, geri dönmeyi düşünemedim bile. Polisin elinde ne bir ipucu ne de bir şüpheli vardı. Hâlâ da yok." Başını iki yana salladı. "İşte o zaman eğitimimi test ettim, kendi soruşturmamı başlattım. Size verdiğim dosya hayatımın bir buçuk yılı. Benim vardığım sonuç, Kentucky Karındeşeni olarak bilinen hapisteki adamın daha fazlasının sorumluluğunu üstlenmiş olsa da *bir* kişi. Gerçek Karındeşen yer ve kurban değıştirdi."

Sonunda başını kaldırdı, acı dolu bakışları onunkilerle buluştu. "Sanırım ben onun ikinci çılgınlığının kurbanlarından biriyim. Muhtemelen başkaları da vardır.

Ben de dahil olmak üzere kimse bağlantı kuramadı. Ve onu durdurmazsam daha fazla kadın acı çekecek ve ölecek. Ayrıca onun için yarım kalmış bir iş olduğumdan endişeleniyorum.

başladığı işi bitirmek için geri döndü." Bakışları sanki cevap arıyormuş gibi onunkileri aradı. "Lütfen Bryson. Onu bulmama ve hapse göndermeme yardım et. Ölmek istemiyorum." Tutmakta olduğu gözyaşları taşı ve yanaklarından aşağı süzüldü.

Küfretti ve onu kollarının arasına aldı. Kalçasının müdahale etmesine cesaret ederek onu göğsüne yasladı ve mutfaktan çıktı.

Beşinci Bölüm

Teagan kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu ve başını yastığa koydu. Bryson Anton'un yatak odasındaydı. Onun yatağında. Ama o orada değildi ve yatak rahatsız edilmemişti. Onun bu eski moda centilmen tavrını alkışlamalı mıydı yoksa lanetlemeli miydi bilemiyordu. İç çekti ve yatak odasının açık kapısına doğru sürünmeden önce yorganı üzerinden attı.

Bryson sehpanın arkasındaki koltuktan başını kaldırdı, elinde bir yığın kâğıt vardı ve daha fazlası ahşap yüzeye yayılmıştı.

Elbise çoraplarıyla aile odasını adımlarken kollarını başının üzerine uzattı. Ayakkabılarının ve çantasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Egonu zedelemek istemem ama beni yatağa götürdükten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Belki de yeniden yapmalıyız, böylece hafızamı tazeleyebilirsin."

Ona yan gözle baktı. "Güven bana. Seni yatağa götürseydim, hatırlardın."

Sırıttı. "İçimde haklı olduğuna dair bir his var."

Gözlerini devirdi. "Kollarımda bayıldın ve uyumak için yatak odamı kullanmana cömertçe izin verdim. Konu alkol olunca hafif kalıyorsun."

"Bunu tartışmayacağım." Esnedi ve yanındaki masada duran fincanı işaret etti. "Bunun kahve olduğunu sanmıyorum?"

Cevap olarak fincanı ona uzattı.

Ona geri vermeden önce kocaman bir yudum aldı. "Sanırım sana yarı yarıya aşığım."

"Tekila konuşuyor. Hâlâ sarhoşsun."

"Olamaz. Şimdiye kadar uyumuş olmalıydım. Ne zamandır baygındım?" Saatine baktı. "On yedi dakika."

"Oh. O zaman kesinlikle hala sarhoşum. Biraz daha lütfen." Kafasını kaldırmadan bardağı ona uzattı.

Adamın ne yaptığını görmek için etrafında döndü, sonra yanına oturdu, kalçasını adamınkine bastırdı.

"Sınırlar, Teagan." Birbirlerine yapışmış bacaklarına dikkatle baktı.

İçini çekti ve birbirlerine değmeyecek kadar yaklaştı.

"Ya evlisin, ya kız arkadaşın var, ya da aynı takımda oynuyoruz,

Derin bir iç geçirdi ve kıza bıkkın bir bakış fırlattı. "Teagan?"

"Evet, Bryson?"

"Kapa çeneni."

Sırıttı ve o araştırmasını gözden geçirirken bağdaş kurup oturmak için kanepeye geri çekildi. Beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Dosya *o kadar* kalın değildi. Özeti getirmişti, ayrıntılı raporları değil. Ama adam sayfaları karıştırmaya, bir şeyleri karşılaştırmaya devam etti, Tekrar okudum. Onun ne düşündüğünü bilmek için ölüyordu. Aynı zamanda tamamen farklı bir nedenden dolayı da ölüyordu.

Koltuktan kalktı. "Burada en yakın tuvalet nerede? canavarlık mı? Altıma işemek üzereyim." Bir ayağından diğerine ileri geri zıpladı. "Boş ver, ben hallederim." Büyük yatak odasına koştu ve bir numaralı kapıyı seçti. Kapıyı çarparak kapatmadan önce "Buldum!" diye seslendi.

* * *

BRYSON, Kasırğa Teagan'ın az önce ortadan kaybolduğu yatak odasının kapısına baktı. Uyandığında farklı bir kadın olmasını beklemiş, önceki davranışlarının bir tür kabadayılık, başına gelenlerden dolayı bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşünmüştü. Yine de ayılacak kadar uzun süre uyumamıştı.

Sehpanın üzerindeki kâğıt yığınlarından birinden cep telefonunu aldı, aylar önce silmesi gereken programlanmış bir numaraya isteksizce basarken ağrıyan kalçasını boş yere ovuşturdu. Hat tıklandığında şöyle dedi, "Beni öldürmeye çalışıyorsun."

"Çok hoş, değil mi?" Mason kıkırdadı.

"Yani o hep böyle mi? Tedavisi yok mu?"

"Onu geri götürmeyeceğim. Eğer istediğin buysa, telefonu kapatıyorum."

Başını çevirip mutfağın arka tarafındaki cam kapıdan içeri baktı. Ayakta durmadığı sürece dere buradan görülemeyecek kadar alçaktı. Ama iskeleyi yerinde tutan kazıklar cılız parmaklar gibi tepedeki parlak mavi gökyüzüne doğru uzanıyor, Mason'la yaptığı son konuşmayı hatırlatıyordu. Daha dün müydü bu?

"Bryson? Hâlâ orada mısın?"

"Ben buradayım. Hazır olduğumda bana bir ip atacağını söylemiştin. Görünüşe göre istesem de istemesem de en azından ayak parmaklarımı daldıracağım."

"Hayır demesi zor bir insan." "Evet."

Öyle."

"Neye ihtiyacın varsa, senindir. Sadece adını söyle." Mason'ın ses tonu artık tamamen işle ilgiliydi.

"Dosyalarım, Büro'daki Karındeşen davasından aptalca -ve FBI politikasına aykırı olarak- kurtardığım tüm o kutular. Sizden onları Adalet Arayanlar için arşivlediğiniz diğer dava dosyalarıyla birlikte saklamanızı istemiştim. Zamanınız olduğunda onları buraya göndermeniz mümkün mü?"

"Bir saat içinde elinizde olacaklar."

Teagan yatak odasının kapısında belirdi, hafif yeşil görünüyordu ve kapı çerçevesini kavrarken biraz sersemlemişti. İçkiyi nasıl tutacağını gerçekten bilmiyordu ve bu nedense ona çok sevimli geliyordu.

"Teşekkürler Mason."

"Dosyalar için mi?"

Elini telefonun üzerinde sıktı. "Şimdilik bununla başlayacağız." Telefonu kapattı. Sonra bastonunu kaptı ve zahmetle ayağa kalktı.

Teagan ona doğru ilerledi ve birkaç adım ötede durdu, eliyle karnını tutuyordu. Bryson sonunda gerçek Teagan'la tanışmak üzere olduğunu hissediyordu.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinin kenarlarında acı dolu çizgiler vardı. "Sana gerçekten işemem gerektiğini söyledim mi?"

Gülümsedi. Belki de gerçek Teagan'la çoktan tanışmıştı. "Gel bakalım. Sana taze kahve ve özel akşamdan kalma ilacımı yapacağım."

Altıncı Bölüm

Bryson bir akşamdan kalma patlayıcısından bahsettiğinde, sadece isim bile Teagan'ı sadece hayır demesi için uyarmıştı. Ama itiraf etmeliydi ki, ana banyosunun zemininde kafası klozete asılı otururken bile o berbat karışım işe yaramıştı. Ne yazık ki bu, geçen *hafta* yediği ya da içtiği her şeyi kusması anlamına geliyordu.

Ürperdi ve arkasına yaslandı. En azından adamın temizlik hastası olmasına minnettar olabilirdi. Ya öyle ya da gerçekten harika temizlikçiler tutmuştu. Banyosunun zemini tertemizdi. Yüzünü buruşturdu. Ya da o gelene kadar öyleydi. Midesi nihayet yatıştığında kendini ayağa kaldırdı ve lavaboya doğru yalpalayarak yürüdü.

Dolapta bulduğu bir gargarayla ağzını çalkaladıktan ve dişlerini parmağı ve bir tutam diş macunuyla fırçaladıktan sonra kendini neredeyse yeniden insan gibi hissetti. Yüzünü yıkadı, inatçı saçlarının örgüsünden kurtulmadığından emin olduktan sonra banyoyu hızlıca gözden geçirdi. Konuşan sesler onu aceleyle ebeveyn yatak odasına götürdü ve kapıyı açtı.

Öndeki çift kapı ardına kadar açıktı. Bryson tekerlekli sandalyesinde, elinde banker kutularıyla dolu bir kamyon olan bir adamı evin arkasından geçen koridora doğru yönlendiriyordu. Yoluna çıkmamaya özen göstererek yatak odasının hemen dışındaki deri kaplı bankın üzerine bağdaş kurdu ve beklemeye başladı.

Adam işini bitirip Bryson kapıyı arkasından kilitlediğinde, bir düzineden fazla kutu saymıştı.

Sandalyesini ona doğru çevirdi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hem de çok. Yine de tedavinin akşamdan kalmalıktan daha kötü olup olmadığından emin değilim." Sandalyesini işaret etti. "Görüyorum ki tekilanız bitmiş ve bastonla takas etmişsiniz."

"Karaciğerim o gün için amca diye ağladı."

"Eğer soyunursan, Helga'yı oynamaktan ve kalçana masaj yapmaktan mutluluk duyarım." Beklentiyle ellerini birbirine sürttü.

"Helga?"

"Bu sabahki masöz. Profesyonel eğitimdeki eksikliğimi coşkumla fazlasıyla telafi edebilirim."

Güldüğünü gizlemek istercesine öksürdü. "Evet, şey. Teklifiniz için minnettarım ama bu noktada başka bir masaj işe yaramayacak. Kaslar aşırı çalıştığında kalçam artık beni destekleyemeyecek."

"Fizik tedavi mi görüyorsun?"

"Dur tahmin edeyim. Bana bu konuda da yardım edebilir misin?"

"Bir gün seninle tanışacağımı bilseydim, evet diyebilmek için üniversitede bölüm değiştirdim."

Bu sefer yüksek sesle güldü. "Terapiyi ya da terapisizliği bana bırakın." Arka koridora doğru el salladı. "Hadi git. Bana kutuları sor. Merakının seni canlı canlı yediğini söyleyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Kız arkadaşının seni topallaman yüzünden terk ettiğine dair önceki teorin muhtemelen doğru değil. Bence seni terk etti çünkü Her zaman insanların profilini çıkarıp zihinlerini okuyorsun. Tamam, evet, bu merak beni çıldırtıyor. Kutularda ne var?"

"Ben zihin okumam. Profil çıkarma ya da daha doğru bir ifadeyle Kriminal Araştırma Analizi bilimdir, sanat değil. Gerçi bazıları her ikisi de olduğunu iddia edebilir. Sorunuzun cevabı ise kutularda Kentucky Karındeşeni ile ilgili araştırmalarımın yer alması. "Puantiyeli dosyalarım yeni bitmişti."

"Tek yapman gereken sormaktı. Benimkilerden ödünç almana izin verebilirdim." Elinde kamyonla adamı yönlendirdiği muhafazalı açıklığa doğru el salladı. "FBI davayla ilgili araştırmalarının kopyalarını gönderdi mi?"

"FBI eski ajanların dava dosyalarına erişmesine izin vermez. Bunlar, FBI'da çalıştığım dönemde masamdan geçen her şeyin kopyası. soruşturma. Daha doğrusu, profil üzerinde çalışırken. Teknik olarak, ben bir araştırmacı değildim. Ama dava beni tüketti ve katil mahkum edildikten sonra bile cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı. Mümkün olduğunca çok kopyaladım ve her fırsatta eve gizlice soktum. Dava baştan sona iki yıl sürdü. O kopyalar birikti."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Biliyordum. Doğru adamın hapse atıldığını düşünmüyorsun, yoksa o şeyleri eve götürerek kariyerini riske atmazdın. Kabul et. Teorim tutuyor."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Ama yeni bir göz atmak istiyorum, bu yüzden bu eşyaları depodan çıkarttırdım." Odanın sonundaki kapıya doğru işaret etti. "Gel bakalım. Sana burayı gezdireyim bari. ve sana kutuların nereye gittiğini göstereceğim."

"Daha önce yaptığım o canavarca yorum baskı altındaydı. Öyle demek istememiştim."

"Evet, söyledin. Ve alınmadım. Oldukça büyük bir ev, tek kişi için fazla büyük. Ama ev alışverişi yaparken ihtiyaçlarımı karşıladı."

"Dur tahmin edeyim. Baston ve tekerlekli sandalye ile daha kolay hareket edebilmek için bir numaralı şart, halı olmaması mı?"

"Bunu herkes tahmin edebilirdi."

"İki numaralı şart," dedi. "Bu sadece bir kat. Henüz merdivenlerle uğraşmaya hazır değilsin."

"Yine çok kolay. Peki ya üçüncü şart?" Başını iki yana salladı. "Onda da tılandım."

"İnsanların beni rahatsız etmemesi için izole bir yer." Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Ah, pekala. Üç üzerinden iki fena değil. Bu yüzde altmış altı eder, en azından lisede hâlâ geçer bir not."

"Nedense senin A'dan daha düşük bir notla tatmin olacağını düşünemiyorum. Okul birincisiydin, değil mi?"

"Birini tanımak için biri mi gerekir?"

Gülümsedi. "Gel bakalım. Mutfağı, aile odasını zaten gördünüz ve ana yatak odamda ve banyomda kendinizi tamamen evinizde hissettiniz." En sağdaki duvarda bulunan iki kapıya doğru el salladı. "Dolap ve yarım banyo."

"Daha önce çok yaklaşmıştım. Şurada bir yarım banyo olduğunu fark etmemiştim." "En azından bir tuvalete gitmeyi başardın. Bu konuda şikayet edemem." O sandalyesini odanın arka tarafına doğru çevirdi.

Onun yanına doğru adım attı. "Bu zemin neyden yapılmış? Anlayamıyorum."

Sanki zemini ilk kez fark ediyormuş gibi sandalyenin kenarına doğru eğildi. "Beni yener. Evle birlikte geldi. Hadi, sağa dön, belli ki, çünkü salon buradan başlıyor."

Yol boyunca çeşitli odaları işaret etti ama en sona ulaşana kadar durmadı.

"Önlerindeki kapıyı işaret etti. Bu kapı-" "Dur tahmin edeyim."

Erkek mağarası mı?"

"Ev ofisi."

"Bu kadar yolu yürüdükten sonra biraz can sıkıcı oldu."

"O kadar da uzak değildi."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bunu buraya kadar yuvarlanarak gelen adam söylüyor."

Bugün için on bin adım attım bile. Ve bu sadece

yatak odanızdan çıktı."

"Evin en havalı kısmını görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"En havalı? *Iron Man*'deki Robert Downey Jr. mı havalı yoksa *John Wick*'teki Keanu Reeves mi havalı?"

"Daha çok Bruce Willis'in havalı bir şeyde oynaması gibi."

Kadın sırtıttı ve yumruk tokuşturdular. "O zaman cevabım kesinlikle evet."

Kapıyı iterek açtı. Sonra geri çekildi ve ona ilerlemesini işaret etti. "Önden buyurun."

Yüzündeki heyecan, odaya adım attığında şaşırtıcı bir şey beklemesine neden oldu.

Hayal kırıklığına uğramadı.

Yedinci Bölüm

Bryson, Teagan'ın arkasından ofisine girdi ve bugünlerde nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Sadece anın tadını çıkardı. Ağrıyan kalçası için endişelenmedi ya da hayatındaki olurdu, olabilir, olmalıydılar tekrarlamadı. Bunun yerine, yavaş daireler çizerek her şeyi içine çeken Teagan'ın yüzündeki mutluluğun tadını çıkardı.

Alacak çok şey vardı.

Geniş oda, evin kendisinin bir mikrokozmosuydu; bir köşede küçük bir mutfak, bir banyo, çalışmasına devam etmek için ana odaya geri dönmeden önce hızlı bir uykuya ihtiyaç duyduğunda tüm geceler için tasarlanmış bir yatak odası ile tamamen kaplıydı.

Sol tarafta kütüphane vardı. Tabandan tavana kiraz ağacından kitap rafları adli tıp, olay yeri analizi ve profil çıkarma gibi konularda her türlü kolluk kuvveti ders kitabıyla doluydu. Kütüphaneyi geçince, duvarların neredeyse her santimi kiraz ağacından dolaplarla süslenmişti, çekmeceler ve açık raflar. Depolama burada asla sorun olmazdı. Mason'ın gönderdiği kutular bu saklama dolaplarından bazılarının yanına düzgünce istiflenmişti. Daha sonra, her şey elektronik olarak tarandıktan sonra uğraşması gereken bir şeydi. Bu odanın asıl güzelliği de buydu, teknoloji.

Odanın ortasındaki büyük yuvarlak taş masa, karşı duvarın büyük bölümünü kaplayan papatya dizimi devasa monitörlerin kontrol merkeziydi. Bu masadan raporları, fotoğrafları ve hatta interneti getirebilir ve bilgileri herhangi bir monitörde görüntüleyebilir ya da tek bir resim oluşturmak için hepsini kaydırabilirdi. Bu bir profilcinin rüyasıydı, her şeyi aynı anda parmaklarının ucunda tutabilmek ve böylece karşılaştırmalar yapabilir ve tüm vakayı bir bakışta görebilirsiniz.

Bu lanet şeyi bir davada hiç kullanmamış olması çok kötü.

Teagan odanın içinde tam bir tur atmış, kapıları açıp arkalarını kontrol etmiş, saklama dolaplarına bakmıştı. Ama yuvarlak masa yerine kütüphaneye dönerek onu şaşırttı. Ellerini neredeyse saygıyla kitapların üzerinde gezdirdi, güzel bir kelebek gibi bir kitaptan diğerine uçuyordu. Sonunda arkasını döndüğünde, kütüphane etkisini tamamlayan iki deri kanatlı sandalyeyi ve yuvarlak halıyı işaret etti.

"Bu inanılmaz. Sadece okumayı hayal ettiğim kitaplar var sizde, kütüphane sistemimiz aracılığıyla ödünç almaya çalıştığım da üniversitemin bile alamadığı nadir kitaplar. Kitaplardan ikisinin üzerinde sizin adınız yazıyor. Herhangi bir metin yazdığınızı bilmiyordum."

"Çoğu insan da öyle," dedi kuru bir sesle. "Yayıncım bunlardan bir servet kaybetti."

"O zaman yayıncınız olmayı hak etmiyorlar. Belli ki eserinizi nasıl pazarlayacaklarını bilmiyorlar, yoksa milyonlarca kitap satardı."

"Bir kopya satın alan altı kişiden biri misiniz? Harika olduklarını böyle mi anlıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Eminim abartıyorsun." "Ne yazık ki çok değil."

"Bu alandaki itibarınıza dayanarak, eğer ödünç almama izin verirseniz, yedi numaralı okuyucu olmak isterim."

"Onları *alabilirsin*. Bende daha çok var. Peki ya geri kalanlar? Oda mı? Umduğum kadar etkilenmişe benzemiyorsun. Egom biraz sönük. Doğruca masaya koşup salyalarınızı akıtmaya başlayacağınızı düşünmüştüm."

"Kütüphaneniz olmasaydı ben de olurum. Ben baştan sona bir kitap aşığıyım. Ama odanın tamamı inanılmaz." Masaya doğru yürüdü ve parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. "Adalet Arayıcısı olmaktan gösterdiğinizden daha fazla keyif almış olmalısınız. Bu *yuvarlak masa şövalyelerine* layık, tıpkı Mason'ın bana Adalet Arayıcıları'nın ana üssündeki süper gizli bir odada olduğunu söylediği gibi."

"Neredeyse. Onunki kadar büyük değil çünkü onu dolduracak on iki Arayıcı ya da sözde *şövalyem* yok. Ama itiraf etmeliyim ki onun Ortaçağ'a ve Camelot konseptinin eğlencesine olan düşkünlüğü hoşuma gitti, ben de kendim için birazını çaldım. Vurulduktan sonra iyileşirken evden çalışmak amacıyla mevcut bir çalışma odasını ve iki yatak odasını bu ofise dönüştürdüm. Ancak iyileşme beklediğimden daha yavaş oldu ve başarısızlıklarımı düşünmek için çok fazla zamanım oldu. İstifa etmek Yapılacak en mantıklı şey gibi."

"Bir dakika. Bu ofisi ya da Mason'ın dediği gibi *büyük salonu* hiç kullanmadığınızı mı söylüyorsunuz? Bittiğinde, burada öylece duruyordu. Kullanılmamış mı?"

"Ben ona büyük salon demiyorum. Taş zemin, duvarlar ve masa var ama Mason'ınki gibi bir kaleyi andıran başka hiçbir şey yok. Ve evet, kesinlikle haklısın. En son ne zaman bir şatoya gittiğimi hatırlamıyorum."

bu odaya kadar. Haftada bir gelen temizlik şirketi olmasaydı, her yer örümcek ağları ve toz içinde olurdu."

"Vay canına. Bunu bilseydim, arka pencereden gizlice girer ve uzun zaman önce işgalci hakkı talep ederdim. Burada haftalarca mutlu bir şekilde yaşayabilir ve hiç hava almaya çıkmayabilirim." Kendini rahat deri koltuklardan birine bıraktı.

yuvarlak masadaki sandalyeler. "Ahhh. Birinci sınıf. Harika bir zevkiniz var." Monitörlere doğru el salladı. "Bana bir gösteri yaparak egonuzu beslemekten çekinmeyin. Bu ekranlar ne kadar büyük? Altı ya da yedi fit boyunda mı?"

Diğer deri sandalyelerden birini yuvarlayarak yoldan çekti ve tekerlekli sandalyesini onun yanına yerleştirdi. "Her biri bir metreye üç metre. Camelot temasına uyması için on iki tane istemiştım. Ama fazla gibi göründü ve alanı çok fazla kısıtlayacaktı, bu yüzden dokuzda karar kıldım. Birlikte çalışıyorlar. İstersem tek bir monitöre ya da her birine farklı bir şey yükleyebilirim. Her bir ekrana farklı suçlar hakkında bilgi koyabilmek ve bunları karşılaştırmak asıl avantaj. İstedığım ekranı seçmek için masada bir bilgisayar tableti kullanabilirim ve farklı öğelerin etrafına daireler çizmek ya da onları vurgulamak, düzenlemek için hafif bir kalem kullanabilirim."

"Kesinlikle harika. Ben sürebilir miyim?" Elini uzattı. "Dizginleri bana ver. Hadi yapalım şu işi."

Masadaki gizli bir bölmeden bilgisayar tabletlerinden birini çıkarmak yerine, sandalyesini ona bakacak şekilde ayarladı ve ellerini ellerinin arasına aldı.

Gözleri büyüdü ve yüzüne yavaşça bir sırıtiş yayıldı.

"Yapma," dedi. "Ellerini tutmamla ilgili yapacağın seksi, komik ya da ukala yorum her neyse, bekle. Bir şeyler içmem lazım. Seninle ciddi bir konuşma yapmak istiyorum. Espri yapmadan birkaç dakikalığına odaklanabilir misin?"

Yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Neden müdürün odasına gönderilecekmişim gibi hissediyorum?"

İç çekti ve onu bıraktı.

"Tamam, tamam." İki eliyle onun ellerini kavradı. "Şaka yok, teğet geçmek yok. Dinliyorum."

Kaşlarını kaldırdı, ona inanıp inanmayacağından emin değildi.

"Gerçekten," dedi. "Gerektiğinde ciddi olabilirim. Devam et. Ne oldu?"

"Sadece bu işe girmeden önce neye bulaştığını bildiğinden emin olmanı istiyorum.

daha ileri gidemeyiz. Bir kasırğa gibi hayatıma girdin. Seninle birkaç saat önce mi tanıştım? Ve bir şekilde beni

Yeniden çalışmak beni heyecanlandırıyor. Bu yüzden sizi bu odaya getirdim, eğer gerçekten yapmak istediğiniz buysa, birlikte çalışabilmemiz için elimizdeki araçları göstermek için."

"Şaka mı yapıyorsun? Karindeşen vakasıyla ilk karşılaştığımdan ve soruşturmaya katkılarınızı gördüğümünden beri tek istediğim buydu. Karindeşen'i daha önce yakalamak için seninle çalışmak istiyorum-"

"Karindeşen davası üzerinde çalışmayacağız."

Gözlerini kırptırdı. "Şaşkınlık sırası bende."

Parmaklarını nazikçe birbirine doladı ve desteğe ihtiyacı olduğunda yanında olduğunu ifade etmeye çalıştı. "O kutulardaki verileri taraması ve kataloglaması için geçici bir eleman tutacağım. Bu birkaç gün, hatta belki bir hafta sürecek. Bu arada, tarama şansı bulduğum tek dosya sizinki. Sen tekila aleminden sonra iyileşirken, ben de çalışma odamdaki tarayıcıyı senin dosyanı işlemek için kullandım. Bu ekranlara getirmek istediğim şey bu. Ama bir şeye 8'e 10'luk bir kâğıtta bakmakla, onu 1 metre boyundaki bir ekranda görmek arasında dünya kadar fark var. Bu tür şeylerin çoğu son derece kişiseldir. Bunu kaldıracabileceğinden emin misin?

Bu mu?"

"Endişelerinizi anlamıyorum. O dosyayı ben hazırladım. İçinde ne olduğunu biliyorum. Görmeni ve benimle birlikte gözden geçirmeni istiyorum."

"Karindeşen tarafından yapıldığını iddia ettiğiniz en son saldırıyla ilgili açıklamalarınızda sizden isminizle bahsetmediniz. Bu oldukça açıklayıcı. Ve başınıza gelenlerle ilgili olarak o dosyada yazdıklarınızdan çok daha fazla ayrıntı var. Çok daha fazlası. Tüm bilgileri gözden geçirmeliyiz, sadece bir kısmını değil.

bu şeyi çözme şansımız var."

"Elbette daha fazlası var, yazdığım özetleri destekleyen tüm ayrıntılı raporlar. Onları yanımda getirmediğim."

"Demek istediğim bu değil. Başka ayrıntılar da var, özetlerinizde üst düzeyde bile değinmediğiniz şeyler."

"Ne gibi?"

Bırakmadan önce ellerini sıktı. Sonra önündeki masanın üstünü aşağı doğru itti ve bölüm ters çevrilerek bir bilgisayar tableti ortaya çıktı. Kontrol programına bazı komutlar yazdı ve enter tuşuna bastı. Teagan ekrana baktı. Gözleri büyüdü ve arkasını dönmeden önce bir elini ağzına götürdü.

"Bunları nereden buldun?" diye fısıldadı.

Tablete dokundu ve ekran karardı. "Kolluk kuvvetlerinde hâlâ birkaç tanıdığım var."

Kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "Hastane fotoğraflarımı seninle paylaşmamalıydılar. Onlar-"

"Çok mu kişisel? Beni ilgilendirmez mi?"

İrkildi ve bakışlarını kaçırdı.

Masadan geriye doğru yuvarlandı. "Hadi ama. Sorun yok. Bütün bunları unut. Hazır değilsin."

"Bekle. Nefesimi toplamam için bana bir dakika ver, tamam mı? Üstesinden gelebilirim.

Gerçekten."

"Teagan. Nefes almak zorunda kalman için hiçbir sebep yok. idare et. Kaçırılmayı, işkenceyi zaten bir kez yaşadın. Bunu tekrar yapmak zorunda kalmamalısın, eski yaraları yeniden açmamalısın. Soruşturmayı bana bırak. Belki cesaretine hayran olduğum için, belki de sadece oyuna geri dönmeye hazır olduğum ve şimdiye kadar bunu fark etmediğim için. Sebebi ne olursa olsun, bunu yapmak istiyorum. Ama bunu yapabilmemin tek yolu kaçırılmanla ilgili her veriyi, başına gelen her şeyi incelemek. *Her şeyi*. Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından, olası her ipucunun değerlendirildiğinden emin olmanın tek yolu bu. Bu arada, Florida'ya dönüp hayatınıza devam edebilirsiniz. Rapor edecek bir şey bulduğumda seninle temasa geçeceğim."

Kapıya yöneldi ve kapıyı onun için açık tuttu. "Hadi ama. Biz burada bitti."

Sekizinci Bölüm

Teagan kollarını kavuşturup ona isyankâr bir bakış attığında Bryson içini çekti ve ofis kapısının kapanmasına izin verdi. Kapıya doğru hiçbir hareket yapmamıştı. Savaşmadan geri çekilmeyecekti. Ama o da değildi. "Teagan, biz-

"Beni hazırlıksız yakaladın. Hepsi bu kadar. O resimleri görmeyi beklemiyordum, tamam mı? Beni uyarmalıydın."

"Eğer sizi uyarsaydım, dürüst bir tepki alamayabilirdim. Gerçek duygularının üstünü örterdin ya da en azından sahte bir kabadayılıkla örtmeye çalışırdın. Artık gerçeği biliyorum. Tüm bunlar soruşturmaya dâhil olman için hâlâ çok taze. Ve bunda yanlış bir şey yok. Kurbanlar genellikle kendi davaları üzerinde çalışmazlar, bunun iyi bir nedeni vardır."

"Ben kurban değilim," diye tersledi. "Ben hayatta kalan biriyim."

"Yeterince adil. Bu söylediğim hiçbir şeyi değiştirmez."

Kutu yığınlarına doğru el salladı. "Neden bunlarla başlamıyoruz? Bana saldıran adamın gerçek Kentucky Karındeşeni olduğunu zaten biliyorum, hapisteki Leviathan Finney değil. Bana ne olduğuyla ilgili en ince ayrıntısına kadar her şeyi gözden geçirmeye gerek yok. Bunları geçtik. Kimin yaptığını biliyoruz, Kentucky'de profilini çıkardığınız ilk adam, polisin kaçmasına izin verdiği Avarice Lowe."

"Davanızla ilgilenen dedektiflere sizi kaçıranın Lowe olduğuna inandığınızı söylediniz mi?"

"Evet. Yaptım."

"Ve? Dur tahmin edeyim. Ona üstünkörü bir göz attılar ve ya yapamadılar yerini tespit edemediler ya da başka yerde olduğunu söylediler. Ve bundan öteye gitmediler." "Onu bulamadılar. Ama çok da uğraşmadılar."

"Sence neden?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Muhtemelen tembel oldukları ve daha kolay vakalar üzerinde çalışmak istedikleri içindir."

Onun önünde dönüp durdu. "Başka bir neden düşünebiliyor musun? Hadi ama. Duygularını bir kenara bırak ve o okul birincisi aklını kullan."

Ona bir kez daha isyankâr bir bakış attı. "Lowe'un Karındeşen olduğuna inanmıyorlar ve onu benim davamla ilişkilendirecek hiçbir kanıtları yok. Ama bunun nedeni dinlemeyi reddetmeleriydi."

"Dedektifler, en azından iyi olanlar, kanıtları takip eder. Karındeşen'in sizi kaçıran kişi olduğunu düşünmenizin tek nedeni, size zarar veren adamın karnınıza o X işaretini kazımış olması. Hayatta kalmanız da dahil olmak üzere, davanızla ilgili diğer her şey farklı."

"O zaman dava dosyalarınızı inceleyelim ve daha fazla benzerlik bulalım. Onları bu yüzden buraya getirdiniz."

Başını iki yana salladı. "Onları buraya senin davayı inceledikten *sonra* gözden geçirmek için getirdim ve ancak o zaman iki davanın bağlantılı olduğuna ya da büyük olasılıkla bağlantılı olduğuna karar verirsek. Ya senin dediğin gibi yaparsak, tüm zamanımızı Karındeşen davasına harcarsak ve yanıldığını anlarsak ne olacak? Karındeşen'in tüm vakalarını inceleyerek haftalarımızı ya da daha uzun bir süreyi boşa harcamış oluruz. Size kimin saldırdığını bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemediğimden sıfırdan başlamış oluruz. Sana kimin zarar verdiğini bulmak için gerçekten yardımımı istiyorsan, ben varım. Ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Kanıtları takip edeceğim. Bu da en başından, sana ne olduğuyla başlamak anlamına geliyor."

Uzun bir süre kutu yığınlarına baktı. Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığında, çıplak acısı ona geri döndü. "Bana zarar veren adamı bulmak için bir buçuk yıldan fazla zaman harcadım. Yeniden başlamak istemiyorum. Başlayamam."

İçinden bir hayal kırıklığı geçti ama gülümsemeye zorladı. "O zaman yapma. Yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Sizi götüreceğine inandığınız ipuçlarını takip edin."

"Sensiz."

Başını salladı. "Bensiz."

"Bryson'ın yolu ya da otoyolu, öyle mi?"

Kadının sesindeki acıdan nefret ediyordu. Özellikle de buna kısmen de olsa kendisinin sebep olmasından nefret ediyordu. Ama pes ederse, bir Adalet Arayıcısı olarak soruşturmaların nasıl yürütüleceği konusunda öğrendiği her şeye ve FBI'daki profil çıkarma deneyimine karşı çıkarsa çok daha kötü olurdu. Kız onda yeniden adalete karşı bir açlık uyandırmayı başarmıştı, geçmişindeki yanlışları düzeltme ve yaptığı hatalardan daha iyi olduğunu kanıtlama arzusu. Başka bir hata yaparak başlamak günahlarının kefaretinin ödemesinin yolu değildi.

Onun güzel kahverengi gözlerindeki kınama ve ihanet duygusuna karşı kendini çelikleştirerek suçlamasına yanıt verdi. "Bryson'ın yöntemi ve bir daha asla başka bir insanla konuşmayacağım. Sen ortaya çıkana kadar burada tek başıma gayet mutluydum. O yüzden birdenbire yapmanı istediğim bir şeyi yapman için seni zorluyormuşum gibi davranma. Buraya benim yardımım için geldiniz. Ben de sana bildiğim tek yolla yardım etmeye hazırdım."

Eğitimimi ve deneyimimi kullanarak ve başından sonuna kadar doğru adımları izleyerek bir profil oluşturdum. Yol boyunca elimden geldiğince çok kanıt toplardım. Sonra da bu konuda harekete geçmeleri için polisle birlikte çalışırdım. Bunların hiçbirisi seksi ya da gösterişli değil. Çok fazla iş var. Ama böyle yapılır. Nokta. Ve sen bunu yapamayacağını söyledin, yani *işimiz* bitti. Sen kendi yolunu takip et, ben de benimkini.

Arka bahçemde balık dolu bir dere var. Belki bir olta alıp olta atarım. Zamanımı harcamanın daha kötü yolları da var. Evine git. Ciddiyim. Senin için en iyisini diliyorum, gerçekten. Ama içeri döndüğümde gitmiş olmanı istiyorum."

Odadan tekerlekli sandalyeyle çıktı ve birkaç dakika sonra iskelede, Mason'ın ziyaretinden bu yana geçen yirmi dört saat hiç yaşanmamış gibi bir kutu bira içiyordu. Ama derenin kayaların üzerinden sıçrayışını dinlerken ve bu mesafeden oyuncak gibi görünen aşağıdaki arabaları izlerken her şeyin değiştiğini fark etti. Artık geri dönüş yoktu. Mason içinde sessiz bir gümbürtü başlatmıştı. Teagan bu gürültüyü bir Onu rahatlığından sarsan deprem. Ona kovalamacanın heyecanını, bir bulmacayı çözmenin tatminini ve insanlara yardım etmek için bu işe girmesinin nedenini hatırlatmıştı. Ama vurulduğunda Hayley'e yardım etmediği gibi, Teagan'a da yardım etmemişti.

Küfretti ve artık boş olan kutuyu elinde buruşturdu. Ona karşı çok sert davranmıştı. Söylediği her kelime doğrudu, en azından kendi gerçeği. Ama belli ki kız bu tür bir dürüstlüğe hazır değildi. Akranlarından biri değildi, sözlerini sakınmadan konuşabileceği sertleşmiş ya da bıkkın bir ajan değildi. O bir kurbandı, hayatta kalan biriydi. Başına gelenleri kabullenmeye çalışırken saygı ve nezaketten başka bir şeyi hak etmiyordu. Eğer Karindeşen'in peşine düşmek onun başa çıkma yoluysa, o zaman kim oluyordu da onun yoluna çıkıyordu? Onu cesaretlendirmeliydi. Bunun yerine, ona bir soruşturma yürütmek için "doğru" yol.

Arabasının garaj yolunda çalışırken çıkardığı uzaktan gelen ses, omuzlarının hayal kırıklığıyla çökmesine neden oldu. Onunla ilgili değil. Kendisiyle ilgili. Muhtemelen otel odasına ya da her nerede kalıyorsa oraya geri dönecek ve gerçekten gitmek istedikleri yere asla ulaşamayan bir hamster gibi araştırmasına devam edecekti. Bryson'ın başlamak için doğru yer olduğu konusunda ısrar ettiği açıyı değil, kendi istediği açıyı takip etmeye istekli birinin rehberliğine ihtiyacı vardı. Peki ona nasıl yardım edebilirdi?

Her şey bağlantılara bağlıydı.

Daha önce kolluk kuvvetlerinde hâlâ *birkaç* tanıdığı olduğu konusunda şaka yapmıştı. Gerçekte ise birkaç taneden çok daha fazlasına sahipti. Ne de olsa Adalet Arayıcısı görevine sadece altı ay önce ara vermişti. Ondan önce, bir Arayıcı ve bir FBI özel ajanı olarak geçirdiği yılların toplamıyla, yüzlerce, belki de

Alanında binlerce meslektaşı vardı. Birçoğu bugün hâlâ sahip olduğu yakın arkadaşları olmuştu. Belki, sadece belki, Teagan'a istediği şeyi verebilirdi - Karindeşen vakalarında çalışmış biriyle konuşabilirdi.

Cep telefonunu çıkardı ve Özel Ajan Pierce Buchanan'ı aradı. Her zamanki gibi Pierce, karısı Madison ve yeni yürümeye başlayan çocukları Nicole hakkında sorular soruldu. Bunu Bryson'ın, çiftin vurulma olayından sonra kendisini ziyaret etmelerine izin verilmesi yönündeki pek çok talebini geri çevirdiği için özür dilemesi ve yalvarması izledi. Ama bir anlaşma yaptılar. İçinde

Pierce'ın Teagan'la iletişime geçmesi ve ona Karindeşen cinayetleriyle ilgili içeriden bir bakış açısı sunması karşılığında Bryson bu yaz uzun bir hafta sonu için Pierce'ın Savannah'daki evine uçacaktı. Bryson bu pazarlıkta kazanan mı yoksa kaybeden mi olduğundan emin değildi. Pierce'ın dört erkek kardeşinden üçü ve babası emniyet teşkilatında çalışıyordu. Muhtemelen gelip onu vurulma olayı ve sonrasının her ayrıntısı hakkında sorguya çekeceklerdi.

Bu aramayı bitirdikten sonra bir arama daha yaptı. Havaalanına.

Dokuzuncu Bölüm

Ölüm ve onun yakın kuzeni olan aşırı şiddet, bu dolambaçlı yolda daha önce de yürümüştü. Bu yüksek canlı meşelerin altındaki karanlık gölgelerde el ele tutuşmuşlardı. Beton kaldıran ve çatlatan şişkin ağaç köklerinden dikkatle kaçınmışlar, avlarını sessizce takip etmişlerdi. Burada, kalın dalların ve yaprakların tepedeki sıcak Florida güneşini engellediği neredeyse karanlıkta, iki tarafı altı ayak yüksekliğinde ahşap çitlerle çevrili on ayak genişliğindeki bu alana çömelmişlerdi. Çitlerin, koşucular ve yürüyüşçüler bu yollardan yararlanırken, mülkleri The Woods alt bölümündeki doğa patikasına sırtını dayayan ev sahiplerinin mahremiyetini sağlaması gerekiyordu. Ancak iki yıl önce aynı çitler kötülüğü korumuş ve gizlemişti.

Burası Teagan Ray'in saldırıya uğradığı, vahşice dövüldüğü ve ardından kaçırıldığı yerd.

Ölümle sonuçlansın ya da sonuçlanmasın, aşırı şiddetin bir yerde silinmez bir iz bıraktığına dair teoriler vardı. Toprağı, ağaçları, hatta havayı bile negatif enerjisiyle kirletti ve yıllar sonra bile hissedilebildi. Ayakta durmak Bryson şimdi burada üzerine çöken korku ve baskı hissiyle bu teorileri çürütmektense onlara inanmaya daha meyilliydi. Çünkü bu noktaya ulaştığında durmasına neden olan şey GPS koordinatları değildi. Ezici bir kıyamet hissiydi.

Bu düşünceler karşısında başını salladı. Bundan daha bilimseldi. Burada durmuştu çünkü kendisini zihinsel olarak avını takip eden bir adam rolüne sokmaya çalışmıştı. Potansiyel bir kurban için pusuya yattığı yer burasıydı. Burası özellikle karanlık bir yerd ve kalın çalılar mükemmel bir siper sağlıyordu. Ve iki yıldan uzun bir süre önce, ne yazık ki Teagan tam da yanlış zamanda buradan geçen kişiydi. Ve bunun bedelini çok ağır ödemişti.

İlk saldırıdan sonra, uyuşturulduğuna inanılıyordu. Hâlâ yardımla yürüyebiliyordu ama karşı koyacak ya da kendisine ne olduğunu anlayacak kadar akli başında değildi, onu kaçıran kişi tarafından aracını park ettiği yere götürüldü. Ya da en azından teori buydu. Bu ayrıntıları anlatacak herhangi bir tanık yoktu.

Yoldaki saldırıdan sonraki ilk akli başında anıları, adamın onu götürdüğü kulübede gözlerinin bağlı ve ellerinin kollarının bağlı olduğuydu. İki hafta sonra,

Birkaç günde bir yaptığı sözde tedarik gezilerinden birine çıktığında, mucizevi bir şekilde kurtulmuştu. Ama Florida'nın taşrasının vahşi doğasında günlerce kaybolmuştu. Bir yürüyüşçü onu bulduğunda susuz kalmış, güneş yanığı olmuş ve aklını kaçırmıştı. Hastanede kendisini kaçıran kişiden kaçtığını açıklayabilecek kadar iyileştikten sonra, aradan iki günden fazla zaman geçti. Polis barakanın izini sürmek için koku köpeklerini kullandı.

Nerede tutulduğunu. Memleketi Jacksonville'den yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta, Live Oak'ın dışındaki ormanın derinliklerinde, Suwannee Nehri yakınlarında olduğu ortaya çıktı. Ama onu kaçıran kişi orada değildi ve bir daha da geri dönmedi.

Kulübenin sahibi temizlendi. Teagan onu sıralamadan seçemediği için değil. Sıradan birini seçemezdi. Uyuşturulmuş, gözleri bağlanmış, su ve yiyecekten mahrum bırakılmıştı. Onu kaçıran kişi barakayı çoğunlukla karanlık tutmuş, oda karartıcı perdeler ve birkaç ışık kaynağı koymuştu. Işık. En başından beri onu öldürmeyi planladığını söylemişti. Ama o zamana kadar çok dikkatliydi, belli ki kız bir şekilde kaçarsa diye, ki kaçtı.

Kimliğini gizlemek için gösterdiği aşırı özen nedeniyle, polise muhtemelen sokakta yanından geçebileceğini ve bunu asla bilemeyeceğini söylemişti. Kendisine saldıran adamı bulmak için eğitimini ve hayatının geri kalanını askıya almasının nedenlerinden biri de muhtemelen buydu. Adamın hapiste olduğunu ve kendisine bir daha zarar veremeyeceğini bilmek, şüphesiz ki

onu tekrar bulma ve başladığı işi bitirme korkusu olmadan yaşayamazdı.

Onu kaçırmanın kulübenin sahibi olmaması çok kötü olmuştu. Bu her şeyi derli toplu ve düzenli hale getirecek ve şimdiye kadar her şey bitmiş olacaktı. Fakat

Sahibi Kanada'da yaşıyordu, her gün işe gidiyordu ve buna kefil olacak pek çok kişi vardı. Kulübe onun iki ya da üç gün kaldığı yerd.

Yılda bir kez, hayalini kurduğu emeklilik kulübesini inşa etmeye hazırlanmak için etrafındaki araziye temizlemek için geldiğinde.

Bryson polis raporuna bazı notlar aldı ve patikanın haritasında bugün fark ettiği şeyleri işaretledi. Sonra raporu ceketinin cebine soktu ve etrafına son bir kez daha baktı. Kalçası kaldırabilirse bugün bu topluluktaki tüm patikaları yürümeyi ya da tekerlekli sandalyesini kullanmayı planlıyordu.

Zorundaydı, ki kalçasının ne kadar kötü zonkladığına bakılırsa öyle görünüyordu. Diğer patikalarda başka iyi pusu noktaları olup olmadığını görmek istedi. Eğer öyleyse, belki o patikalarda evleri olan birileri vardır.

o zamanlar patikalarda yürüyen bir adam görmüş olabilir. nihai saklanma yeri. Önemli bir şey gördüklerinin farkında bile olmayan bazı tanıklar olabilir.

Web sitesine göre, bu toplulukta 4,1 millik doğa yürüyüşleri ve patikalar vardı. The Woods hakkında topladığı diğer istatistikler ise 811 ev ve 18 insan yapımı gölete sahip olduğuydu. Sözde doğal bir ortama sahipti, dolayısıyla adı da buydu. Onun bakış açısına göre bu, olası saldırganlar için harika saklanma yerleri sağlayan çok sayıda ağaç ve aşırı büyümüş çalılar olduğu anlamına geliyordu. Ancak site kapılı olduğu için, sakinleri güvende olduklarını düşünerek uyutulmuşlardı.

Belki de bu, Teagan'ın güneş batarken patikaların bu aşırı büyümüş, karanlık, çok daha az seyahat edilen bölümünde yürümeyi neden hiç düşünmediğini açıklıyordu. Ailesi birkaç sokak ötede oturuyordu ve o da üniversiteden eve ziyarete gelmişti. Burada, genel olarak güvenli sayılan üst-orta sınıf bir bölgede büyük suç olayları olmadan büyüdüğü için endişelenecek bir şey olmadığını hissetmişti. Mükemmel bir dünyada böyle bir şey olmamalıydı. Ama ne yazık ki, diğerleriyle aynı havayı paylaşan bazı çok kötü insanlar vardı ve Teagan biriyle karşılaşma talihsizliği. Yanlış yer, yanlış zaman.

Yoksa bu gerçekten olayı açıklıyor muydu? Saldırgan özellikle onun peşinde olabilir miydi?

Bryson'ın cevaplaması gereken sorulardan biri de buydu. Başından beri polis raporlarında, Teagan ve ailesi tarafından da varsayılan, onun rastgele seçilmiş bir kurban olduğuydu. Aksini gösteren hiçbir kanıt yoktu. Ama Bryson hiçbir şeyi varsayacak bir tip değildi.

Alçak bir hırıltıyla arkasına döndü, bir eliyle bastonuna yaslanırken diğer eliyle ceketini geri çevirip belindeki tabancayı aldı. Ama silahını çekmedi. Bunun yerine ceketinin yerine düşmesine izin verdi ve iki elini de bastonuna dayayarak etkileyici, hâlâ kükreyen Alman çoban köpeğine bakarken kendini sabitledi.

muhteşem genç kadın tasmaını tutuyor.

Teagan.

Pierce'a bir şekilde nerede olduğunu söyletmiş ve ardından onu Jacksonville'e kadar takip etmiş olabileceği suçlaması dudaklarında canlandı konuşulmamış. Onu burada görmeyi beklemiyordu. İri gözlerinden ve sol elini boğazına bastırmasından belliydi bu.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Şimdiye kadar Savannah'da olursun sanıyordum." Suçlayıcı tonu tam da istediği şeyi yapmıştı. Bir zamanlar saldırıya uğradığı yerde, gölgelerin arasında duran bir adamı görmenin verdiği korku yerine odaklanabileceği bir şey verdi.

Elini bıraktı ve köpeğe öyle bir komut verdi ki, köpek kalçalarının üzerine oturdu. Sanki birkaç saniye önce Bryson'ın boğazını parçalamaya hazır değilmiş gibi dili dışarı sarkmıştı.

"Neden Savannah'da olayım ki?" Sesi gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Şaşıрма sırası ondaydı. "Seni aramadılar mı? FBI özel ajanı Pierce Buchanan'dan?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama dün evinden ayrıldığımdan beri mesajlarımı kontrol etmedim. Sana verdiğim klasördeki telefon numaram evimdeki sabit hat. Pek çok kişiyle paylaştığım bir numara değil. Ve benim adıma kayıtlı değil."

Gerçek, içinde bir öfke ve sempati dalgası yarattı. "Kullan-at telefon taşıyorsun, değil mi? Saldırganın seni arayabileceğinden mi endişeleniyorsun? izinizi sürün."

Bakışları ona cevap veriyordu, yolun iki yanındaki çitlere ve arkalarındaki herhangi birinin görüşünü engelleyen sık ağaçlara ve çalılara doğru dalıyordu. Ev sahipleri derneğinin neden bu tehlikeli saklanma yerlerini temizlemek için oy kullanmadığını merak ediyordu, özellikle de Teagan'ın başına gelenlerden sonra. Ama daha çok, onun neden burada olduğunu merak ediyordu.

İleri doğru bir adım attı, köpeği tehditkâr bir hırlama daha çıkarınca tereddüt etti.

"Zeus, dur." Tasmaını salladı ve köpek sustu ama kara gözleri Bryson'ın her hareketini takip ediyordu. "Bir FBI ajanı neden beni arasın ki?" Gözleri tekrar büyüdü. "Bir şey mi buldular? Savannah'da mı? Olamaz. Başka biri saldırıya uğramadı, değil mi?"

Köpeğinden gelen yeni hırıltıları duymazdan gelerek ona doğru topalladı ve ciğer mesafesinin hemen dışında durdu. "Hayır. Başka bir şey bilmiyorum. Seni inciten adamlarla bağlantılı saldırılar. Pierce, Savannah'da yaşayan iyi bir arkadaşımdır. Seri katil vakalarındaki deneyimi nedeniyle Kentucky'deki görev gücüne yardımcı oldu. Karindeşen üzerinde çalıştık. birlikte. Dün sen gittikten sonra-"

"Beni kovduktan sonra demek istiyorsun," diye suçladı. "Siz Adalet Arayıcılarının onurlu olduğunu ve ihtiyacı olan insanlara yardım ettiğini sanıyordum."

Gatlinburg'da tanıştığı şımarık ve kendinden emin kadının geri döndüğünü görmekten memnun bir şekilde gülümsedi. "Evet, şey. O sırada Arayıcılar'a ara vermiştim. Yani resmi olarak benim müşterim değildin. Ama sana yardım etmek istedim. Seni dışarı attıktan sonra Pierce'ı aradım ve sana içeriden bir okuma yapmasını istedim.

Karindeşen davaları ve sorularınızı yanıtlamak için."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bunu neden yapasınız ki? Bana Karindeşen vakasını araştırmanın yanlış bir yaklaşım olduğunu söylemiştin."

Yaklaşmaya başladı ama Zeus ayağa kalktı, kulakları düzleşti. Kendini savunmak için köpeğini vurmamak yapmak isteyeceği son şeydi, bu yüzden bir adım geri çekildi.

"Zeus'un seni koruması için yanında olmasına sevindim," dedi ona. "Bu çok akıllıca."

Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

Anlamak onu pişmanlıkla doldurmuştu. "İlk seferinde onsuz buraya gelmemen gerektiğini söylemeye çalışmıyordum." Kız cevap vermeyince yana doğru eğildi ve kızın kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. "Teagan?"

İç çekti ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?"

"Bu senin hatan değildi." Ellerini yol boyunca salladı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bir kadın, bir Neandertalin kendisine saldırmasından endişe etmeden sokaklarda çıplak dans edebilmelidir. Bu *asla* kurbanın suçu *değildir*. Suçlanması gereken tek kişi sana zarar veren canavardır."

Ağzının kenarlarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Annemle babam gibi konuşuyorsun."

Şimdi irkilme sırası ondaydı. "Ouch."

Güldü, sonra göz kırptı, tekrar eski haline döndü. "Merak etme. Ateşli Adam'ı kendi sevgilimle karıştırma ihtimalim sıfır. ebeveynler."

"Bildiğim iyi oldu. Sanırım. Benim seksi bir adam olduğumu mu varsayıyorsun?"

Sırıttı. "Kesinlikle." Gülümsemesi soluklaştı ve biraz önceki Tedirginlikle tekrar etrafına bakındı. "Birkaç günlüğüne ailemle kalacağım. Ve onları her gördüğümde yaptığım gibi, bu patikada yürüyorum. Hayır. Çünkü olayın olduğu yere gitmek istiyorum... Hayatta kalan birinin garip takıntısı ya da onun gibi bir şey. Ama saldırıdan önce de aynı rutini yapıyordum. Küçüklüğümde beri neredeyse her gün bu yollarda yürüdüm. Ve ben reddediyorum

Olanlar yüzünden... olanlar yüzünden. Benden çok şey aldı. Aptalca görünebilir ama doğadan aldığım keyfi ve uzun zamandır

yürümek onun kazanmasına izin vermek olur." Yanındaki köpeği okşadı. "Şu anda tek tavizim annemin köpeği Zeus ve Annie'yi de yanımda getirmek."

Köpek, eğer köpeklerin dudakları varsa, dişlerini derisine geçirme beklentisiyle dudaklarını yalıyor gibiydi.

"Bekle. Annie mi? Annie kim?"

Elini kot pantolonunun cebine soktu ve küçük bir çanta çıkardı.

.22 kalibrelik tabanca. "Annie ile tanış."

"Dur tahmin edeyim. Annie Oakley'den sonra mı?"

Muhteşem gülümsemesi bir kez daha ortaya çıktı. "Çok iyi, Sherlock. Belki de bir FBI ajanı olmalısın." Onu tekrar cebine soktu.

"O yollardan geçtim." Eliyle cebini işaret etti. "Gizli taşıma izninizi isteyeyim mi?"

"Duruma göre değişir. Son görüşmemizden bu yana polis memuru mu oldun?"

"Touché. Merak etme. Sırrın benimle güvende. JSO'daki bağlantılarımdan hiçbirini arayıp Annie'den bahsetmeyeceğim."

"Kapıdan bu şekilde mi geçtiniz? Jacksonville Şerif Ofisi'nden biri gardiyana geçmenize izin vermesini mi söyledi?"

"Aslında eski usulle girdim." "Eski usul mü?"

"Ben Franklin. Bir rüşvet."

Bir kahkaha bekliyordu. Onun yerine yüzü kül rengine döndü.

"Teagan? İyi misin?" Zeus'un gazabını göze alarak ona doğru eğildi.

Tahmin edilebileceği gibi, köpek havladı ve tasmaını çekerek ona ulaşmaya çalıştı.

Kaşlarını çattı ve onu geri çekti. "Zeus, yeter. Arkadaş. O bir arkadaşım." Bryson'a doğru işaret etti. "Koklaması için elini uzat, avuç içi aşağı baksın."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ben ciddiym. Bırak seni koklasın." Elini köpeğin tasmaının arkasından geçirdi. "Arkadaş, Zeus. Arkadaş."

Kendine aptal olduğunu söyleyerek kadının dediğini yaptı ve elini uzattı.

Zeus elini on saniye kadar burnuna çekti, sonra dili dışarı çıktı ve kalçalarının üzerine oturmadan önce uzun bir süre yaladı.

Bryson elindeki tükürüğe bakarak yüzünü buruşturdu, sonra Teagan'ın sırtışını gizlemeye çalıştığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Bunu bilerek yaptın."

"Evet, şey. Seni iş kıyafeti giymiş ve eline köpek salyası bulaşmış halde görmek biraz komik."

Bryson'ın tehdit oluşturmadığını kabul ettiği için yakındaki bir çalının etrafında uçuşan bir kelebekle çok daha fazla ilgileniyor gibi görünen Zeus'a kısa bir bakış attıktan sonra uzanıp elini Teagan'ın gömleğine sildi.

Eskiden beyaz olan bluzunun üzerindeki ıslak lekeyi görünce dehşet içinde soludu. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Artık ödeştik. İntikamını planlamaya kalkma."

"Hmm. Bunu göreceğiz." Tekrar etrafına bakındı. "Sizi içeri alması için kapıdaki görevliye rüşvet verdiğinizizi mi söylediniz? Ona eski FBI kimliklerini falan göstermedin değil mi?"

Şimdi onun daha önce neden solgunlaştığını anlıyordu. "Burada yaşamayan biri için içeri girmenin bu kadar kolay olmasına şaşırdın. Öyle mi?"

Başını salladı. "Şaşırmamı gerektirecek bir şey yok. Ne de olsa polis şüphelinin bu mahallede yaşadığını reddetti. Sözde her bir sakini araştırmışlar. Dışarıdan gelmiş olması gerektiğini biliyorduk. Bir şekilde. Sadece içeri girmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

"Evet, şey. Güvenlik görevlisi olmak için eski bir polis olmanız gerekmiyor. Hemen hemen herkes olabilir. Ve onlara yeterince para ödenmiyor.

Bu da onları suçlanamaz hale getirir, en azından bazılarını. Eminim çoğu harika insanlardır ve gerçekten iyi bir iş yapmaya çalışmaktadırlar."

Kadın homurdandı. "Şimdi de beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Acımasızca dürüst olduğun zamanları tercih ederdim."

"Acımasız mı? Yine mi ahh."

"Eğer gerçek uyuyorsa." Omuz silkti, sonra da eleştirilerini yumuşatmak istercesine göz kırptı.

"Dün gece geç saatlerde buraya gelirken hiç de planladığım gibi gitmiyor."

"Georgia'da olduğumu sanıyordun. Benimle karşılaşmayı planlamamıştın."

"Hayır. Planlamamıştım. Ama şimdi bunu neden yaptığımı merak ediyorum. Georgia'da

Karındaşen hakkında bilgi bulmaya bu kadar niyetliyken neden Jacksonville'e geri döndünüz? Soruşturmaya ara mı veriyorsunuz? Yüksek lisansını bitirmek için okula mı dönüyorsun?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Mola yok. Eskisinden daha sıkı alışıyorum. Ve senin tavsiyene uyuyorum. En baştan başlıyorum. Ve bu -" elini etraflarındaki aēalara ve alıllara doēru salladı "-her şeyin bařladıēı yer burası."

Onuncu Bölüm

Bryson'ın yüzündeki ifade Teagan'ın sertleşmesine neden oldu. "Neden bu kadar

Şaşırdın mı? Yardım ve tavsiye için size geldim çünkü deneyiminize ve uzmanlığınıza saygı duyuyordum. Tavsiyelerini tamamen göz ardı edeceğimi mi düşündün? öneriler?"

Başını salladı ve dürüstlüğüyle onu şaşırttı. "Yanlış kimlik olayından duyduğum rahatsızlığı atlatmaya çalışacak ve sonra da tekilayı kendilerini hasta edecek kadar çok seviyormuş gibi davranacak kadar inatçı birinin, aslında baştan başlamak için bir yıldan fazla süren araştırmasından vazgeçemeyecek kadar tek yönlü olacağını düşünmüştüm."

"Evet, şey. Belki de insanlarla tanıştığınızda onları bu kadar hızlı yargılamamalısınız."

Ağzı, onu ilk gördüğü andaki gibi yine ağzının suyunu akıtan o seksi yarı gülümsemeyle kıvrıldı. Tanrım, adam tehlikeliydi, öyle bir tehlikeydi ki keşke kot yerine şort giyseymdim diye düşündü. Şu anda gerçekten terliyordu ve hava seksen dereceden fazla olamazdı. Buralarda ılıman bir bahar günü.

"Görünüşe göre profil çıkarma becerilerim tahmin ettiğimden daha da tozluymuş," dedi. "Varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim." Adam ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve kadın, adamın iki elini bastonunun tepesine koyarken belli belirsiz yüzünü buruşturduğunu gözden kaçırmadı.

"Kalçan seni rahatsız ediyor."

"Şimdi de Sherlock'uma karşı Watson'ı mı oynuyorsun?"

"Hayır. Ben asla yardımcı olmayacağım. Ben Wonder Woman'ım, sen de Steve Trevor'sın."

"Sonunda ölmüyor mu?"

"Sonunda herkes ölür."

Sırıltısı soldu. "Kötü anıları tekrar canlandırmak istememiştim."

Başını iki yana salladı. "Güven bana. Yapmadın. Onlar hep orada, aklımın bir köşesinde. Bu yüzden bu araştırmayı yapıyorum. O gün kaçtığımda, barakadan çıktım. Ama ondan kaçmadım. O hâlâ dışarıda. Temelli olarak ortadan kaldırılana kadar asla hayatıma devam edemeyeceğim. Pek sayılmaz."

Derin bir iç çekti. "Bunun senin için büyük bir sorun olabileceğinden endişeleniyordum.

Onu hiç bulamazsanız ne olacak?"

Zeus yanı başında sızlanınca, farkında olmadan tasmaını çekiştirdiğini ve tedirginliğini ona iletğini fark etti. Elini gevşemeye zorladı ve onun başını okşadı. "Bu gelecekteki Teagan'ın endişelenmesi gereken bir sorun. Şu anda davanın üzerindeyim ve bu adamı adalete teslim etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım. Asıl soru şu: Artık ikimiz de bu işe gönül verdiğimizize göre, birlikte mi çalışacağız yoksa yine yollarımızı mı ayıracağız?"

Sırtını patikayı çevreleyen meşe ağaçlarından birine yaslayarak hafifçe kıpırdandı. Bu onu tekerlekli sandalyesine boyun eğmeden ayakta gördüğü en uzun süreydi ve o gelmeden önce de buradaydı. Yığılıp kalmaya hazır olmalıydı.

"Bunu akşam yemeğinde tartışmaya ne dersin?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Akşam yemeği mi? Bir yerlerde sinyal mi kaçırdım?"

Güldü. "Sadece akşam yemeği. Acıktım ve dürüst olmak gerekirse oturmazsam kalçam yakında çıkacak. Utanç verici bir şekilde betonun üzerine yığılmaktansa, arabama gidip bir sonraki randevumdan önce -" saatine baktı "- iki saat sonra yemek yiyebileceğim bir yere gitmeyi tercih ederim. Ne dersin? Seni eve bırakmamı ister misin, böylece Zeus'u kaldırabilirsin ve sonra benimle yemeğe gidersin?"

"Ne randevusu?"

"Bunun geçmesine izin vereceğini ummak çok fazlaydı." Ağaçtan uzaklaştı ve bastonuna yaslandı. "Bu gece Broderick'lerle röportaj yapacağım. Eskiden yolun bu noktasına bakan evlerden birinin sahibi olan çift. Olaydan kısa bir süre sonra Beautyberry Circle'ın arka tarafındaki evlerden birine taşınmışlar. Yarın bu yol üzerinde yaşayan başka insanlarla da görüşerek saldırınızdan bu yana geçen yıllar içinde bir şeyler hatırlayıp hatırlamadıklarını öğrenmeye çalışacağım. Aynı zamanda araziyi daha iyi tanımak için, sizi kaçıran kişinin o zamanlar ne düşünmüş olabileceğine dair daha fazla fikir edinmeye çalışacağım."

Ona doğru adım attı, gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru eğmek zorunda kalana kadar durmadı. "Benimle alay etme, Bryson. Bu görüşmelerden bahsediyorsun çünkü benim de katılmamı teklif ediyorsun. Bu doğru mu? Yoksa bu konuyu açacak kadar zalim olmazdın, değil mi?"

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve elini kızın yanağında gezdirdi. Bu dokunuş o kadar beklenmedik, o kadar yumuşak ve nazikti ki kalbinin yerinden çıkacak gibi olduğuna yemin edebilirdi.

Daha da büyük bir şaşkınlıkla eğildi ve doğrulmadan önce kızın alnına aynı derecede yumuşak bir öpücük kondurdu. Ama elini bırakmadı.

Bunun yerine, sanki aralarındaki bağı koparmak istemiyormuş gibi başparmağıyla hafifçe tenini okşayarak yanağını kavradı ve orada bıraktı.

"Dalga geçmiyorum," dedi, sesi gergin bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve sana karşı asla kasten acımasız olmam. Gatlinburg'da sana karşı bu kadar sert, bu kadar kısa olmamalıydım. Asil davrandığımı, seni koruduğumu sanıyordum. Ama seni güvende olacağın zararsız bir yöne gitmen için etkilemek yerine, buraya geri dönüp her şeye yeniden başlayacağın konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eğer sana zarar veren adam hala buralardaysa ve senin onu bulmak için kasabaya döndüğünü fark ederse, kendini tehlikeye atmış olursun."

Kaşlarını çattı, tartışmaya hazırды. "Ama ben-"

"Bitirmeme izin verin. Herhangi bir sinyal göndermeye çalışmadığım halde..." Elini bıraktı, sanki hâlâ ona dokunduğunu yeni fark etmiş gibi yüzü hafifçe kızardı. Boğazını temizledi. "Seninle ilgili bir şey olduğunu kabul ediyorum, özel bir şey, seni düşünmemem gerekenden çok daha fazla düşünmeme neden oluyor, bir dava üzerinde çalışırken değil. Dikkatim dağılıyor."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Benim özel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bakışları kadının dudaklarına kaydı. "Hiç şüphe yok." Kendisiyle bir tür iç savaşa girmiş gibi ürperdi. Sonra bir adım geri çekildi. "Anlatmaya çalıştığım ve pek de iyi yapamadığım nokta şu ki, bu davada seninle birlikte çalışmak ve aynı zamanda tüm zaman boyunca tarafsız kalmak ve dikkatimi dağıtmamak gerçekten zor olurdu. Ama bu davada tek başına çalışmak daha da imkansız olurdu, dışarıda bir yerlerde arkanı kollayacak kimse olmadan kendini tehlikeye atma ihtimalin olduğunu bilerek. Sürekli senin için endişelenirdim ve hiçbir şey yapamazdım. Sanırım bunu sen kazandın.

özel bir savaş. Açık konuşmak gerekirse, yanlış anlaşılma olmasın, sizi bu akşamki ev sahibi görüşmesinden başlayarak davanızda benimle birlikte çalışmaya davet ediyorum. Ama sadece ilişkimizi profesyonel tutmayı kabul edersek." Onun

Bakışları tekrar dudaklarına düştü. "En azından dava bitene kadar."

Son sözyle midesi zıpladı. Gülümsemesini engelleyemedi. Ama bunun tek nedeni adamın da en az onun kadar kendisiyle ilgilendiğini fark etmiş olması değildi. Çok daha önemlisi, geceleri rüyalarına dadanan, ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da uyanık olduğu her saat üzerine korku salan canavarı bulup ortadan kaldırmasına yardım edecek olmasıydı. Bryson onun dualarının cevabıydı. Ve birlikte oldukları her dakikanın tadını çıkaracaktı, çünkü adamla dalga geçmek umutsuzca eğlenceliydi. İlişkilerini tamamen profesyonel mi tutacaklardı? Pfft.

Hiç şansı yoktu. Ama tabii ki bunu kabul etmeyecekti. Eninde sonunda anlayacaktı ve o zamana kadar ona o kadar bağlanmış olacaktı ki bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı.

En azından umudu buydu.

"Cevabımda çok net olacağım." Sağ kolunu flört etmek istercesine sol koluna doladı, oysa gerçekten de adamın zorlandığını anlayabiliyordu. dik duruyordu ve muhtemelen yardım isteyemeyecek kadar gururluydu. "Akşam yemeğiyle başlayıp bu akşamki görüşmeyi gerçekleştirerek sizinle çalışmayı çok isterim. Ama önce, daha önce de bahsettiğiniz gibi, Zeus'u bırakmamız gerekiyor. Dediğim gibi, o annemin. Ziyarete gittiğimde onu ödünç alıyorum."

Birlikte patikadan aşağı inmeye başladılar; adam bastonuna ağır ağır yaslanıyor, kadın düşmesini engellemek için adamın sol kolunu tutuyor ve Zeus tasmaının ucunda mutlu bir şekilde koklayarak onu takip ediyordu.

Kiralık arabaya ulaştıklarında, adamın lüks bir BMW sedan seçtiğini görünce şaşırdı ve biraz da hayal kırıklığına uğradı. Koyu mavi rengi ve dört kapısı, kesinlikle güzel bir araba olmasına rağmen ona kesinlikle olgun ve sıkıcı bir görünüm veriyordu. Bryson Anton hâlâ genç bir adamdı. Birkaç yaş küçük olduğu için onunla alay etmesine rağmen. Ve gerçekten de seksiydi. Üstü açık kırmızı, sportif bir üstü açık arabada oturmak, gösterişli bir market arabasında oturmaktan çok daha iyi görünürdü. Ya da belki dört çeker bir arabada.

Arkasında bir silah rafı olan tekerlekten çekişli bir kamyonet, ancak bu onun için biraz fazla taşralı görünüyordu. Kibar biriydi ama üst tabakadan değildi. Kesinlikle

üstü açılabilir spor araba tipi.

Ama kapıyı onun için açık tutmakta ısrar ettikten sonra sürücü koltuğuna oturduğunda, derin bir iç çekişi ve yüzündeki rahatlama ifadesi neden bu arabayı seçtiğini açıklıyordu. Kalçasındaki rahatsızlık nedeniyle engebeli bir yolu yumuşatacak bir aracın pelüş koltuklarına ve konforuna ihtiyacı vardı.

"Kalçanız için ikinci bir görüş almayı düşündünüz mü?" diye sordu. "Yani, onu düzeltmenin bir yolu olmalı, böylece her zaman çok fazla ağrımaz. zaman."

"İkinci, üçüncü ve dördüncü görüşleri aldım. Kurşun omurgama yakın bir yere saplanmış ve kalçamın ağrmasına neden olan bir sinire baskı yapıyor. Ameliyat bir seçenek değil. Bana yarı yarıya bir ihtimalle bir gün kendiliğinden gevşeyip çıkarılabileceği ve yeni gibi olabileceğim ya da bir gün kendiliğinden gevşeyip omuriliğime saplanacağı ve beni kalıcı olarak tekerlekli sandalyeye mahkum edeceği söylendi."

Bir elini ağzına bastırdı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

Omuz silkti. "Bununla yaşamayı öğreniyorum. Kısmen senin sayende. Sen gelmeden önce kendime biraz acıdığımı itiraf etmeliyim. Şimdi, eğer mermi kayarsa ve artık yürüyemezsem, en azından bütün gün evimde oturup içmek yerine iyi bir şeyler yapmaya çalışırken olacak.

Tekila." Arabayı vitesine taktı ama ayağını frende tuttu. "Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Nereye Bayan Ray?"

"U dönüşü yapın, Bay Anton."

Zeus'un koltukların arkasındaki küçük alanı kaplaması ve yarım Bryson, onları ayıran konsolu geçtikten sonra onun tarifine uyarak Birch Bark Court'taki uzun bir göletin sonunda bulunan ailesinin evine gitti ve arabayı garaj yoluna çekti. Bahçenin kenarlarında, sıcak pembe çiçekleri ılık bahar esintilerinde dalgalanan güzel, olgun mersin ağaçları vardı. Ön tarafta, garaj ile giriş arasındaki yürüyüş yolunda duran anne ve babası, çiçek tarhlarından birine bir grup beyaz ve pembe deniz salyangozu dikmekle meşguldü.

"Kapınızı açmam için bana bir dakika verin," dedi sürücü kapısını açarken. "Lütfen önce inerek beni utandırma. Eğer bunu yaparsan annem benim kötü davranışlarımı asla affetmez."

Sırıttı ve ona bir başparmak işareti yaptı. Elbette kapısını açması için ona ihtiyacı yoktu. Ama bu centilmenlik ve eski moda görgü gösterisine aldırmadı, özellikle de onun özel olduğunu düşündüğü ve odaklanmasını zorlaştırdığı için. Adam bastonuna yaslanmış, arabanın yanından geçerken çok fazla topallamamak için mücadele ettiği belli olan bu açıklama karşısında kıkırdamadan edemedi. Arkasında, babası ve annesi utanmaz bir merakla onu eve getiren muhteşem beyaz adama bakıyorlardı ve şüphesiz neler olduğunu merak ediyorlardı.

Zeus'la birlikte dışarı çıktıktan ve Bryson kapıyı arkasından kapattıktan sonra, kaçmasını önlemek için köpeğin tasmaını topladı ve kolunu tekrar Bryson'ın sol koluna doladı.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Ailene ilişkimiz hakkında yanlış bir izlenim verebilirsin." Babasının el sallamasına cevap olarak başını sallarken bile sesini alçak tuttu.

Bırakmak yerine elini daha da sıktı. "Babamın kötü bir kalbi olduğundan hiç bahsetmiş miydin?"

Araba yolundan ailesine doğru ilerlerken gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Oh, iyi kontrol altında. Ama katili tekrar araştırdığımı fark ederse muhtemelen kalbi çarpmaya başlar."

Onun yanında durdu. "Bilmiyorlar mı?"

"Hayır. Ve bu şekilde kalmasını hedefliyorum. Babamı korumak için." Onu tekrar harekete geçirmek için kolundan çekti.

"O zaman onlara neden burada olduğumu nasıl anlatacaksın?" diye sertçe fısıldadı ve bastonunu sol eline geçirerek babasıyla beklenen tokalaşmayı yaptı. Annesi birkaç adım geride durmuş, merakla ikisinin arasına bakıyordu.

"Ben Nick Ray, Teagan'ın babasıyım. Bu da annesi Sylvie."

"İkinizle de tanıştığım memnun oldum. Ben-"

"Bryson Anton, Gatlinburg'dan." Teagan bombayı patlatmadan önce ailesine en güzel gülümsemesini takındı. "Erkek arkadaşım."

On Birinci Bölüm

"Erkek arkadaşın mı?" Bryson neredeyse iki saat sonra nihayet Teagan'ı ailesinin evinden uzaklaştırırken tısladı. "Ve bu zırvayı söyledikten sonra, düş almak için ortadan kaybolurken beni çok meraklı annenle babanın insafına bıraktın. Gerçeklerle bu kadar gevşek dans etmek ya da köşeye sıkışmamak için konuyu bu kadar çok değiştirmek zorunda kalmamıştım, yani hiç."

"Ama başardın. Sorgulamadan ve akşam yemeğinden geçmeyi başardın, bir yandan da usta bir politikacı gibi gerçeği söyledin - yalanlar hariç. Özellikle babamın ilk tanışmamızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini sorması ve senin de bunun daha dün gibi olduğunu söylemen çok hoşuma gitti." Dergi kapağındaki gülümsemesini ona doğru çevirdi.

Nefesinin altında küfretti. "Bunu neden yaptın Teagan? İhmal ederek ya da başkasının söylediğini düzeltmeyerek yalan söylemek yine de yalandır. Ve Zeus'u bırakacak kadar uzun süre orada olmamız gerekirken neden beni akşam yemeği için orada tuzağa düşürdün?"

Broderick'lerin yaşadığı yeni evlerin inşa edildiği sitenin arka tarafına doğru sokak labirentinde ilerlerken gülümsemesi soldu ve pencereden dışarı baktı.

Onlar da Teagan kadar olanları hatırlamak istemiyorlardı. Bu gece onunla konuşmayı kabul etmeleri için epeyce dil dökmesi gerekmişti. Neyse ki, Rays'lerin evinden dışarı adımını attığında Teagan'ı getirmesinde bir sakınca olup olmadığını sormak için onları aramış, onlar da sakınca olmadığını söylemişlerdi. Onunla gelerek onları şaşırtmak istememişti. Ve gitmeye çok kararlı olduğu için onu hayal kırıklığına uğratmak da istememişti.

"Teagan?" diye sordu, kız cevap vermeyince.

Sonunda içini çekti ve koltuğunda dönerek ona baktı. "Bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim. Çünkü seçme şansım olsa yine yapardım. Ama yaparım.

Seni uyarmadığım ve senin için bu kadar zor olduğu için pişmanım. Dürüst olmak gerekirse, bencilce kendime odaklanmıştım. Ailemi seviyorum ve onların arkadaşlığından hoşlanacağını düşünmüştüm. Ve annem müthiş bir aşçıdır. Senin de kabaklı lazanyasını benim kadar çok seviyor ve biz-" son dönüşü yaparken elini yola doğru salladı

"-Buna geri döndüm. Mülakata hazırlanmak için o molaya, ailemle geçireceğim o ana ihtiyacım vardı."

Kadının sesindeki kederli tını onu bir pislik gibi hissettirdi. Gidecekleri yere birkaç ev kala kaldırıma yanaştı ama sıcağı bastırmak için klimayı açık bıraktı. İnsanların yazın burada nasıl yaşadığını bilmiyordu. Mart ayındaki nem, dışarı her çıktığında saunaya giriyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Ailenizi çok severdim. Ya da severdim, eğer daha sonra özür dilemek zorunda kalacağım bir sürü yalan söylememek için bu kadar çok çalışmasaydım. Ve annen harika bir aşçı. Buralardaki herhangi bir restorandan bir şey alıp daha iyisini yiyemezdik. Ama konumuz bu değil. Öfkemi çoktan atlattım. Ama gerçeği hak ediyorum. Sadece bir arkadaş ya da arkadaşının arkadaşı olabileceksen neden onlara erkek arkadaşın olduğumu söyledin? Daha sonra sana beni sorduklarında ayrıldığımızı söylersen -ya da geri dönmediğimde nasıl bir kılıf uyduracaksan- bu çok daha zor olacak. Ve muhtemelen beni bir topuk gibi gösterecek, çok teşekkür ederim."

Kadın ellerini kucağında birleştirdi ve adam birden kendini az önce tarif ettiği topuk gibi hissetti. Yaşadığı onca şeyden ve çektiği çileyle ilgili yaklaşan röportajlardan sonra, burada onu terk ediyordu.

Az önce yaşanan küçük drama ne olursa olsun, onun katlandıklarının yanında hiçbir şeydi.

Elini onun elinin üstüne koydu. Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Özür dilerim, Teagan. Bunu olduğundan çok daha önemli hale getiriyorum. öyleydi. Bu konuyu kapatalım ve-"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sana bir açıklama borçluyum. Ve bu sandığından çok daha önemliydi. Dün, senin evinde, kız arkadaşının yaralanmandan sonra seni terk ettiğinden bahsetmiştin. Tek terk eden sen değilsin. Ama o benim uzun zamandır birlikte olduğum lise aşkımdı. Henüz resmileşmemişti ama Her zaman ikimiz de üniversiteden mezun olduktan ve kariyerlerimize başladıktan sonra evleneceğimizi düşünürdü. O yapamadı... bana ne olduğunu bilmeyi kaldıramadı. Ya da sonrasında uzun süre ne kadar berbat durumda olduğumu."

Onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birbirine doladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sorun değil. Anlıyorum-"

"Hayır. Bilmiyorsun. Bak, ben onu aştım. Hem de çoktan. Kötü günlerinde yanında olamayan biri, iyi günlerinde yanında olmasını isteyeceğin biri değildir. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeye yemin etmeden önce bunu öğrenmiş olmam bir lütuftu.

onunla geçirdim. Ayrılık, saldırıdan sadece birkaç ay sonraydı. Artık onu neredeyse hiç düşünmüyorum bile. Ama ben hiç... o zamandan beri... şey, zor oldu-"

"O zamandan beri çıkmadın mı?"

Gözlerini sıkıca kapattı, sonra başını salladı.

Kadın tekrar ona bakana kadar sessizce bekledi. Bir elini serbest bıraktı ve uzun saçlarından kaçan inatçı bir bukleyi nazikçe düzeltti.

sırtından aşağıya doğru örüyor. "Senin kadar güzel ve neşeli biri istediği zaman biriyle çıkabileceğine göre, bu tabii ki kişisel bir karar. Ama ailen senin seçimini anlamıyor, değil mi? Senin için endişeleniyorlar çünkü en azından onların gözünde hayatına devam edemiyorsun."

Sanki şaşırması gibi gözlerini kırıştırdı. "Bütün bunları nasıl bu kadar çabuk anladın?"

Gömleğine baktı ve kaşlarını çatı. "Ben bir Profilciyim rozetim nerede? Bugün onu Kartal İzci rozetimle birlikte taktığıma yemin edebilirim."

Zayıf bir kahkaha atmayı başardı ve onun tekrar gülümsediğini görmek içini ısıttı. "Sen, Bryson Anton, asla bir izci olmadın."

Boştaki elini göğsüne bastırdı. "İzci olamayacağımı düşünmem için beni yaraladın." Göz kırptı. "Beni ne ele verdi?"

Başını salladı, gülümsemesi daha kaygısızdı. "Bir rozet kazanmak için sana yaptırdıkları her şeyi yapmaktan çok sıkılırdın. Bunun yerine, kendi çıkış yolunu bulup bulamayacağını görmek için ormanda kaybolmayı tercih ederdin. Ya da söndürüp söndüremeyeceğini görmek için ateş yakmayı. Pek iyi bir izci malzemesi sayılmazsın."

"Görünüşe göre buralardaki tek profilci ben değilim." Elini bırakmadan önce sıktı. "Eğer beni kullanmak, bir erkek arkadaşın olduğunu düşündükleri için ailenin senin hakkında daha az endişelenmesine yardımcı olacaksa, o zaman sanırım

kurnazlık tamamıdır. Sadece bir dahaki sefere beni ateşe atmadan önce biraz uyarıda bulun, tamam mı?"

Kız konsolun üzerine çıkmış, bir kalçasını ona yaslamış ve cömert göğüslerini göğsüne yaslamadan önce gözlerini kırıştıracak zamanı bile olmamıştı. Onunla, özellikle de bu davada çalışırken ilişkiye girmemekle ilgili tüm mantıklı, iyi düşünülmüş argümanları, dudakları onunkilere değdiği anda kül oldu.

Onu başka bir ateşe atmadan önce uyarmak için çok fazla.

Tüm vücudu dışarıdan içeriye doğru kavruluyor, dili onunkiyle inanılmaz şeyler yapıyor, uzun tırnakları tüylerini diken diken ediyordu.

boynunun arkasında. Ama daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Boğazının derinliklerinde inledi ve kollarını onun duygusal bedenine doladı. Sonra yarı dönerek onu kucağına çekti. Onu, kapısının önünde durup "Merhaba" derken çok sevimli görüldüğü andan beri öpmek istediği şekilde öptü. Eğer o gün kalçasındaki ağrı onu durdurmasaydı, muhtemelen çocukça bir şey yapardı, salya gibi. Bunun yerine, bir serseri gibi davranmamak için acıya odaklanmıştı.

Teagan daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Ondan ne bekleyeceğini asla bilemezdi. Bir yanı onun ne yapacağını tahmin edemediği için kızgındı.

Yıllardır aldığı profil çıkarma eğitimine rağmen tepki gösteriyordu. Diğer yarısı ise ellerini şortunun ön tarafına doğru kaydırarak fermuarını kavradı. Yapmak üzere olduğu şeyin farkına vararak, derin güç rezervlerini kullandı ve ellerini fermuarını serbest bırakmaya zorladı. Bunun yerine, yavaşça onu kavradı

Omuzlarını kaldırdı ve onun yerine konsolun üzerine oturması için sırtını hafifçe yasladı. Birbirlerine sadece bir ayak mesafeden göz kırparken ciğerleri göğsünde sıkışıyor. Ve onun da kendisi kadar nefes almak için mücadele ediyor gibi görünmesinden memnun olmaktan başka bir şey yapamadı.

"Kutsal dumanlar," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. Boğazını temizledi, saçlarını kontrol etmek için uzandığında elleri titriyordu. "Lennie bilmem ne seninle kıyaslandığında ortaokuldaydı. Heck, ilkokul. *İnanılmazdı*. Artık neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Sekiz yılı aşkın bir süredir birlikteydik."

Sırıttı, egosu onun iltifatıyla gülünç bir şekilde şişmişti. "Bekle. Lennie mi? Eski erkek arkadaşının adı *Lennie* miydi?"

"Yargılamak yok. İnsanlar kendi isimlerini seçmezler." Kadının dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve adamın inlemesine neden oldu. "Beni tekrar öp, Bryson. Yüzünün neye benzediğini hatırlamaya başlamadan önce."

Kadının üst kollarını tuttu ve nazikçe ama sertçe onu geri itti. "Tabii ki hayır. Daha ileri gitmeden önce aramızda olan bu şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Ayrıca, böyle bir öpücük daha alırsam bir hafta yürüyemem." Yüzünü buruşturdu ve koltuğunda kaydı. "Şu haliyle bile en azından birkaç dakika yürüyemeyeceğim."

Bakışları adamın kucağına kaydı ve gözleri büyüdü. "Oh, merhamet. Lennie *gerçekten* senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

Güldü ve onu daha uzağa itti. "Bu Lennie denen adam için üzölmeye başlıyorum."

Dudakları sertleşti. "Yapma. Güven bana. O senin sempatin hak etmiyor." Tekrar arabanın kendi tarafına yerleşti ve kesik kesik bir nefes aldı.

Onun ruh halinin bu kadar çabuk değiştiğini görmek, sanki karanlık anılarla dolu bir katmanda yüzüyormuş gibi, hain bedeninde buzlu su etkisi yarattı - ki bu şu anda iyi bir şeydi. Ama aynı zamanda eski erkek arkadaşını, belli ki ona verdiği acıdan dolayı yumruklamak istemesine neden oldu.

"Jacksonville Şerif Ofisi'nde birkaç arkadaşım var," dedi. "Lennie nerede yaşıyor? Bahse girerim ona önümüzdeki altı ay boyunca işe otobüsle gitmesini sağlayacak kadar hız cezası yazabilirim."

Ağzı isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mercedes-Lennie belediye otobüsünde. İşte bunu izlemek eğlenceli olabilir."

"Sadece söyle."

Güldü ve sonra arabanın ön panelindeki dijital saati işaret etti. "Röportajın şu sıralarda başlayacağını söylememiş miydin?"

Saati not etti ve yüzünü buruşturdu. "Umarım birkaç dakika fikirlerini değiştirmez. Bunu yapmak istediğine emin misin? Beni bırakabilir ve aradığımda alabilirsin."

"Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Yıllardır belirsizlik içindeyim. Buna son vermeme yardım edersen, bu canavarı sonsuza dek hapse atarsan, her şey çok farklı olacak. Bunun üstesinden gelebilirim. Söz veriyorum."

Onun görüldüğü kadar iyimser değildi. Ama onunla tartışmayacaktı. Eğer bu işin bir parçası olmak istiyorsa, ona göre buna hakkı vardı. Çünkü bu onun hayatıydı ve onu yeniden güvende hissettirmekle ilgiliydi.

"Şuradaki gri-mavi sıvalı ev, iki ev aşağıda. Yürüyerek gidilebilecek kadar yakın ama kalçam yüzünden tembellik edip son elli metreyi arabayla gideceğim." Garaj yoluna park ettiklerinde, koltuğunun arkasındaki döşeme tahtasından evrak çantasını aldı.

Ailesinin evindekinin aksine, onun kapıyı açmasını beklemedi. Onu yavaşlattığı için sessizce kalçasına küfretti. Ama bastonu olmadan bir adım daha atmasına imkân yoktu. Bastonunu arka koltuktan aldı ve onun peşinden topallayarak gitti, acı onun değişmez yoldaşığıydı.

Vurulduğundan beri bugün kendini her günden daha fazla zorlamıştı. Ve bunu gösterdi. Kalçası o kadar sertti ve o kadar çok ağrıyordu ki fiziksel gücünden çok iradesine güveniyordu. Ve Teagan'la birlikte arabasında yaptıkları o küçük numaradan sonra neredeyse sakat kalmıştı. Ama dişlerini sıkar ve bir şekilde devam ederdi. En azından bu görüşme bitene kadar.

bitti. Otel odasına ulaşır ulaşmaz yatağına yığılacak, birkaç ağrı kesici alacak ve sabaha kadar yerinden kıpırdamayacaktı.

Kapıya vardığında zili çaldı ve Teagan sağ kolunu tutunca ayağa kalktı.

"Teagan-"

"Bana yaygara yapma. Flört etmiyorum, Bryson. Bana bir saniye ver."

Gözlerinin etrafındaki stres çizgilerini, kahverengi tenindeki kül rengi gri tonu fark etti. Onun elini tutmak, ona gücünü sunmak istedi. Ama yapmadı.

hiç parası yoktu. Bastonunu bırakırsa düşeceğinden korkuyordu.

Rehabilitasyon randevularını kaçırdığı onca zaman gerçekten onu ısırarak için geri dönüyordu.

"Sorun yok, sen halledersin." Güven verici bir gülümseme sundu. "*Biz hallederiz.* Biz birlikte bir takımız. Ben senin için buradayım, tamam mı? Güven bana."

Titrek bir nefes verdi ve tam kapı açılırken başını salladı.

Orada bir kadın duruyordu, Teagan'dan bile daha stresli görünüyordu, yüzü o kadar solgundu ki loş fuayede şok edici bir şekilde beyazdı.

Bryson, dik durabilmek için bastonunu tutmakta olan sağ elini uzatmak yerine güçlkle başını salladı. "Bayan Broderick, sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum. Ben Bryson Anton. Bu da Teagan Ray. Sizinle ve kocanızla Teagan'ın iki yıl önce kaçırılması hakkında konuşmak için hâlâ uygun bir zaman mı?"

"Elbette." Bakışları birinden diğerine, sonra da geri çekilmeden önce arkalarına kaydı. "Biz de sizi bekliyorduk. Lütfen içeri gelin." Beklemeden döndü ve uzun, loş fuayeden geçerek onlardan uzaklaştı.

Bryson tereddüt etti. "Görünüşe göre bu yaklaşan görüşme Bayan Broderick'i beklediğimden çok daha fazla üzmüş. Belki de arabada beklemelisiniz."

"Asla olmaz. Şansımı kaybetmek istemiyorum. Eğer bu ilk görüşmenin duygularıyla başa çıkamazsam, yarınki görüşmelere gitmeme izin vermezsiniz. İyi olacağım. Bundan emin olabilirsiniz. Biz bir takımız. Böyle demiştin. Değil mi?"

Pek çok nedenden ötürü onu yanında götürmeyi kabul ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ama burada öylece durup Broderick'lerin fikirlerini değiştirdiklerini düşünmelerini bekleyemezlerdi. Ona içeri girmesini işaret etti. Kız ona sıkı bir gülümseme verdi ve birlikte fuayeden aşağı inmeye başladılar.

Bay Broderick'in derin sesi, birkaç metre ötedeki kemerli açıklıktan görünen aile odasından geliyordu.

Teagan'ın nefesi kesildi ve durdu.

Sorunun ne olduğunu görmek için döndü. Gözlerini kocaman açmış, bir elini ağzına bastırmıştı. Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu.

"Teagan? Neyin var?"

"O v-ses," diye mırıldandı, belli ki herhangi bir ses çıkarmak için mücadele ediyordu. "*Onun* sesi."

Bryson anlamaya başladığında yemin etti. Bastonunu bıraktı ve düşmeden dönmeye çalışırken belinde kılıfında duran tabancaya uzandı. Başında beyaz, sıcak bir acı patladı ve kalçası altına çöktü. Her şey karanlığa gömülürken duyduğu son şey Teagan'ın çığlığıydı.

On İkinci Bölüm

Teagan donup kalmıştı, olanların dehşeti -yine- kurşuni beton gibi kemiklerine işliyor, onu olduğu yere sabitliyordu. Nabızı kulaklarında çınlıyor, etrafındaki sesleri bastırıyordu. Sanki zihni bedeninden ayrılmıştı ve tüm bunlar başka birinin başına geliyordu.

Bryson. Tatlı, harika Bryson ayaklarının dibinde ölü yatıyordu, siyah saçları kanla kaplanmıştı. Bakışlarını kendisine vuran adama doğru çevirmeden önce adamın hırpalanmış bedenine bir an için göz atmıştı ve beyzbol sopasının bir sonraki darbesinin kendisine gelmesini bekliyordu. Öyle bile olsa, başını kaldıramadı.

kendini savunmak için silahlar. O. Yapamadı. Hareket edemedi.

Ona vurmak yerine, Bryson'ın tabancasını kılıfından çıkarmış, sonra elini onun cebine sokup kendi silahını da çıkarmıştı, hem de o daha gözünü bile kırpmadan. O bile ihtiyaç anında silahı unutmuşken, adam silahın onda olduğunu nereden biliyordu?

Adam ona birkaç santim yaklaşmıştı ama silahları aldıktan sonra uzaklaştı. Çaresizce, işe yaramaz bir heykel gibi hareketsiz, adamın -Ah Tanrım, *o ses*- aile odasını *geçip* köşede sinmiş kadına doğru gidişini izledi. Kadının adı neydi? Broderick. Bayan Broderick. Bir tuzak. Bryson ve Teagan'ı tuzağa düşürmüştü. Neden? Bunu neden yapsın ki?

Kadının dudakları kıpırdadı. Sağ elinde kanlı beyzbol sopasıyla tepesinde dikilen adama bakıyordu. Bir şey mi söylüyordu, yalvarıyor muydu?

Kelimeler Teagan'ın parçalanmış zihninde kaybolmuştu, kendi kalp atışlarının sesini kulaklarından geçiremiyordu. *Güm. Güm. Güm.* Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, etrafındaki her şeyi maskeleyen beyaz bir gürültü. Tablo sessiz bir film gibi oynuyordu.

Önündeki film, bir kabus. Çünkü kesinlikle bunların hiçbiri gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Bir daha olmaz. Bir daha olmaz. Bundan bir daha kurtulamazdı. Adam sopayı kaldırdı.

Hayır. Teagan bacaklarını hareket ettirmek için bağırmaya çalıştı. Bayana yardım etmeliydi.

Ama boğazı o kadar sıkıydı ki ses çıkaramıyordu. Bacakları o kadar titriyordu ki bir adım bile atamıyordu.

Sopayı ölümcül bir kavisle indirdi.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Aman Tanrım, lütfen, hayır! Yarasa. Kadın. Teagan'ın boğazında safra yükseldi. Kısık bir inilti kulaklarını doldurdu ve adam sarsılarak ona baktı. O korkunç sesi çıkaranın kendisi olduğunu fark etti.

Etrafındaki oda bir tünel gibi karardı ve tek görebildiği şeyin odanın karşısında onu izleyen adam olduğu bir noktaya kadar daraldı. Her şey o ana kadar hiç görmediği bir şeye odaklanmıştı. Adamın yüzüne. O sesi tanıyordu, şeytanın sesini. Bugüne kadar rüyalarına girmişti. Ama o yüz. Böylesine sıradan, kibar görünen bir yüzün ardında nasıl böyle bir kötülük saklanabilirdi?

Dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Beyazdı, sinekkaydı tıraş olmuştu, açık kahverengi saçları sarıya boyanmıştı ve bu saçların bir servete mal olduğuna şüphe yoktu.

pahalı bir salon. Bu da adamın parası, işi, muhtemelen evi ve arabası olduğu anlamına geliyordu. Ailesi var mıydı? Sokakta karşılaştığı herhangi biri gibiydi.

Ama öyle değildi.

Gözleri. Gözleri onu ele veriyordu. Karanlıktı, neredeyse siyahtı, sıcaklıktan tamamen yoksundu. Bir boşluk uçurumu, onları ısıtacak bir ruhu olmayan derin bir kötülük kuyusu. İki yıl önce ona zarar veren canavarın gözleriydi bunlar. Aynı canavar az önce acımasızca Mrs. Broderick. Ve Teagan'ın ayaklarının dibinde yatan harika adam.

Aşağı bakmadı. Yarasanın verdiği hasarı görmeye dayanamıyordu. O görüntünün retinasına kazınmasını istemiyordu. Bryson. Akıllı, güzel, tatlı Bryson Anton, o olmasaydı burada bile olmayacaktı.

Affet beni, Bryson.

Şeytan yirmi adım öteden ona bakıyordu. Elindeki sopadan kan damlıyordu. Bir mide bulantısı dalgası onu yakaladığında ürperdi.

Sanki onun sıkıntısından memnun olmuş gibi gülümsedi. Sonra hâlâ o korkunç sopayı tutarak ona doğru ilerledi. Yavaşça. Sürünün en zayıf üyesini takip eden bir aslan gibi, onu ayırıyor, öldürmeye hazırlanıyordu.

Zihni ona bağıırıyordu. *Hareket et. Koş. Bir şeyler yap.*

Ama yapamadı. Neden yapamadı? Daha önce de kaçmıştı. İki yıl önce, saldırgan onu uyutmak için ilaç enjekte ettiğinde, ama damarı kaçırıldığında, onun hatasından yararlanmıştı. Uyuyormuş gibi yapmıştı. Ve sonra, arabasının sesini duyduktan sonra, bir ayağını diğerinin önüne atmıştı. Kaçtı.

Yakınlarda komşular vardı. Bazılarının evde olması gerekiyordu. Çoğunun evde olması gerekiyordu. Dokuzdan dokuza çalışanlar için iş günü sona ermişti. Tek yapması gereken arkasını dönmekti ve...hayır.

Bryson'ı bırakamazdı.

Adam ayaklarının dibinde kendi kanıyla yatarken bir kez daha hayatta kalmayı hak etmiyordu. Bu onun hatasıydı. O zaman bu onun kefareti olacaktı. Canavarla yüzleşecekti. Bryson'ı buraya getirmenin, harika bir adamı yok etmenin bedelini ödeyecekti.

Ayakkabılar yerde yankılanıyordu. Parke. Ailesinin evi gibi. Yaklaşıyordu. Acımasızca. Yavaşça. Korkusunun tadını çıkarıyordu.

İnledi ve bunun için kendinden nefret etti. Ölmek üzereydi. Son anlarında onunla onurlu bir şekilde yüzleşmek istiyordu. Ama geçmişin yaraları üstesinden gelinemeyecek kadar büyüktü. Vücudu artık kendisine ait değildi. Titremesini durduramıyordu. Belki de çoktan ölmüştü.

Şeytan üç adım ötede durdu.

Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya, gülünç derecede sıradan yüzünün her çizgisini, her tümseğini, her açısını ezberlemeye zorladı ve kader sopayı bir kez daha kaldırırken başka tarafa bakmayı reddetti. Eğer kaçamıyorsa, en azından burada durabilir ve sahip olmadığı cesareti taklit edebilirdi. Hiçbir savunma olmayacaktı.

onun için yaralar. Ama ona bakarken garip bir deja vu hissi kapladı içini. Onu daha önce görmüştü. Kulübede değil. O zamanlar kimliğini hep gizlemişti. Yani onu başka bir yerde görmüş olmalıydı. Ama nerede? Kimdi o adam?

Sopayı daha yukarı kaldırdı, ne yapacağını görmek istercesine onu izliyordu. Kız hareketsiz kalınca gülümsemesi soldu. Kız ona sinme zevkini tattırmıyordu. Onun eğlencesini mahvediyordu.

Yaşasın onun için. Sonunda onu yenmişti. Çok küçük bir şekilde de olsa. Bu kez gülümseme sırası ondaydı.

Sopayı yavaşça indirirken gözlerinde nefret parlıyordu. Onu yakındaki bir sandalyeye fırlattı ve arkasına uzandı. Metal, tepedeki ışıklarda parlıyordu. Bir silah mı? Hayır. Gümüş halkalar. Onları birbirine bağlayan kısa bir zincir. Kelepçe. Geçen sefer onu bağlamıştı, kumaş şeritleriyle. Ama asla kelepçe takmamıştı. İlaç onu bayıltmayı başaramayınca şeritleri dişleriyle kesmişti. Belki de o zamandan beri rutinini değiştirmişti. Hatalarından ders almıştır.

Korkutucu bir hızla hareket etti. Çok geç, dönüp kaçmaya çalıştı. Ama sol bileğine geçirilen kelepçelerden birinin sesi yankılandı

antrede. Adam kadının bileğini yere doğru çekti. Dizlerinin üzerine düştü, yapışkan ıslak kanın içinde kaydı. Bryson'ın kanı.

Sevgili, tatlı Bryson. Yerde yatıyordu, yüzü ona dönüktü. Gözleri sonsuza dek kapalı.

Katili diğer kelepçeyi Bryson'ın sağ bileğine taktı ve onu vücuduna sabitleyecek şekilde kapattı. Soru sorarcasına başını kaldırdı. Sopayı almıştı ama ona vurup bu işi bitirmek yerine arkasını döndü. Koridorda sola doğru ilerlerken ayakkabıları yerde takırdıyordu. Elbise pantolonu. Gri bir elbise pantolonu ve beyaz bir gömlek giymişti. Eskiden beyaz olan bir gömlek. İşten yeni mi çıkmıştı? Ne tür bir insan bunu yapar-işten çıktıktan sonra sanki günün normal bir parçasıymış gibi birinin evine girer ve onu öldüresiye döver?

Boğazından histerik bir kahkaha yükseldi ama dudaklarına ulaşamadan öldü. Canavar bir kapı açmış ve içeri doğru yönelmişti. Odadan boğuk bir ses yankılandı. Orada başka biri mi vardı? Mide bulandırıcı Kemiğe çarpan ahşabın çıkardığı çıtırtı onu dehşet içinde bıraktı. Burada yaşayan çiftin diğer yarısı, Bay Broderick. Odada olmalıydı, muhtemelen bağlıydı. Karısının canavarın dediklerini yapması için bir rüşvet.

Boğazında yine safra yükseldi. Tam zamanında Bryson'ın bedeninden uzaklaşarak midesindekileri fuayenin duvarına boşalttı. Ürperdi ve ağzını sildi.

"Yüce Tanrım," diye dua etti, fısıltı sonunda dar boğazından geçti. "Lütfen çabuk ölmeme izin ver. Ve hayatım için sürünmeme ya da yalvarmama izin verme. Bana güç ver. Lütfen Tanrım. Bana yardım et."

Ayakkabısına bir şey çarptı.

Nefes nefese kaldı ve etrafında döndü. Bryson'ın sağ elinin parmakları ona doğru hareket etti ve ayak parmağına dokundu. Ona şok dolu bir bakış fırlattı ve onun acı dolu ürkütücü mavi bakışlarıyla karşılaştı.

"Bryson," diye fısıldadı. "Yaşıyorsun. Aman Tanrım. Bryson." Titreyen sağ elini onun yüzüne doğru kaldırdı ve nazikçe kavradı. "Çok özür dilerim. Lütfen beni affet."

Gözleri odaklanmamış gibiydi. Öksürdü ve ağzından yere kan damladı.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Konuşmaya çalışma." Başını kaldırdı ve diğer odadan artık ses gelmediğini fark etti. Yakında dışarı çıkacaktı. O ve Bryson için geliyor. "Gözlerini kapat," dedi

fısıldadı. "Ölü taklidi yap. Senin öldüğünü sanıyor. Sadece, bana ne olursa olsun, orada yat. Kıpırdama. Beni duyuyor musun? Ölü taklidi yap. Bu senin tek şansın."

Parmakları tekrar ona dokundu ve dudakları hareket etti.

Koridora bir göz attı, sonra eğilip adamın ne dediğini duymaya çalıştı.

"Kaç. Git. Uzaklaş." Fısıltısı o kadar alçaktı ki zar zor duyabildi. "Git."

Gözyaşları yüzüne sıçradı ve ağladığını fark etti. "Ah, Bryson. Özür dilerim. Ben senin... Çok geç olduğunu düşündüm. Ve kendimi seni terk etmeye zorlayamadım. Ve şimdi, yapamam." Sol elini kaldırarak onları birbirine bağlayan kelepçeleri gösterdi. "Yine de sorun değil," diye fısıldadı, tekrar koridora bakarak. Canavarın gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Orada ne işi vardı? "Sorun yok," diye tekrarladı. "Kendimi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu kabul ediyorum. Ama o senin çoktan öldüğünü düşünüyor. Kıpırdamadan yat. Ne olursa olsun. Başaracaksın. Sadece ölü taklidi yap."

Dudakları tekrar kıpırdadı, gözleri onu dinlemesi için yalvarıyordu. "Cane. Getir.

Cane."

"Ayakta durabileceğini düşünüyor musun?" İçini bir umut dalgası kapladı.

"Al.

Sana yardım edeceğim."

"Baston," boğuk fısıltısı şimdi daha yüksekti. "Bastonu getir."

Birbirine bağlı ellerini uzattı ve sağ elini olabildiğince uzatıp çırpınmaya başladı. Biraz uğraşması gerekti ama sonunda yakalayabildi. "Anladım."

"Onu ben alırım." Canavar onu elinden çekip aldı ve birkaç metre geri çekildi. "Alınanlaşmaya mı başladın Teagan? Arkadaşına yaptığım gibi bununla da kafama vurmaya mı planlıyorsun?" Kıkırdadı ve Bryson'a doğru işaret etti. "Bana onun cep telefonunu ver. Seninkini de. Acele et."

"Benimki çantamda." Daha önce fuayenin zeminine düşmüş olan çantasını işaret etti.

"Kanıtla. Şortunun ceplerini ters çevir." Kadın adamın dediğini yaptı.

"Şimdi onun. Cep telefonunu al ve bana at ki bana vermeden önce 911'i aramak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin olayım. Eğer bunu yaparsanız, ikiniz de ölürsünüz. Anlaşıldı mı?"

Nefes nefese kaldı ve başını salladı, ardından Bryson'ın takım elbisesinin ceplerini karıştırarak telefonunu buldu. Kısa bir an için tereddüt etti,

umutsuzca yardım çağırarak üç değerli tuşa basmak istiyordu. Ama canavar izliyordu. Ve silahının nişanını sanki bir uyarı gibi Bryson'ın kafasına doğru kaydırmıştı. Kolları Bryson'a kelepçeliyken elinden geldiğince aceleyle ayağa kalktı ve telefonu ona fırlattı.

Ekranı kontrol ettikten sonra telefonu kanepeye fırlattı, sonra tekrar Bryson'a doğru işaret etti. "Şu saati kolundan çıkar ve ondan kurtul. Ne yapabileceğini, onunla arama yapıp yapamayacağını bilmiyorum. İşimi şansa bırakmayacağım."

Çabucak çıkardı ve fuayeden aşağıya fırlattı.

"Kalkmasına yardım edin. Onu da yanımızda getireceğiz. Onu öldürmeden önce ne kadar şey bildiğini bilmem gerek."

Tereddüt etti. "O çoktan öldü. Sadece kelepçelerimi çöz ve seninle geleyim." Ağzıyla gıdaklayan, onaylamayan bir ses çıkardı. "Şimdi, Teagan."

Bana yalan söyleme. Onu öldürecek kadar sert vurduğumdan şüpheliyim. Ama işinizi kolaylaştırmak ve yürümesine yardım etmek zorunda kalmamanız için bu işi şimdi halletmemi isterseniz, sopayı getirebilirim."

"Hayır!" Başını iki yana salladı. "Lütfen. Yapma. Sadece... bana bastonu ver. Ona yardım edeceğim. Ama onu ayağa kaldırmak, yürümesine yardımcı olmak için bastona ihtiyacım var."

Bastonu onun yanına fırlattı. "Yardım ederdim ama temiz gömleğime onun kanını bulaştırmak istemiyorum."

Gözlerini kırptırdı ve adamın şimdi farklı bir gömlek giydiğini fark etti. Lacivert elbise pantolonunun içine mavi bir pantolon giymişti. Daha önce siyah olan ayakkabıları bile tunç grisi olanlarla değiştirilmişti. Yıkanmış ve Bay Broderick'in giysilerinden bazılarını giymiş olmalıydı. Zavallı adamı öldürdükten hemen sonra.

Sertçe yutkunarak aşağı baktı. Bryson'ın gözleri tekrar açılmıştı. Ona bakıyordu.

Çok üzgünüm, diye mırıldandı, ona yardım etme şansını boşa harcadığı için kalbinde ağır bir pişmanlık vardı. Hâlâ hayatta olduğundan şüphelenseydi, geri dönmek, en yakın komşuya koşmak ve 911'i aramak için kendini zorlardı. Bunun yerine, korku ve onun öldürüldüğüne olan inancı onu dondurmuştu. Vazgeçmişti. Ve korkakça davranışları yüzünden, onu kurtarabilecekken şimdi hâlâ korkunç bir tehlike altındaydı.

"Onu ayağa kaldırın. Hemen. Eğer çok uzun sürerse, ikinizi de vururum ve bu iş biter."

Hemen şimdi bu işi bitirmesini talep etmek istedi. Ama bu artık bir seçenek değildi. Şu anda söz konusu olan sadece hayatı değildi. Cesur olmak zorundaydı,

Güçlü olmak ve bir şekilde Bryson'ı bu karmaşadan nasıl kurtaracağını bulmak. Bryson'ın bacaklarını beceriksizce düzeltti ve elleri birbirine kelepçeli olduğu için onu her itişinde bol bol özür diledi.

Sonunda onu oturur pozisyona getirdi ve sırtını hasta olduğu yerden fuayenin karşı duvarına dayadı. Ağzının etrafındaki beyaz çizgiler acısını açıkça yansıtıyordu. Başındaki korkunç şişliğin yanı sıra kalçası da şu anda dayanılmaz bir acı çekiyor olmalıydı. Test etmek için elini uzattı ve adam yüzünü buruşturarak elinden kurtuldu.

"Artık kanaman yok," diye fısıldadı. "Bu iyiye işaret." "Acele et," diye emretti canavar. "Kız yakında evde olacak."

Teagan ve Bryson birbirlerine dehşet içinde baktılar. Bir kızın eve gelip ailesini bu adam tarafından katledilmiş olarak bulması fikri korkunç ötesiydi. Ama eve döndüğünde hâlâ burada olması onun da öldürülmesini garantileyecekti. Bryson da aynı şeyi fark etmiş gibi duvarı itmeye başladı ve ayağa kalkmaya çabaladı.

Onunla yüzleştii, yolun geri kalanında ona yardım ederken elleri birbirine kenetlendi. Düşmeyeceğinden emin olur olmaz bastonu aldı ve onun sol eline verdi. Normalde sağ bacağını kaldırdığında sol kalçasındaki rahatsızlığı telafi etmek için sağ elinde tutardı. Ama sağ eli onunkine kelepçeliyken böyle bir seçeneği yoktu. Zor olacaktı. Umuyordu ki onu düşmekten koruyacak güce sahipti.

"Haydi. Arkadan çık." Canavar şimdi bir silah tutuyordu. Bryson'ın silahı. Eliyle işaret etti ve sopanın ya da iyi hedeflenmiş bir tekmenin ulaşamayacağı bir yere adım attı, Bryson yaralıyken ikisini de yapamazlardı.

Fiziksel güçten çok irade gücüyle, ikisi de silahlı adam tarafından yönlendirilirken açık Fransız kapısından dışarı, avluya doğru topallayarak çıkmayı başardılar. Kapıyı arkalarından kapattı, muhtemelen Broderick'leri öldüren faili bulmaya çalışan biri. Ama nereye gidiyordu? Geniş arka bahçeyi çevreleyen altı ayak yüksekliğindeki ahşap çitin önünde durdu.

Silahıyla onlara ilerlemelerini işaret etti. Birkaç adım ötede durduklarında, çitlerden birini olması gereken yerden kaldırdı. çivilenmişti. Belki de Broderick'lerin evine bu şekilde girmişti? Onların arkasından gelmiş, çitin bir bölümünü gevşeterek kapı gibi davranmasını sağlamıştı.

Tıpkı yıllar önce Teagan'ı kaçırdığı gibi mi? O ana kadar, kimse görmeden onu patikadan nasıl çıkardığını hiç hatırlamıyordu. Zihninde her zaman kafa karıştırıcı bir görüntü olmuştu; tepesindeki dalların esintisine bağladığı ama şimdi adamın çitin önceden gevşetilmiş bir bölümünü açtığını fark ettiği gıcırdama sesi; boynuna bir iğnenin batması ve bir elin ağzını kapatmasıyla arkasını dönmesi. Adam onu omzunun üzerinden atarken görüş alanının kenarlarına çöken karanlık. Yine o gıcırdama sesi. Çiti arkalarından kapatmıştı.

Böyle olmuş olmalı.

"Teagan?" Bryson acıdan bembeyaz olmuş dudaklarının arasından fısıldadı. "Gitmemiz gerek."

Silahlı adam tabancayı ona doğrultmuş. Ona gitmesini söylemiş olmalı ve onu vurmakla tehdit ediyordu. Kadın Bryson'ın elini sıktı, sonra Bryson'ın kendisine yaslanmasıyla ileri doğru debelendi, kelepçeli elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti.

Silahlı adam onları şu anda bahçesinde bulundukları evin arka tarafına doğru yönlendirirken, arkalarındaki çitin bir bölümünü de emniyete aldı. Verandaya ulaştıklarında, kapıdaki kesik perde korktuğu hikâyeyi anlatıyordu. Katilin daha önce geçtiği belli olan kapıdan geçmesine yardım etmeden önce Bryson'la acıklı bir bakış alışverişinde bulundu.

Ama onun Broderick'lerde olacağını nereden biliyordu?

Bu soru onu yiyip bitiriyordu. Ve hiçbir cevabı yoktu. Bryson'a sormak istedi ama onun tüm vücuduna yayıldığı belli olan acının ötesinde bir şey düşünebileceğinden şüpheliydi. Ona ne kadar çok yaslandığının ve ne kadar sık tökezlediğinin de gösterdiği gibi, dik durmak için her şeyini harcıyordu. Evin halı kaplı olması da yardımcı olmuyordu. Dengesini korumak onun için çok daha zordu ve birden fazla kez duvara çarptı.

"Garaja, şuradaki kapıya." Silahlı adam sağa doğru ilerledi, sonra sol taraftaki kemerli bir geçitten mutfığa doğru eğildi.

"Neredeyiz biz?" Garaja doğru topallayarak ilerlerken Bryson fısıldadı.

"Bentwater Place," diye fısıldadı. "Bentwater Place'in hemen arkasındaki The Woods. Bu alt bölgenin girişi, Hodges Bulvarı'nın The Woods'a girişinden yaklaşık bir mil, belki de daha fazla uzaklıktadır."

Evden garaja açılan kapıya ulaştıklarında başıyla onayladı. Kapı ardına kadar açıldı ve içinden küçük bir paket dağıtım kamyonu çıkıyordu.

İçeride. Teagan'ın sürücüye zarar vermediğine dair tüm umutları, garajın diğer tarafındaki alanın çoğunu kaplayan paket yığınlarını gördüğünde yok oldu. Hiçbir şoför, birisinin arabadan paketleri atmasına isteyerek izin vermezdi.

Kamyonentinin içindekileri. Bu adamın hastalıklı fantezileri yüzünden kaç kişinin yaralanması ya da ölmesi gerekiyordu?

Bryson, "Garaj kapısını açan düğmeyi bul," diye ısrar etti. "Dışarıda biri varsa dikkatini çekmeye çalışabiliriz."

Katil arkalarından, "Bunu yaparsanız ikinizi de vururum," dedi. Teagan kaskatı kesildi ve omzunun üzerinden baktı. Karanlık, boş gözleri onunkilere dikilmişti. Tabancanın ağzı doğrudan kadının sırtına doğrultulmuştu.

Bryson'ın
kafası.

"Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" Bryson'ın titreyen bedenini kapının yanındaki garaj duvarına yasladı. Adam o kadar solgundu ki, bayılmak üzere olduğundan korktu.

"Kamyonun arkasına binin." Arkalarında bir yerden gelen siren sesleri havayı doldurdu. Katil dondu kaldı, dinlemek için başını eğdi. Sirenlerin sesi daha da yükseldi. Hata olamazdı. Broderick'lerin evine doğru koşuyorlardı. Kız eve varmış ve 911'i aramış olmalıydı. Polisin bu kadar çabuk müdahale edebilmesi için yakınlarda olması gerekiyordu. Her an, bu evden ayrılmış olan evde duruyor olabilirlerdi.

Biri yaklaşık elli fit çim ve özel bir çitle.

Çılgılık atsa, onu duyarlar mıydı?

Katil, kadının ifadesindeki niyeti okumuş gibi, silahın namlusunu Bryson'ın başının arkasına dayadı. "Kamyona bin. Şimdi. Bağırırsan, polisi alarma geçirecek bir şey yaparsan ikinizi de vururum, önce onu. Sonra birkaç ev ötede öldürecek başka bir aile bulacağım ve polis silah seslerinin nereden geldiğini anlamaya çalışırken onların arabasıyla uzaklaşacağım. Sen öleceksin, başka bir aile ölecek, ama ben iyi olacağım. Sen böyle mi düşünüyorsun? ne istiyorsun? Talimatlara uymayı reddettiğin için erkek arkadaşını ve başka bir masum aileyi öldürmemi mi?"

"Biz gidiyoruz." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkardı.

Bryson tartışmak ister gibi görünüyordu. Ama bunu yapabilecek fiziksel durumda değildi. Topallaya topallaya kamyonun sonuna gittiler. Silahlı adam

kolları çevirdi ve her iki kapıyı da açtı. Beklendiği gibi boştu. Pencere yoktu. Kabine geçiş yoktu. Sadece metal bir kutu ve arka kapılardan başka çıkış yolu yoktu. Bu da silahlı eskortlarını geçmeyi gerektiriyordu.

Elleri birbirine kelepçeli olduğu için her ikisini de arkaya bindirmek için biraz homurdanmak ve kıvranmak gerekti. Ayakları kapıdan çıkar çıkmaz kapılardan biri çarparak kapandı.

Silahlı adam diğerkapının aralığında durakladı. "O bastonu şimdilik alıyorum. Kapıyı açtığım da beni onunla dürtmeye çalışmanı istemem. tekrar." Bastonu Bryson'dan çekip aldı ve onları içeri kapattı.

On Üçüncü Bölüm

"Gözlerimizi bağlamadı," dedi Teagan.

Bryson onun ses tonundaki korkudan nefret ediyordu. Kadının neden korktuğunu çok iyi biliyordu; onları kaçıran adamın gözlerini bağlamamış olması, onları öldürmeye niyetli olduğu anlamına geliyordu. Tanıklar ya da daha sonra onu teşhis edebilecekleri konusunda endişelenmiyordu. Ama şu anda ona güven vermek Bryson'ın yeteneklerinin ötesindeydi. Sadece bilincini korumak için mücadele ediyordu. Kafasına aldığı darbe onu gerçekten etkilemişti.

Kamyonun arkasındaki karanlık mutlaktı, bu da yeterince kafa karıştırıcıydı. Ama ağrıyan kalçası ve zonklayan başı ağrı konusunda birbirini geçmeye çalışıyordu ve bu da dağınık düşüncelerini toparlama çabalarını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"Bryson?" Sol elini onun sağ elinin üzerine koydu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Ne kadar acıyor? Başın mı?"

Parmaklarını nazikçe sıktı. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

"Belki bunu acıdan sesin kısılmadan söyleseydin sana inanırdım." Sağ elini ikisinin birleşmiş ellerinin üzerinde kavuşturdu. "Ben çok Özür dilerim. Ben seni karıştırmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Gatlinburg'a gidip hayatına asla müdahale etmemeliydim. Bu bencilliğin de ötesindeydi. Ve şimdi, ikimiz de öleceğiz-"

"Hey, hey. Kes şunu. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben profesyonelim. Bu tür bir olasılığa karşı tetikte olmalıydım. Ama şu anda önemli olan senin pes etmemen. Beni duyuyor musun, Teagan Ray?

Sakın vazgeçeyim deme." Bekledi ama kız cevap vermeyince, "Eğer başını sallıyorsan, o güzel kafanı sallıyorsan ya da kaba bir hareket yapıyorsan, çaban boşa gitmiş demektir. Bu yolculukta gece görüş gözlüklerimi yanıma almayı tamamen unuttum."

Kısa bir kahkaha onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatı. Onun hazır bulunmasına, meşgul olmasına ihtiyacı vardı, kendisini sürüklemekle tehdit eden karanlığın içinden nihayet yüzmeyi başardıktan sonra onu fuayede gördüğü gibi donmuş ve çaresiz değil. Soplanın kafasına o korkunç çarpışından sonra orada ne kadar yattığından emin değildi. Sopayı daha sonra, ayrıldıkları sırada sandalyelerden birinin üzerinde yatarken bile görmemişti. Sopayı kaplayan kan miktarına rağmen hâlâ hayatta olması onu şok etmişti.

Sonra Bayan Broderick'i gördü.

Odanın diğer tarafında cansız bir yığın halinde kıvrılmıştı. O O zaman sopadaki kanın tamamının ona ait olmadığını anladı. Zavallı kadın acımasızca saldırıya uğramıştı. Öyle hissetmese de hayatta olduğu için şanslıydı. Şimdilik.

"Sana söylemiştim demeyecek misin?" diye sorarak onun düşüncelerini böldü.

Onu bilinçsizliğe sürüklemeye çalışan puslu sisi geri püskürtmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldı. Kız ne demişti? Sana söylemiştim gibi bir şey. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Avarice Lowe. Başından beri beni kaçırın adam olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Bu adam. Bu aptal kamyonu her kim kullanıyorsa. Mesele şu ki, Lowe kafamdaki canavar imajına hiç uymuyordu. I Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Ama her zaman beni kaçırın kişiyi gördüğümde onu tanıyabileceğimi düşünmüşümdür, yapısından, profilinden falan. Lowe'un fotoğraflarını gördüğümde hiçbir şey beni etkilemedi. Dürüst olmak gerekirse, bugün bu adamı gördüğümde de bir şey hissetmedim. Tam olarak değil. Yani, sesi, evet.

Kesinlikle. Ve yine de, tanıdık gelse de, doğru gibi görünmüyor. Hâlâ tam oturmadı." Omuz silkerken omuzlarının ona doğru hareket ettiğini hissedebiliyordu. "Beni dinle. Mantıklı bile konuşmuyorum."

"Her zaman... içgüdülerine güven." Boğazında yükselen safraya karşı sertçe yutkundu. Belli ki beyin sarsıntısı geçirmişti. Tek yapmak istediği uzanıp uyumaktı. Ya da kusmak. Ya da her ikisini de. Boğazını temizledi ve tekrar konuşmayı takip etmeye çalıştı. "İçgüdüler. Sana bir şey söylüyorlar. Tanıdık geldiğini söylerken ne demek istedin?"

"Yüzü."

"Yüzü

mü?"

"Sadece tanıdık geldi. Sokakta yanından milyonlarca kez geçebileceğiniz türden bir adam ve şöyle düşünebilirsiniz: Tamam, yakışıklı sayılır. Temiz giyimli. Ama şaşırtıcı bir şey değil. Tipik, beyaz yakalı bir adam. Yine de onu daha önce gördüğüme yemin edebilirim. Sadece bir kez değil. Birkaç kez."

Sol şakağını ovuşturdu, umutsuzca zonklayan acıyı yenmeye ve kızın söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Burada önemli bir şey vardı, onu daha önce gördüğünü düşünmesinden daha önemli. Ama az önce söylediklerinde onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

Sonunda elini yanına bıraktı ve şimdilik pes etti. Onu rahatsız eden her neyse eninde sonunda aklına gelecekti.

"Belki de The Woods'ta yaşıyordur," diye önerdi. "Sokakta, kaldırımında yanından geçtiniz. Ya da onu şu eğlence merkezinde gördünüz. Tenis kortlarını ya da havuzu hiç kullandınız mı?"

"Bazen havuza giderim. Ama uzun zamandır gitmedim. Tek parça mayo giymeyi hiç sevmediğimden beri. Benim için fazla büyükanne işi. Ama artık bikini giymenin de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Onu rahatlatmak, derisine işlenmiş X işaretini kimsenin fark etmeyeceğini söylemek istedi. Ama insanlar acımasız olabiliyordu. Bazıları muhtemelen bakacaktı. Diğerleri ise masum bir şekilde X işaretini bir dövme gibi bilerek oraya kazıttığını düşünerek bir soru sorabilirdi. Sembolizmini ve önemini merak edebilirler, unutmayı tercih ettiği korkunç bir anıyı gündeme getirdiklerini fark etmeden.

Kadın, "Ne yapacağız?" diye sorduğunda yeniden uyumaya başlamıştı. Sesi alçak bir fısıltıydı, sanki şoförün onları duymasını engellemek ister gibiydi. "Lütfen bana bir planın olduğunu söyle."

Hiçbir fikri yoktu. Kızın elini daha sıkı tuttu. "Bunu çözeceğiz. Birlikte. İkiye karşı bir. Bu iş bizde."

Kamyon yoldaki bir tümseğe çarparak onları birbirine düşürdü. Adam duvara yaslandı ve ona çarpmamak için kendini zor tuttu. Ama kadının böyle bir zorunluluğu yoktu. Daha da yaklaştı, vücudu adamın yan tarafına yapıştı. Ama daha öncekinin aksine, hareketlerinde müstehcen hiçbir şey yoktu. Omuzlarının hafifçe titrediğini hissedebiliyordu ve sessizce ağladığını fark etti. Yüzüne vurmamak için dikkatlice, kelepçeli ellerinin manevrasını yaptı, böylece kolunu ona dolayabildi ve bağlı ellerini karnına doğru sıkıca çekti. Kadın başını adamın boynuna yasladı.

Yol gürültüsündeki değişikliklere, trafik seslerine, kamyonun yaptığı dönüşlere dikkat etmeye çalıştı. Ama her şey o kadar boğuktu ki neredede olabileceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Bir saat olmuş muydu? İki saat mi? Hiçbir fikri yoktu. Saati gitmişti ve zihni sisler içindeydi, bildiği zaman artık yoktu.

Her anı, kalbinin her atışında vücuduna saplanan acı darbeleriyle ölçülüyordu. Kalçası uzun zaman önce uyuşmuştu. Ama başındaki ağrı öncekinden daha kötüydü. Kalbinin her atışında

Kamyonun tekerlekleri kaldırımında, her çukurda, her çakıl kaymasında.

Bekle. Çakıl mı?

"Yavaşlıyoruz," diye fısıldadı.

Başını salladı, sonra onu göremediğini hatırladı. "Evet. Öyleyiz. Ve çakıllı bir yola saptık. Bizi nereye götürüyorsa, çok yakınız." Birbirine bağlı kollarını dikkatlice başının üzerine çekti, böylece birbirlerine sokulmak yerine tekrar yan yana oldular.

Kamyon durma noktasına geldiğinde frenler gıcırdadı.

Parmakları onunkileri sıktı. "Şimdi planınızı paylaşmak için iyi bir zaman."

Doğru. Keşke bir tane olsaydı. Düşünceleri karmakarışık. "Tetikte olun. Gözlemci olun. Kapı açılır açılmaz seçeneklerinizi değerlendirin ve tepki verin. Eğer vurma mesafesinde duracak kadar aptalsa, onunla mücadele ederiz. Ama bunu yapacağını sanmıyorum."

"Yani bir planımız yok."

İç çekti. "Oldukça fazla. Ama bu hiç umut olmadığı anlamına gelmez. Her şey tek bir hataya, gardının düştüğü tek bir ana ihtiyacı var. O zaman üstünlüğü ele geçireceğiz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Yapmak zorundayım. İkimiz de zorundayız. Şu anda tüm pistonlarla çalışmıyorum ve Broderick'lerin evinde görüşüm bulanıktı, bu yüzden bizi buradan çıkardığında daha iyisini beklemiyorum. Boşlukları doldurmanı istiyorum. Kapıyı açtığında dikkatini ver. Üç altmışlık bir görüntü al. Etrafımızda ne olduğunu bilmeliyiz. Şansımız olursa nereye kaçacağımızı."

"Tamam. Ben... Elimden geleni yapacağım."

Sürücü kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Haydi," diye ısrar etti. "Sona doğru ilerleyelim, belki onu şaşırtabilir, yere serebiliriz."

Dizlerinin üzerine çökmek o anda yapabileceği bir şey değildi. Bunun yerine kamyonun metal zemininde kaymak zorunda kaldı. Neyse ki kamyon o kadar da büyük değildi ve kısa süre sonra kapılarda yan yana durdular.

Dışarıdan çakıl taşları üzerinde gıcırdayan ayakkabıların sesi geldi. Arka tarafa doğru gidiyordu.

Bryson onun kendisine karşı titrediğini hissedebiliyordu. Şu anda tüm güce sahip olan adama, onu en çok inciten adama sessizce lanet okudu insanların tüm yaşamları boyunca katlandıkları.

Dişlerini sıktı ve kızın da kendisiyle birlikte adama saldırmaya hazır olduğunu umarak kendini sıktı. Hâlâ birbirlerine kelepçeli oldukları için başka seçenek yoktu.

Sol kapı geri uçtu. Bryson neredeyse tamamen karanlıkta kalmayı planlamamıştı ve bir an tereddüt etti. Ama Teagan kamyonundan atlamaya başlamıştı bile. Bryson aceleyle onu takip etti ve saldırganı kollarıyla sarmak umuduyla birlikte ileri atıldılar. İkisi de boş havayla karşılaştı ve kapalı sağ kapıya çarpmadan önce birbirlerine çarparak tökezlediler. Bryson'ın dik durmayı başarmasının tek nedeni buydu.

Sol taraftan kahkaha sesleri geliyordu. Güçlü bir el feneri yandı ve onları gözlerini kısımaya ve parlaklığa karşı gözlerini korumaya zorladı.

"İyi deneme." Adam yine kıkırdadı. "Ama böyle bir numara yapacağını tahmin ettiğim için kapının arkasında, ulaşamayacağım bir yerde durdum." Işığı tam önlerindeki zemini gösterecek şekilde indirdi. Çam iğneleri ve diğer döküntülerle karışık toprak ve çakıl. Tek ses yakınlarda vızıldayan böcekler olduğuna göre, Jacksonville'den bir, iki, belki daha fazla saat uzakta, şehrin dışında bir yerde olduklarına dair güvenli bir bahisti.

geçen zaman doğruydı. Ama emin olamıyordu. Onları esir alan kişi onları şaşırtmak için daireler çizmiş ve sonra da şehrin kırsal bir bölgesine gitmiş olabilirler. Jacksonville yüzölçümü bakımından ülkenin en büyük şehriydi, dolayısıyla hâlâ Duval County'de olabilirlerdi ama hiçbir ev ya da işyerinin yakınında değillerdi.

Teagan'ın parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. Belki de ne kadar yalnız olduklarını fark etmeye başlamıştı ve onunla aynı şeyi merak ediyordu - bundan sonra ne olacak?

Gözlerinde el feneri olmadan artık daha fazla ayrıntıyı seçebiliyordu. Ay ve yıldızlar, etraflarının ağaçlar ve Florida çalılıklarıyla çevrili olduğunu görmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu; çoğunlukla küçük ince çalılar ve ormanda yürüyüşe çıkacak kadar aptal olan herkesi şişlemeye hazır keskin palmettolar.

Silahlı adam yaklaşık yirmi adım ötede, ulaşamayacak bir yerde duruyordu; kolunu uzatmış, tabancası elinde parıldayan karanlık bir silüet. "Kımıldayın." El feneriyle sağ taraflarını işaret etti ve hedefleri olduğu anlaşılan küçük bir kulübeyi gösterdi.

"Bastonuma ihtiyacım var," diye seslendi Bryson.

El feneri onları yakalayana doğru geri döndü. Kendi yüzüne doğru tuttu, cebinden bir şey çıkarırken yanaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Dur tahmin edeyim. Bunları istediğin için mi?" Bir zincirin ucundaki iki küçük anahtar sallayarak birbirlerine çarpmalarını sağladı. "Kelepçe anahtarları bastonun sapında saklı. Senin korkunç bir şekilde

O aptal şeyi istemekte ısrarcıydı. Çözmek için yolculuğun yarısını onunla uğraşarak geçirdim."

Anahtarları ağaçların arasına fırlattı, sonra eğilip ayaklarının dibinde duran bastonu aldı. "Korkarım onsuz yapmak zorunda kalacaksın. O şeyde henüz çözemediğim başka bir numarayı riske atamam." Bastonu arkasındaki ormana doğru fırlattı. "Şimdi git." El fenerini tekrar kulübeye doğru bir yay çizerek salladı. "Teagan, orada heykel gibi durmayı bırak ve düşmeden önce erkek arkadaşına yardım et." Kıkırdadı.

Bryson ona baktı. Silahlı adamı yakalamaya çalışıp başarılı olamadıklarından beri hiç kıpırdamamıştı. Bryson'ın elini tutan parmakları soğuk ve kaskatı kesilmişti. Açıklıktaki küçük eve gözlerini dikmiş bakarken vücudu titriyordu. Ve sonra nedenini anladı. Bunu daha önce de görmüştü, olay yeri fotoğraflarında.

Katil onları zamanda geri götürmüştü, tam olarak iki yıl. Onları bir zamanlar Teagan'ı esir tuttuğu kötü şöhretli kulübeye getirmişti.

Bölüm On Dört

Teagan için dünya yok olmuştu. Kamyondan atladığı ve el fenerinin beklemesi gereken ama inanmasına izin vermediği şeyi ortaya çıkardığı anda her şey yok olmuştu. Onu, iki hafta boyunca uyuşturucunun neden olduğu bir sersemlik içinde geçirdiği, kendisini esir alan kişinin ona yaşattığı işkencenin acısıyla sersemlediği harap kulübeye geri götürmüştü.

Bir elini karnına bastırdı ve adamın X işaretini yavaşça etine kazıdığı o ilk geceyi hatırladı. Acı dayanılmazdı. Kolları ve bacakları bağlıyken ve adam ona binmişken, bıçağın yavaş ve korkunç yanışından kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki boğazındaki bir şey patlamış ve neredeyse kendi kanında boğulacaktı.

Bu cehennem çukurundan kaçtıktan sonra, hayatı için yeni bir yol çizmişti. Enerjisini hem fiziksel hem de zihinsel olarak güçlenmeye odaklamıştı. Polis soruşturmada bir yere varamıyor gibi görüldüğünde, bu işi kendisi üstlenmiş, onu on dört gün boyunca parçalanmış bir kadına dönüştüren adamın kimliğini bulmak için elinden geleni yapmıştı. Ve bulduğunu da düşünmüştü. Avarice Lowe'un gerçek Karindeşen olduğundan, onu bir öküz gibi damgalayan adam olduğundan o kadar emindi ki. Başka kimsenin ona inanmaması onu caydırmadı. Aksine, bu onu daha da öfkelenirmiş ve ona yardım edecek birini bulmaya daha da kararlı hale getirmişti.

Lowe gitti. Bryson'ın o kişi olduğunu düşünmüştü, dosyasını okuyacak ve sonunda ona haklı olduğunu söyleyecek tek kişi.

Ama o haklı değildi. Bryson haklıydı, başından beri haklıydı.

Sanki son yirmi dört ay ve on dokuz gün boyunca yaptığı her şey bir sahtekârlık, bir israf, bir saçmalıktı. İşte yine her şeyin başladığı yerdeydi. Ve Bryson'ı bu cehennemi kendisiyle paylaşmaya mahkûm etmeyi başarmıştı. Bu kez ikisi de ölecekti.

"Tatlım, bana bak," diye fısıldayan Bryson'ın sözleri ona uzun bir tünelin sonundan geliyor gibiydi. "Bana geri dön. Vazgeçme. Onun kazanmasına izin verme."

Onu göremiyordu, kimseyi ya da hiçbir şeyi göremiyordu. Karanlığı değil. ağaçların şekilleri, yıldızların ya da ayın parıldayan ışıkları, hatta

ayaklarının dibindeki çakıl taşları. Onları buraya getiren şeytanın kendisi de gözden kaybolmuştu. Tek gördüğü küçük kulübeydi.

Kulübe daha doğruyd.

Dört duvar, parçalanmış ve eğilmiş, yıpranmış gri ahşapla kaplıydı. Elektrik yoktu, bu da klima olmadığı anlamına geliyordu, tabii eğer değiştirilmediyse. İçerisi sol arka köşede küçük bir yatak odası ve banyo, küçük bir ana oda ve önde bir mutfaktan oluşuyordu. Yemek pişirme alanına mutfak demek cömertlik olur. Bir mutfaktan oluşuyordu. Bir avuç ev görünümlü dolap ve çekmece, otel odalarındaki gibi küçük bir buzdolabı ve dışarıdaki propan tankından beslenen kompakt bir gaz ocağı. Hatırladığı kadarıyla banyo o kadar pisti ki, adam onu içeri ittiğinde ve açık kapıda nöbet tuttuğunda gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı, İzliyorum. Her zaman izliyor. Ya da dokunarak, onu tarifsiz şekillerde inciterek.

Yüce Tanrım, lütfen ölmeme izin ver. Beni yıldırımla falan vur, sadece bana dokunmasına izin verme... bir daha olmaz. Lütfen.

"Teagan, bana bak. Gözlerini aç." Bryson'ın nazik ama sert sesi dehşetini yarıp geçti ve onu yarı baygın halinden çıkardı.

Açıkça ona baktı. Ayın ışığı onun gözlerinin mavisini görmeye yetmiyordu ama güzel rengini ve nezaketini hatırladı Onlarda. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı. Çok tatlı ve akıllıydı ve... *ve ölecekti.*

Sıktığı dişlerinin arasından kısık bir inilti çıktı. Ellerini kaldırmaya başladığında elleri titriyordu. Ama kelepçeler yüzünden sol eli kısa kaldı. Daha fazla hareket etmesini sağlamak için kolunu eğdi, kaşlarını çattı, görünüşe göre ne yaptığını merak ediyordu ama ona yardım ediyordu. Her zaman yardım ederdi. Kadın kollarını tekrar kaldırdı ve bu kez adamın yüzünü kavrayabildi.

"Onu öldürmeliyiz," diye fısıldadı. "Bizi o korkunç kulübeye götürmeden önce. Beni vurmayacak, hemen değil. Bu onun eğlencesini bozar. İçeri girmeyi reddedeceğiz ve o da yaklaşmak zorunda kalacak. Önümde eğildiğin sürece seni koruyabilirim-"

"Cehenneme kadar yolu var." Kesik ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Seni canlı kalkan olarak kullanmayacağım." Kadının sol elini tuttu ve kendi eliyle birlikte aşağı çekti, kelepçeleri birbirine çarpıyordu. "Henüz bir planım yok ama seni ateş hattına atmak listemin başında değil. Listede bile değil. Unut bunu."

"Hey, siz ikiniz. Kımıldayın." *Bam!*

Uyarı atışı ayaklarının dibindeki toprağı tekmeledi. Teagan kendini Bryson'ın göğsüne attı ve umutsuzca onun bedenini kendi bedeniyle korumaya çalıştı.

Küfretti ve onu kelepçelerin izin verdiği kadar uzağı itti. Bakışları ona, kendisini koruma çabası hakkında ne düşündüğünü tam olarak anlatıyordu. Ama sırtını yaslayacağı o kadın olmayınca tökezledi. İleri atıldı ve sol omzunu adamın sağ omzunun altına sıkıştırarak onu tekrar destekledi.

Adamın yüzündeki acı dolu ifade

Yüzü ona yardımına ihtiyacı olmasından nefret ettiğini söyledi. Ama yine de onu itmedi.

"Bir sonraki kafana girecek, FBI adamı. Ya da Adalet Arayıcısı. Öyle mi diyorsun? Bir yerden duydum galiba. Söylediğimi, söylediğim zaman yapmalısın. Yoksa adaletini ayaklar altında ararsın."

Adalet Arayıcısı mı? Bryson muhtemelen Broderick'lerle konuşurken eski bir FBI profilcisi olduğundan bahsetmiştir, böylece onunla konuşmayı kabul etmeleri için ona güvenilirlik kazandırmıştır. Ama Adalet Arayıcısı olmakla ilgili bir şey söyler miydi?

Arayıcı mı? Pek olası değil. Bryson'ı Arayıcılar'a kadar takip edebilmek için aylarca araştırma yapması gerekmişti. Bu hayvan onları nereden biliyordu?

"Bastonuma ihtiyacım var." Bryson'ın sesi kısıktı, bu da toprakta yaptıkları küçük dansın ardından ne kadar acı çektiğinin bir göstergesiydi. "O olmadan yürüyemem. Şu kelepçeleri aç ve Teagan'ı gönder, benim için alsın."

"Yani havalanıp kaçabilir mi? Hiç sanmıyorum. Yine de iyi denemeydi. Ama beklemekten yoruldum." Silahını Bryson'ın bacağına doğrulttu.

Teagan ona daha iyi yardım edebilmek için önünden sol tarafına doğru koştu, kelepçeli elleri garip bir şekilde beline doğru çekilmişti. Gerçekten zorlanıyordu, sol bacağı sanki çökmek üzereymiş gibi titriyordu.

Yüzündeki pişmanlık ifadesi onun da aynı şeyi fark ettiğini doğruluyordu. Ona teşekkür edercesine başını salladı, sonra da ileri atıldı.

Kulübeye giden otuz metre kadar yol, ıslak çimentonun içinde bir mil gibi geliyordu. Ama sonunda eğik, çürümeye yüz tutmuş ön verandaya çıkan iki basamağı varmışlardı. Korkuluk yoktu, Bryson'ın ondan başka tutunabileceğı hiçbir şey yoktu. Ama tırmanışı birlikte yaptılar ve ön kapının hemen dışında durdular.

Hatırladığı kuru çürümüş ahşap yerine, bu kapı parlak ve yeniydi, cam cephesi tıpkı bir hapisane hücresinde görmeyi beklediğı gibi dikey parmaklıklardan oluşan bir ağı sahip siyah ferforje bir çerçeveye kaplanmıştı. Kapının sağında ve solunda yer alan küçük ön pencerelerin her ikisi de aynı siyah parmaklıklar. Kulübeyi bir hapishaneye dönüştürmüştü.

Bu sefer kaçış olmayacaktı.

Kapıyı çekip açtı ve Bryson'a baktı. Gözleri parlıyordu, odaklanmamıştı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu.

Adam bir ileri bir geri sallanırken onu neredeyse içeri sürükledi. Neyse ki kanepenin geçen sefer olduğu yerdeydi, kapıdan üç beş metre uzakta. Yan çevrilse muhtemelen iki duvarı da sıyrırırdı, tabii sığarsa.

Adam kızın elinden kurtulup minderlerin üzerine düştü ve kızı da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kadın, adamın üzerine düşmemek için arka minderi itmeyi başardı.

Onun yerine yere kaydı, sağ kolunu sarsmamak için sol kolunu kaldırdı. Gerçi o bunu hissetmezdi. Gözleri çoktan kapanmıştı. Kendinden geçmişti.

Metalin metale sürtünme sesi, silahlı adamın ne yaptığını görmek için başını çevirmesine neden oldu. Rahatlamıştı, adam onları içeri kadar takip etmemişti. Ama onu dehşete düşüren şey, adamın kapıyı kilitlemiş olmasıydı. Anahtarını, içeriden çevirebileceğiniz türden değil, iki taraftan da anahtar gerektiren yuvarlak kilitten çıkarırken sırtıttı.

El fenerini yukarı doğrultarak yüzüne ürkütücü ve uğursuz bir ifade verdi. "Siz iki aşk kuşuna biraz yalnız zaman vereceğim," diye şaka yaptı ve tekrar kusmak istemesine neden olan bir göz kırptı. "Bana cevap vermeye hazır olduğundan emin ol.

Döndüğümde sorularım olacak. Polislerin ne bildiğini bilmek istiyorum. Eğer konuşmıyorsa, benim işime yaramaz."

Adamın onu Broderick'lerde öldürmek yerine neden hem kendisini hem de Bryson'ı götürme zahmetine girdiğini merak etmişti. Şimdi bunun sebebinin onu sorgulamak istemesi olduğunu biliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bugün beni hazırlıksız yakaladı," diye devam etti. "Gerçekten hazırlıklı değilim. Malzemelerim yanımda değil. Ama merak etmeyin. Sevdiğin her şeyi hatırlıyorum. Doğru malzemelerle döndüğümde emin olacağım." Daha yakına eğildi, yüzünü cama dayadı. "Göbeğindeki izim nasıl görünüyor?"

Elini otomatik olarak karnına bastırdı, ona bakarken tüm vücudu titriyordu. Kendini tutma çabalarına rağmen sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sırtışı genişledi, parlak beyaz dişleri ışıpta parlıyordu. "Merak etme. Biraz tazeleyeceğim, son görüşmemizden bu yana... solmadığından emin olacağım." Kıkırdadı ve verandadan atladı, kamyonu doğru ilerlerken el fenerinin ışını çakılların üzerinde sekiyordu.

On Beşinci Bölüm

Bryson yakın karanlıkta gözlerini kırptırdı, zihninde bir karmaşa sisi dolaşıyordu. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Ve neden topaklara ve küf kokusuna bakılırsa kendisine ait olmadığı belli olan bir kanepede yatıyordu?

Kendini yukarı itmek için ellerini minderlere dayadı ama sağ bileğine değen soğuk bir zincir onu durup aşağı bakmaya zorladı. Küçük bir beden yerde kıvrılmış, sol kolunu kanepeye dayamıştı. Gözleri karanlığa alışıp daha fazla ayrıntıyı seçebildiğinde, her ikisinin de bileklerinin etrafındaki parıldayan gümüş çemberi fark etti. Birbirlerine kelepçelenmişlerdi. Hâlâ kafası karışık, daha iyi görebilmek için eğildi.

Teagan. Başını koyacak bir yastığı bile olmadan yerde yatıyordu.

Neler oluyordu?

Gözleri kapalıydı ve zarif kaşları çatık bir şekilde çekilmiş olsa da uyuyordu. Saçlarının mükemmelden başka bir şey olduğunu hiç görmemiş olan adam, sırtından aşağı sarkan sıkı örgüden kaçan buklelerin yüzünün etrafında bir hale oluşturduğunu görünce şaşırdı. Daha da kötüsü, bluzunun üzerinde koyu lekeler vardı. Karanlıkta rengi anlaşılmıyordu ama metalik kokusundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Kan.

Anılar ona çarptı. Yaşanan gerçekliğe ve o karanlık lekelerin nereden geldiğine dair korkunç görüntüler. Islak olmadığından emin olmak için birine hafifçe dokundu, sonra rahatlayarak elini geri çekti. Bu onun kanı değildi. Onun kanıydı. Şükürler olsun ki yaralanmamıştı. Ama bu, onları kaçırın kişi döndüğü an değişecekti.

Birleştirdikleri bileklerini itmemeye dikkat ederek, durumlarını değerlendirebilmek için kendini oturur pozisyona getirmeyi başardı. Durum pek iyi görünmüyordu. Öndeki demir parmaklıklı kapı kapalıydı, kilitli olduğuna şüphe yoktu ama camdan ay ışığında çakıllı yol ve öndeki açıklık görünüyordu. Onlar boştu, teslimat kamyonu görünürde yoktu.

Ana odanın dört duvarını da kısıtlı ışıktaki elinden geldiğince inceledi. Ön pencerelerin ikisi de parmaklıklarla kaplıydı. Polis fotoğraflarında gördüğü diğer bir pencerenin, kısa bir koridorun sonundaki küçük yatak odasındaki pencerenin de parmaklıklı olduğunu hayal etti. Bitişikteki banyoda pencere yoktu.

Pencere, son iki yıl içinde değişmediyse.

Burası bir av kulübesi olamayacak kadar küçüktü, sahibi de polis raporlarında böyle demişti. Burada olanlardan sonra parmaklıkları ve yeni kapıyı taktıran o muydu? Yoksa kulübeyi bilmeden, başından beri kendi kulübesi olarak kullanan katile mi satmıştı?

Belki de katil asıl sahibiydi ve polis yanlışlıkla onu temize çıkarmıştı.

Bunlar aklından geçen sorulardan sadece birkaçıydı. Broderick'lerde yaşanan trajediden beri aklını kurcalayan bir soru daha vardı: Katil Teagan'ın orada olacağını nereden biliyordu?

"Bryson, kendini daha iyi hissediyor musun?" Sesi sersemlemiş gibiydi.

Dizlerinin üzerine çökmüş, onu kontrol etmek için uzanmaya başlamıştı bile. Adam onun ellerini tuttu ve bırakmadan önce öptü.

"Uyumaktan nefret ediyorum. Ama buna ihtiyacım vardı. Daha net düşünüyorum." "Peki ya ağrı? Başın mı? Kalçan mı? Masaj yapabilirim-"

Gezinen ellerini durdurdu ve alay etti. "Sınırlar, Teagan."

Biraz isteksizce gülümsedi. "İlk kez birlikte uyurken aslında uyuyor olacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Belki bir dahaki sefere farklı olur."

Gözleri karanlıkta bir baykuşunki gibi açıldı. "Eğer gerçekten ciddiysen, bizi buradan çıkarmak için bu duvarlardan birini yıkacağım. Ve sözünü tutmanı sağlarım."

Böyle bir durumda *bunu yapabildiğine* şaşırarak güldü. "İşte hatırladığım şımarık, seksi, akıllı kadın. Sanırım o uyku ikimize de iyi geldi. Ama daha fazla oturamayız. O geri gelmeden buradan gitmeliyiz."

Kolunu hareket ettirdi, bilekleri arasındaki kısa zincir hareketini durdurunca kaşlarını çattı. "Bastonunda kelepçe anahtarları vardı. Neden bana söylemedin?"

"Hâlâ orada olduklarından bile emin değildim. Bishop'tan bir şaka hediyesiydi,

Adalet Arayanlardan biri, vurulduktan sonra. Bana bir dizi kelepçe verdi ve anahtarlarını bastonun başına koydu, nekahat dönemim boyunca kız arkadaşımı yanımda tutmak için kullanabileceğimi söyleyerek dalga geçti. Bu, hemşirelerin hastanede ne kadar kötü bir hasta olduğumdan şikayet etmelerinden sonraydı."

Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunu hayal edebiliyorum.

Kalçan ağrıdağında ne kadar huysuz olduğunu gördüm."

"Broderick'lerin fuayesinde yerde yatarken birlikte kelepçelendiğimizi fark edene kadar o kelepçe anahtarlarını bir daha hiç düşünmedim. İşte bu

Bastonu istememin ana nedeni buydu. Ama bizi o kadar yakın gözetim altında tutuyordu ki, onları çıkarma şansım hiç olmadı. Üstünü çevirip açmanız ve bastonu havaya kaldırmanız gerekiyor. Gizlice yapabileceğiniz bir şey değil. Bizi kamyonun arkasına bindirip bastonu sakladığında, fırsatımı kaybettiğimi ve bu konuyu açmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Orada da bir silah olduğunu sanmıyorum," dedi. "Gatlinburg'da sana içinde silah olup olmadığını sordum ve sen de olduğunu söyledin."

"Şaka yapıyordum. Pislik gibi davranıyordum, gerçekten."

"Hayır. Asla bir pislik değilim." Birleştirdikleri ellerini sıktı.

"Bu kelepçeleri çıkarmamız gerek. Biz bu barakadan çıkmadan önce geri gelirse ancak bu şekilde mücadele etme şansımız olur."

"Gerçekten bir şansımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sol eli sağ elini o kadar sert kavradı ki parmakları uyuşmaya başladı. Cesur bir görüntü vermeye çalışıyordu. Ama içten içe dehşete kapıldığı belliydi.

Eğildi ve çenesini yukarı kaldırdı, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce gözleri anlayışla buluştu. Sadece birkaç saniyeliğine dikkatini dağıtmak, onun için burada olduğunu ve onu korumak için elinden geleni yapacağını bilmesini sağlamak istemişti. Ama ikisinin de duyguları tavan yapmışken, ona dokunmak benzine kibrit çakmak gibi bir şeydi.

Birdenbire, kiralık arabada yaptığı gibi onun üzerine oturdu. Ve bahar tatilindeki iki azgın üniversiteli gibi birbirlerine dolanırlarken sıcaklık bin derece arttı. Sadece o zaman

Ağzının içinde inlerken, ellerini karnına doğru kaydırıldığını ve sütyeninin ön kopçasıyla uğraştığını fark etti. Beyninin mantıklı kısmı ona bu çılgınlığı durdurması için bağıırıyordu, değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı.

Kazanıyormuş gibi görünen geri kalanı, bunların dünyadaki son anları olması durumunda belki de tam olarak yapması gerekenin bu olduğunu savunuyordu. Bu dünyadan göçüp gitmek için şimdiye kadar tanıştığı en şaşırtıcı, ilginç, sevimli ve küstah kadınla sevişmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Arkası," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Toka arkada."

Geriye kalan birkaç beyin hücresi de kızın söylediklerini, sütyenini çıkarmak için ellerini kızın sırtına doğru kaydırması gerektiğini kaydetti. Ama eğer durum buysa, az önce sütyeninin önünde hissettiği sert kısım neydi?

Balenli.

Öpüşmeyi kesti ve ona baktı. Bir yerlerde ya kadın ya da adam tişörtünü ellerinden geldiğince atmışlardı. Gömlek, kelepçe zincirine takılmış ön kolunun üzerinde sallanıyordu. Pencerelerden ve ön kapıdan içeri süzülen loş ışıktaki altlarında hâlâ bağlı olan sütyeninin kuplarından kurtulmuş iki mükemmel göğüs tüm ihtişamıyla açıkta duruyordu. Her bir meme ucunu ağzına götürmeyi, o yumuşak, sıcak, inanılmaz kıvrımların hazinesini çıkarmayı neredeyse her şeyden çok istiyordu. Ama ne kadar imkânsız görünse de, daha çok istediği başka bir şey vardı.

Balenleri.

Ellerini kızın sırtına doladı ve kopçayı kurcaladı. Adam sütyenini çıkarırken zevkle iç çekti ama adam arkasına yaslandığında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Sütyeni kaldırdı, balenlerin nerede bittiğini hissetti, sonra dişleriyle narin kumaşı yırttı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne... ne yapıyorsun? Eğer ağzını bir şeyin üzerine koymak istiyorsan, inan bana, koyacak daha iyi yerler var." Eliyle göğüslerini işaret etti.

Ağzındaki kumaşla bile sırtıttı. Kesinlikle ne istediğini bilen bir kadındı. Zamanda geriye gidebilseydi ve onu geri çevirmek yerine evinde tutabilseydi, muhtemelen günler sonra hâlâ onunla yatakta olurdu.

"Bryson?" Şimdi kaşlarını çatıyordu, belli ki sinirlenmeye başlamıştı.

Son bir yırtık daha attı ve tel dişlerine çarptı. Arkasına yaslandı, şimdi parmaklarıyla uğraşüyor, teli kumaştan çekip çıkarıyordu.

Dehşet içinde nefesi kesildi. "O sütyenin fiyatı yüz dolardan fazla." Tereddüt etti. "Şaka yapıyorsun. Yüz dolarlık sütyen mi giyiyorsun?"

"Bu benim tek yüz dolarlık sütyenim. Özel bir gün için saklıyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Neden ailemin evinde duş aldığımı sanıyorsun? Ev mi? O sütyeni kimin için giydiğimi sanıyorsun?" Elini şortuna doğru salladı. "Eşleşen külotlarım da var."

O eşleşen külotları görmek istiyordu. Ama bundan da öte, onun *yaşamasını* istiyordu. Kapıya ve önündeki bomboş çakıllı yola doğru baktı. "Sana bir düzine yüz dolarlık sütyen daha alacağım. Ve uygun iç çamaşırları. Ama şu anda buna ihtiyacım var." Sonunda teli çekip çıkardı ve havaya kaldırdı. "Kelepçe anahtarı."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Bileğini kaldır. Önce senin tarafını deneyeceğim."

Kadın adamın dediğini yaptı ve adam parmaklarını metal çemberin düz tarafı boyunca, metalin deliğe kilitlendiği yerde anahtar için küçük yuvayı bulana kadar gezdirdi. Balenin ucunu içeri kaydırды, sonra dikkatlice ileri geri hareket ettirdi. Kelepçe yüksek bir tıkırtıyla bir yuva geri çekildi ve ona biraz daha hareket alanı sağladı.

"İşe yarıyor!" Sesi huşu doluydu.

"Uzun bir yol var. Bana bir dakika ver. Dikkatli olmalıyım yoksa tel kopacak." Metali her seferinde yavaş bir tıklamayla geri çekti.

"Sanırım bizi kaçıran kişi Annie'yi Broderick'lerde senden aldı," dedi kelepçelerdeki teli çevirirken. "Aksi takdirde onu delik deşik etmiş olurdun."

"Annie? Oh, silahım mı?" Onun başını sallaması üzerine başını salladı. "Bunu anlamıyorum. Kaçmak, yardım almak için o kadar çok fırsatım vardı ki. Ama ben sadece... donup kaldım. O fuayedeydim. Ben daha onları kullanmayı düşünmeden senin ve benim silahımı aldı. Ya da ön kapıdan komşuya kaçmayı. Orada öylece durduğuma inanamıyorum."

Kelepçe bir tık daha gevşedi. "Önceki travma yüzünden. Başka biri olsaydı, sanırım böyle bir şey olmazdı. Ama onun kim olduğunu anladığın anda beynin kapandı. Bu senin hatan değil. Kontrol edebileceğin bir şey değil."

"Bunu söylemeniz çok hoş, ama ben bundan pek emin değilim-" Klik. Kelepçeyi çıkardı.

Bileğini ovuşturdu ve sırttı. "Özgürüm!"

"Pek sayılmaz. Bu birinci adımdı. İkinci adım bu kulübeden çıkmak. Üçüncü adım ise o geri gelmeden çok önce ormanda kaybolmak." Kelepçelerin ucunu hâlâ kelepçeli olan bileğinin üzerinden geçirdi ve gevşekçe yerine oturttu.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı. "Bunu neden yaptın?"

"Zaman kazanmak için. Her iki kelepçeyi de aynı bileğime takarak yapmam gereken her şeyi yapabilirim. Onları çıkarma işini sonra düşüneceğim." Yere düşen gömleğine doğru elini salladı. "Bu beyin sarsıntısıyla, muhteşem göğüslerin dikkatimi dağıtmadan odaklanmakta yeterince sorun yaşıyorum. Gömleğini tekrar giyer misin?"

Gülümsemesi ona tüm gücüyle ışıldadı. "Göğüslerimin muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar tatlı bir söz." Göz kırptı ve gömleğini kaptı. "Hadi buradan gidelim, Bryson. Bana o uyumlu iç çamaşırı takımlarından almanı istiyorum, böylece onları tekrar çıkarabilirsin."

Güldü ve kendini ayağa kaldırmaya çalıştı ama kalçası tutmadı ve minderlerin üzerine yığıldı. Yüzü utançtan kızarıırken boğazını temizledi. "Görünüşe göre ayakta durmak için biraz yardıma ihtiyacım olacak. Yürüyeblemeliyim ama bu koltuktan kalkmak şu anki yeteneklerimin ötesinde. I

Bir süre yattıktan sonra hep sertleşir." "Umarım öyle olur."

Şaşkınlıkla ona baktı, sonra göz kırptığında ne demek istediğini anladı.

Sırıtarak başını salladı. "Tek yönlü bir aklın var. Kalkmama yardım et." Söyleyeceği şeyi durdurmak için elini uzattı. "Başka bir cinsel ima olmadan. Zamanımız tükeniyor."

Gülümsemesi soldu ve yerini korku aldı. Bu kadar açık sözlü olduğu için pişmanlık duyuyordu ama korkularını ve endişelerini flört ederek ve alay ederek bastırmaya yönelik doğal eğilimi çoğu durumda sevimli olsa da, bu durumda bir sorumluluktan. Özellikle de kafasına aldığı darbe yüzünden normalden çok daha az net düşünebiliyordu.

Ona yardım etti ve neyse ki kapıya kadar topallayarak gidebildi.

"Şimdi ne yapacağız?" Gömleğini yerine yerleştirdi. "Menteşe pimlerini çıkarmaya mı çalışacağız?"

Masum sorusu şaşkınlıkla başını kaldırmasına neden olduğunda baleni kapının kilidine sokmaya başlamıştı bile. Menteşeler içerideydi. Çünkü bu tür kapılar insanları içeride değil, dışarıda tutmak için tasarlanmıştı.

Onları kaçırın kişi sonunda bir hata yapmış olabilir.

On Altıncı Bölüm

"Sen, Teagan Ray, bir dahisin," dedi Bryson ona. "Önce kilidi deneyeceğim ama bu metalin bunun için çok yumuşak olacağından endişelendim. Menteşe pimleri muhtemelen buradan çıkış biletimiz olacak. Ama onları çıkarmak için kullanabileceğimiz bir şey bulmalıyız." Kapıdan sadece bir metre kadar uzakta olan ocağı ve onun ötesinde küçük mutfağı oluşturan bir avuç dolabı işaret etti. "Mutfağa, yatak odasına, kanepenin altına bakın. Çekmek için pimin ucunun altına sıkıştırabileceğimiz ya da itmek için alttaki menteşeye sokabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Hallediyorum."

Kadın adamın yanından geçip dolapları ve çekmeceleri çarparak açmaya başladı. Adam onun küçük kulübedeki ilerleyişini küfürlerinden ve duvarlara vurma ya da tekmeleme seslerinden takip edebiliyordu.

Tüm bunları görmezden geldi ve baleni kullanarak kilidi açmaya odaklandı.

Yarım düzine denemeden sonra bunun olmayacağını anladı. Metal çok yumuşaktı ve sürekli bükülüyordu. Elinde uzun bir metal çubuk ve bir ayak uzunluğunda bir tahta parçasıyla ona doğru koşarken onu bir kenara fırlattı.

"Bu işe yarayacak mı?" Yorgunluktan ağır ağır nefes alıyordu. "Sanırım metali menteşenin alt kısmına yapıştırabilir ve ahşabı çekiç gibi kullanarak pimi dışarı itebilirsiniz."

"Çelik çubuğu nereden bulduğunu bilmek istiyor muyum? Ve neden ıslak olduğunu?"

"Muhtemelen hayır."

"Banyoda mıydın?"

"Dediğim gibi. Bilmek istemezsin."

Yüzünü buruşturdu. Çubuk, tuvaletin nasıl sifon çekeceğini kontrol eden eski moda klozet şamandıra çubuklarından birine benziyordu. Tahtaya gelince, ya bir süpürgelik parçasıydı ya da zeminin kendisinden bir parça. Binanın harap haline bakılırsa, ikisi de onu şaşırtmazdı.

Çelik çubuk mükemmel boyuttaydı ve ortadaki menteşe piminin altındaki yerine kolaylıkla oturdu. Tahtayı pime vururken göğsünde umut alevlendi. Tekrar tekrar vurdu ama pim hareket etmiyordu. Sonunda durdu ve yakınına eğilerek bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı.

bir şey onu yerinde tutuyordu. Sonra kapı çerçevesindeki menteşelere daha yakından baktı ve lanet okudu.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Kilitli menteşe pimleri."

"Onları hiç duymadım. Ama kulağa hoş gelmiyor."

Tahtayı ve çubuğu yere fırlattı ve ellerini elbise pantolonuna sildi. "Sanırım bizi esir alan kişi içerideki menteşelerde bir hata yapmış.

Ama o yapmadı. Pimin geri çıkmasını engelleyen fazladan bir vida var.

Çıkarmak için alyen anahtarı ve tornavidaya ihtiyacımız var. Hiçbir ev yapımı alet o vidayı geri çıkaramaz. Dövme demir çerçevenin içine delinmiş."

Omuzları çöktü. "Bu yüzden bizi uyuşturmaya ya da bağlamaya çalışmadı. Kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu."

"Şimdi benden vazgeçme. Henüz havlu atmadım." Kadın başını salladı. Ama umudunu hızla yitirdiğini anlayabiliyordu.

"Konuş benimle," dedi. "Ben burada başka neler olduğuna bakarken sen de bana son seferinde nasıl kaçtığını anlat."

"Hiçbir şey yok. Sadece kanepeler ve birkaç alüminyum tencere ve tava. Çekmecedeki kaplar plastik ya da kauçuk. Onu bıçaklamak ya da vurmak için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Silahı var. Hiçbir şey bunun önüne geçemez. O dönmeden buradan çıkmalıyız. Kutunun dışında düşünmeliyiz." Ön kapının ve ocağın yanından topallayarak geçti, sonra mutfaktaki dolap çekmecelerinden birini çekip açtı. "Bana kulübeden ve nasıl çıktığınızdan bahset."

"Temelde aynı. Parmaklıklar yeni. Ve demir ön kapı. Arka kapı yok. Giderken beni bezle bağladı. Bağlamadı. kelepçe kullanırdı. Çoğunlukla beni uysal tutmak için uyuşturucu kullanırdı. Beni saatlerce bayıltırdı ve o dönene kadar uyanmazdım. Bir süre detokstaydım.

Ben kaçtıktan haftalar sonra."

Donanımı çaktı, çekmece kutularının köşelerini test etti. "Devam et. Başka ne olabilir ki?"

Derin bir iç çekti. "Dışarıda hava aydınlık olduğunda gözlerim bağlıydı. Ve çoğu zaman kapüşonlu bir maske takardı. Bu bana hep umut verirdi, kimliğini gizli tuttuğu için sonunda beni bırakacağını düşünürdüm. Ama bırakır mıydı bilmiyorum. Sadece bir şey olur da kaçarsam diye daha temkinli davranıyordu. Onu teşhis etmemizden endişelenmiyor. Bizi öldürecek."

Tam banyoya girecekti ki kadın bunu söyleyince geri döndü. "Onu önce ben öldürürsem olmaz. Benden vazgeçme."

Gözleri büyüdü ama konuşmaya devam etmedi. Geçen zaman duygusu onu sinirli ve gergin hissettiriyordu. Kendisini kaçıran her ne yapıyorsa, onu daha uzun süre burada tutabileceğini düşünemiyordu.

Banyo tam bir fiyaskoydu. Bir kere zifiri karanlıktı ama lavabonun altında herhangi bir şeyi saklayacak bir dolap bile yoktu. Çamaşır suyu ya da temizleyicileri silahlı adamın suratına fırlatabilirdi. Teagan'ın tuvalet çubuğunu nasıl aklına getirdiğini, hatta karanlıkta deponun arkasından nasıl çıkardığını bile bilmiyordu. Yaratıcılığı için ona çok fazla kredi vermek zorundaydı.

Yatak odası diğerleriyle hemen hemen aynıydı. Tek küçük pencerede parmaklıklar. Boş bir dolap. Yatak yok, sadece yerde yatan bir şilte. Neyse ki yeni görünüyordu. İki yıl önce burada olan yatak değildi.

Yatak odasının dışındaki küçük koridorda durakladı. Burası ne kadar köhne olursa olsun, belki Teagan'ın daha önce dalga geçtiği gibi bir duvarı aşabilirlerdi. Bundan şüpheliydi ama yine de Teagan'ı zayıf noktaları araması için gönderdi.

ana odanın mutfak köşesine dönerken duvarlara baktı. Onun dikkati dağılınca eğilip iki gözlü gaz ocağını inceledi.

Daha önce, yanan pilot ışığı ve gaz hattının duvardan geçerek dışarıdaki propan tankına gittiği gerçeğini göz önünde bulundurarak ne yapabileceğini düşünürken dikkatini çekmişti. Kulübeyi gazla doldurmak ve bir patlamaya neden olmak muhtemelen kuru çürümüş kulübeyi çıra gibi yakacaktı. Ve yangın kilometrelerce öteden görülebilir. İlk müdahale ekiplerini buraya getireceği kesin. Ama patlamada paramparça olmak ya da canlı canlı yanmak hiç de cazip değildi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"İşe yarar bir şey yok. Yatak odasını tekrar kontrol edeceğim. Duvarlarda herhangi bir zayıflık buldunuz mu?"

Adam topallayarak yatak odasına girerken onu takip etti.

"Hayır. Ama bina yapımında uzman değilim. Ve burası hala o kadar karanlık ki bir şey kaçırmış olabilirim. Daha fazlasını istemiyorsan süpürgelikler."

Nemin çerçeveyi çürütmüş olabileceğini umduğu pencerenin altındaki ahşabı incelerken doğruldu. "Süpürgelikler. Çekiç olarak kullanmam için bana verdiğin şey buydu. Nereden buldun onu?"

Dolabı işaret etti. "Şurada. Tahta zaten kırılmıştı, bu yüzden sana verdiğim parçayı dışarı atabildim." Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu.

"Yakında dönecek, değil mi?"

Sesindeki yalpalama, ona sarılmak, onu rahatlatmaya çalışmak için can atmasına neden oldu. Bunun yerine, dizlerinin üzerine çökerek süpürgelikleri inceledi ve kalçasından sızlayan acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bana nasıl kaçtığını anlatmayı bitirmedin." Kadın arkasından konuşup onu kaçıran kişinin son kez onu uyuşturmaya çalıştığında damarı nasıl ıskaladığını anlatırken, adam dolabın dibini yokladı.

"Tedarik gezilerinden birine çıkıyordu," dedi. "İğne beni sersemletti ama her zamanki gibi bayılmadı. Bilincim yerinde değilmiş gibi davrandım. O gittikten sonra göz bağınyı yukarı ittim ve dişlerimi kullanarak bağlarımı gevşettim ve kendimi çözdüm. Eski ön kapı çoğunlukla çürümüştü, bu yüzden çerçeveden ayrılana kadar tekmeledim. Sonra da kaçtım. Harika bir şey değildi. Koşamayana kadar koştum. Sonra yürüdüm. Sonra süründüm. Birkaç gün sonra bir yürüyüşçü beni buldu. Bunların hiçbirisi önemli değil. Bizim durumumuz farklı. Burada iyiyiz ve sıkışıp kaldık."

Test ettiği tahtayı çekebildiği kadar sert bir şekilde çekti. Tahta büyük bir çatırtıyla ikiye ayrıldı.

Onun yanına atladı. "O da neydi?"

Omzunun üzerinden baktı. "Duvarlar sağlam olabilir. Ama zemin değil. O süpürgelikler senin için kolayca çıktı çünkü bu bölümdeki tüm zemin termitler tarafından yenmiş." Zeminde açtığı bir metre uzunluğunda, dört inç genişliğindeki deliğe doğru elini salladı. "Aşağıda toprak var. Kulübenin altındaki sürünme boşluğu. Buradan çıkacağız."

Sözünü bitirmeden önce başını sallıyordu. "Hayır, Bryson. Duyduğum ses bu değildi. Ön tarafta başka bir şey vardı."

Ayağa fırladı ve topallayarak olabildiğince hızlı bir şekilde ana odaya girdi. Kız onun peşinden koştu ve ikisi de tökezleyerek durdular. Farlar ağaçların arasından çılgınca sekiyordu. Bir araç çakıllı yoldan kulübeye doğru geliyordu.

Zamanları kalmamıştı.

On Yedinci Bölüm

Teagan ağaçların arasından yansıyan ışıkları izledi. Yol ağaçlara bakıyordu ama kulübenin önüne dik olarak uzanıyordu. Son dönüşü yapıp yanaşana kadar kamyonu göremeyeceklerdi. Ama başka birinin bu yoldan geçmesi için hiçbir neden yoktu. Katil geri dönmüştü. İçeri girip kelepçelerinin çıktığını görünce onları tekrar kelepçeleyecekti. Sonra kulübenin etrafında bir tur atacak ve Bryson'ın açtığı küçük deliği bulacaktı. Bryson'ın etrafta tutulamayacak kadar büyük bir yük olduğuna karar verecekti. Onu kesinlikle öldürecekti.

Ve sonra onun için gelecekti.

"Öldür beni, Bryson." Onun kolunu tuttu. "Lütfen. Bunu tekrar yapamam. Boğ beni. Kafama vur. Bir şeyler yap. Bu bir merhamet cinayeti olacak. Lütfen."

Kadının elini kolundan çekti. "Bu iş daha bitmedi. Duydun mu beni? Sakın vazgeçeyim deme." Kanepeyi işaret etti. "Kapıyı bloke etmeliyiz. Bu oda ne kadar küçük olursa olsun, bir ucunu duvara, diğer ucunu da kapıya sıkıştırabiliriz. İçeri giremeyecektir."

Dışarıdaki ışıklardan kanepeye baktı ve tekrar geri döndü. "Sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş oluruz. Ne anlamı var ki? Benim daha iyi bir fikrim var. Onu o kadar kızdıracağım ki beni vurmak zorunda kalacak. O zaman en azından bir daha onun dokunuşuna katlanmak zorunda kalmam."

Dışarıda tekerleklerin altında çıtırdayan çakılların sesi yankılanırken onu kendine doğru çekti. "Tek yapmamız gereken şu dolaptaki üç ya da dört tahtayı daha kırmak ve sonra buradan çıkacağız. Ama biraz zaman kazanmalıyız. Şu kanepeyi yerine koymama yardım et." Farlar kulübeye doğru dönerken kolundan tutup onu kapıdan uzaklaştırdı.

"Diğer ucundan tut," diye bağırdı. "Döndürmek için koridoru geçmemiz gerekecek. Acele edin."

Diğer uca koştu ve birlikte kanepeyi zemine kaydırıldılar. "Temiz," dedi adam. "Şimdi çevir, çevir. Bu uç kapıya doğru."

Kanepeyi yana kaydırıldılar, bir ucu kapıya, diğer ucu koridora bakıyordu.

"O burada! O burada," diye bağırdı. Kamyon kulübenin önüne park etmişti.

"Geri kaydırın. Duvarla kapı arasına sıkıştırmalıyız.
Acele edin!"

Ucunu itti ama duvara dayamayı başaramadı. "Çok uzun. Sığmaz. Kapıyı itebilecek ve kanepenin koridordan aşağı kayacak."

Motor dışarıda durdu. Yüksek bir gıcırta duyuldu. Kamyonun kapısı mı açılıyor?

Titremeye başladı. "Oh, Tanrım. O burada."

Bryson kanepenin arkasına sıçradı, tökezledi ve kendini yakalamadan önce neredeyse düşüyordu. Sonra topallayarak onun yanına gitti. Eğildi ve Kötü kalçasına rağmen kanepeli bir şekilde kaldırdı, kanepeli havaya kaldırırken yüzü kıpkırmızı oldu. Sonra kanepeli koridordaki açıklığın hemen ötesindeki duvara doğru bıraktı. Yere düştü ama bir ayağı daha kalmıştı. Nasıl dayanacağını anlamamıştı. Katil kapıyı ittiğinde, yeterince sert iterse, kanepenin duvardan yukarı kayacak ve yine de içeri girebilecekti.

Bryson da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü duvara dayalı kanepenin ucuna tırmandı ve kalçasını destekleyerek tek ayak üstünde zıpladı. Tekrar zıpladı ve tekrar. Kanepenin yayları protesto edencesine gıcırdadı. Sonra yerine oturdu, sıkıca kenetlendi.

Anahtarlar dışarıda takırdadı. "Hey, orada ne yapıyorsun?"

Bryson onun kolundan tuttu ve koridora doğru çekti. "Git, git, git."

"Kapıyı açın!" Silahlı adam, sesi öfkeyle kalınlaşarak kapıyı yumrukladı.

Yatak odasına girdiklerinde Bryson onu bıraktı ve topallayarak dolaba girdi. Dengesini korumak için sakat kalçasını duvara sıkıştırarak sağ topuğunu deliğin yanındaki tahtalara defalarca vurdu. Tahtalar çizmesinin altında çtırdayarak aşağıya düşüyordu. Ama delik onların geçebileceği kadar büyük değildi. Yakınından bile geçemezlerdi.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Kurşunlar kulübenin ön tarafındaki duvarı delerek karşı duvara saplanırken Teagan sarsıldı ve yüzünün önüne kıymıklar fırlattı.

"Yere yat, yere yat!" Bryson onu arkasından yerdeki şilteye yatırdı.

Duvarda, tam onun durduğu yerde daha fazla kurşun patladı. Adam onu vücuduyla sararken kadın başını adamın boynuna gömdü.

Ön kapı tıkırdadı, ardından öfkeli küfürler ve bağırışlar duyuldu. Sonra hiçbir şey olmadı. Kulübenin üzerine ağır bir battaniye gibi sessizlik çökmüştü, nefes alış verişlerinin sesi ve kulaklarına hücum eden kan dışında.

"Şimdi ne yapıyor?" diye fısıldadı. "Nerede o?"

Kızın üzerinden kalktı ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını söyledi. Kız anladığını belli etmek için başını salladı.

Dışarıdan bir gümbürtü duyuldu. Bryson onu yakaladı, tökezleyerek ve topallayarak pencereden uzaktaki köşeye çekti. Birkaç dakika sonra camın arkasından bir el feneri parladı. İkisi de duvara yaslanmış, odanın içinde hareket eden ışığı izliyorlardı. Sonra durdu ve doğrudan dolabın zeminindeki deliğin üzerinde parladı. Işık söndü.

"Oh, hayır," diye fısıldadı.

Hafifçe küfretti. Sonra parmaklarını tekrar dudaklarına bastırdı ve dışarı bakmak için pencereye doğru ilerledi.

Altlarında bir yerden bir gümbürtü duyuldu. Çığlık atmamak için ağzını kapattı.

Onu yakaladı, önünde kapıya doğru itti ve mümkün olduğunca sessiz olmasını işaret etti. Belli ki ayak uydurmakta zorlanıyordu, dengesiz yürüyüşü kalçasının ne kadar kötü ağrıdığının kanıtıydı. Ama koridoru geçmeyi başardılar, sonra da aceleyle ana odaya girdiler.

Topallayarak kapıya gitti ve kolu çekiştirdi. Kilitli olmadığını kanıtlayacak kadar hareket etti. Ama kanepeyle açmanın bir yolu yoktu. ona karşı. Elini kolun üzerine koymasını işaret etti, sonra kulağının yanına eğildi. "Kanepeyi kaldırdığımda deli gibi koş. Çık git buradan. Ormana doğru koş ve hiçbir şey için durma."

"Peki ya sen? Sen kaçamazsın."

"Benim için endişelenme."

"Bryson, seni bırakamam-"

Diğer odadan gelen tahta kırılma sesini gırtlaktan gelen bir bağırış takip etti. "Sen öldün, beni duyuyor musun? İkinizi de öldüreceğim!" Silah sesleri duyuldu. Camlar kırıldı. Pencereden ateş etmiş olmalı. "Birazdan o kattan geçecek. Koşmana ihtiyacım var. Bilmem gerek Güvendesin. O zaman ben de başka bir yöne kaçıp saklanacağım. En iyi şansımız ayrılmak. Bana kaçacağına ve arkana bakmayacağına söz ver. Söz ver!"

Diğer odada daha fazla tahta parçalandı.

"Söz ver bana." Onu hafifçe sarstı.

"Tamam, tamam. Söz ver."

Sol tarafını kapıya dayayarak kanepenin altından tuttu ve o kadar sıkı sıkıştıktan sonra hareket ettirmek için güreşerek çekti ve çekti.

Bir el silah sesi duyuldu.

Başını eğdi, sonra olduğu yerde donup kalmış olan Bryson'a baktı. "Sen iyi misin?"

Ağzı gerilmişti, başını salladı. "Hazırlan. Ne dediğimi unutma. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Hiçbir şey için durma."

Başını salladı ve elini kapı kolunun üzerinde sıkı.

Tekrar salladı. Kanepe sonunda sarsılarak kurtuldu ve adeta yukarı doğru uçarak yan yatıp yoldan çekildi. Kapıdan çıkar çıkmaz, kapıyı çekerek açtı ve koşmaya başladı. Sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi koşuyordu, çünkü tam olarak öyle hissediyordu. Açıklığın en ucuna ulaşana kadar durmadı. Durmayacağına söz vermesine rağmen durdu. Onun iyi olduğundan emin olmalıydı. Bir çam ağacının arkasına eğilerek kulübeye baktı. Ön kapı açık duruyordu ve

Farlar içeride kimseyi göstermiyordu. Başardı. Dışarı çıkmıştı.

Döndü ve koşmaya başladı.

* * *

Teagan koşmaya başlar başlamaz Bryson dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü buruşturarak duvara yaslandı ve kapı ile sobanın arasına sıkıştı. Ona yalan söylememişti, en azından ilk başta. Koşabileceğini ya da en azından çok hızlı topallayabileceğini düşünmüştü. Bir adım önde başlasa, bir şansı olabilirdi. Ama sonra işler değişti. Elini takım elbisesinin ceketinin içine soktu. Yapış yapış ve ıslak çıktı. Son kurşun hedefini vurmuştu. Pantolonunun paçasındaki kanı sildi ve gözlerini kapattı.

Yatak odasından bir öfke çılgılığı daha duyuldu. Adamın kesinlikle bir öfke sorunu vardı. Bryson onun ne iş yaptığını merak etti, çünkü dokuzdan beşe bir ofis işinde bu tür bir öfkeyi saklamak gerçekten zor olurdu.

Bir şey ya da biri onu harekete geçirecekti. Ne iş yaparsa yapsın, bu tek başına yapacağı bir iş olacaktı. Kendi saatlerini belirleme özgürlüğüne sahip olacaktı, böylece sosyopatik bir çılgınlık içindeyken haftalarca gözden kaçmayacaktı. İlginç bir profil oluşturabilirdi.

Arka odadan bir dizi gürültülü gumbürtü ve küfür yankılandı. Silahlı adam sonunda zemini yarıyordu.

Bryson öksürdü ve ağzından kan fışkırdı. Bu iyiye işaret değil. Karanlık yeniden görüş alanının sınırlarına yaklaşıyordu. Uyanık kalmak için başını salladı. Hâlâ yapması gereken bir şey daha vardı. Birinci adım kelepçelerden kurtulmaktı. İkinci adım Teagan'ı kulübeden çıkarıp güvenli bir yere götürmektir. Üçüncü adım hâlâ gelmek üzereydi. İlk olarak, Teagan'ın müdahale ekipleri ona yardım etmek için buraya geldi, böylece ormanda ölmeyecekti. Ve bu noktada, bunu yapmanın bildiği tek bir yol vardı.

Elini yanındaki sobanın arkasına kaydırdı, sonra gaz borusunu sertçe çekti. Bu barakadaki çoğu şey gibi eski ve kırılıyordu ve gevşetmesi beklediğinden çok daha kolaydı. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu.

"Şimdi senin için geliyorum!" diye bağırdı katil diğer odadan. Ayakkabılar parke zemine vurdu ve koridorda iri yarı, karanlık bir şekil belirdi. Ormandaki küçük kayalıkta nihayet şafak söküyordu. Ve Güneşin ilk ışıkları kapıdan içeri girerek diğer adamın elindeki tabancayı parlattı.

Gözlerini Bryson'a dikti, yüzü öfke ve yorgunluktan kıpkırmızıydı. Sağına soluna baktı, bu kadar küçük bir alanda buna ihtiyacı olduğundan değil. Bir Bakışlar yalnız olduklarını açıkça gösterebiliyordu.

"Nerede o?" Silahını kaldırdı ve Bryson'a doğrulttu. "Hemen şimdi söyle yoksa ateş ederim."

Bryson gülümsedi ve tıslayan ve kötü kokulu propan püskürten gaz hattını havaya kaldırdı. "O gitti. Devam et ve beni vur. Namludan çıkan işaret fişegi ikimizi de öldürecek. Ve Teagan bir daha asla senden korkmak zorunda kalmayacak, seni pislik emici, insan dışkısı parçası.

Sen onun ayakkabılarının altını yalamaya bile uygun değilsin, sapık."

Diğer adamın silahı titremeye başladı. Yüzü o kadar parlak kırmızıydı ki her an felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Gaz odayı doldurmaya devam ederken Bryson hakaretlerine yenilerini ekleyerek katilin öfkesini kışkırtmaya ve böylece ateş etmesini sağlamaya çalıştı. Ateş etmesini istiyordu. Çünkü Teagan güvende olacaktı. Sonunda hak ettiği hayatı korkusuzca yaşayabilecekti. Ve patlama, medeniyete geri dönmek için ihtiyaç duyacağı yardımı getirecekti.

"Seni aptal polis."

"Söyleyebileceğin en kötü şey bu mu? Gerçekten mi?" Bryson dilini şaklattı. "Sana verdiğim krediden daha aptalmışsın."

Öfkeyle kükredi, sonra odanın içinde Bryson'a doğru yürüdü ve silahı şakağına dayadı. Ama gaz hattına bakınca küfretti. Bryson'a birkaç küfür daha savurduktan sonra kapıyı çekerek açtı ve dışarı çıktı.

Bryson kendi kendine birkaç küfür savurdu. Ne de olsa şeytanı yenememişti. Ama Teagan'ın ihtiyacı olan yardımı alacaktı. Bundan emindi. Silahlı adam kulübeden kendini güvende hissedeceği kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, onu vuracaktı.

propan tankı. Bunu yapamayacak kadar deliydi. Patlama muhteşem olacaktı. İlçedeki itfaiyecilerin ve polislerin yarısı dakikalar içinde burada olurdu.

"Bryson, ne yapıyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Teagan koridordan ona doğru koşuyordu. "Ne oluyor be? Burası gaz dolu ve o da-"

"Tahminimce propan tankını mı vuracaksın? Aptal planın bu muydu?" Ellerini adamın omuzlarının altına koydu ve yukarı doğru çekti. "Bana yardım et. Acele et."

Mavi bir çizgi üzerine yemin etti ve ayağa kalkmak için sahip olduğunu hiç bilmediği güç rezervlerini kullandı.

"Git, git, git," diye bağırdı, daha önceki sözlerini ona tekrarlayarak.

Topallayarak yatak odasına girdiler ve kadın zıplayarak deliğe indi. Adam kendini aşağı indirmeye çalışırken yüzünü buruşturdu, sonra pes etti ve baş aşağı düştü. Kadın ona yardım etmek için arkasına uzanıyordu ama adam onu birkaç metre ötedeki güneş ışığına doğru itti. Kadın aceleyle ilerledi ve adam yarı sendeleyerek, yarı sürünerek onun peşinden gitti.

Ön tarafta kamyonun motoru çalıştı. Kulübeden uzaklaşırken lastikler gıcırıyor ve motor kükrüyordu.

Yapıyı temizlediler, ağaç hattına doğru tökezlerken adam bir kez daha ağır bir şekilde ona yaslandı. İlk ağaç kümesini geçtikten hemen sonra, palmettolar etlerini acımasızca sıyırdı.

"Aşağı," diye bağırdı. "Bu tarafa!" Onu devrilmiş bir ağaç kütüğünün arkasına çekti ve üzerine yuvarlandı.

Bir silah sesi duyuldu. Kulübe patladı ve açıklık alev alev yanan bir cehenneme döndü.

On Sekizinci Bölüm

Teagan hastanenin konferans salonunda huzursuzca volta atıyordu. Masada oturan erkeklerin çoğunun yüzündeki bıkkın ifadeden, onların sandalyesinden zıplamasından bıkmışlardı. Ama o kadar gergindi ki, Bryson'ın başına gelenlerden o kadar korkuyordu ki, birkaç dakikadan fazla kıpırdamadan oturamıyordu.

"Bayan Ray," diye seslendi Jacksonville Şerif Ofisi dedektiflerinden biri.

Hangisiydi o? Burns mü, Rodriquez mi, Bunting mi? Uzun masada oturan diğer ikisinin isimleri, kendilerini tanıttıktan hemen sonra unutulmuştu. Yalnız bir kaçırılma kurbanını sorgulamak için kaç dedektif gerekirdi? Aptal bir ampulü değiştirmek için kaç kişi gerekirdi?

"Bayan Ray," diye tekrar

seslendi. Burns. Bu onun adıydı.

Masanın diğer tarafını işaret etti. "Lütfen oturup birkaç soruya daha cevap verir misiniz?"

Beşe karşı bir. JSO bir tarafta, o diğer tarafta. Tam olarak düşman sayılmazlardı. Ama iki yıl önce kaçırılmasını ve işkence görmesini çözme konusundaki ilgisizlikleri ya da beceriksizlikleri onu şu anda pek de hayranı yapmıyordu. Onlarla konuşmasının tek nedeni Bryson'ın Live Oak'tan Jacksonville'deki UF Health Shands Hastanesi'nin travma ünitesine cankurtaranla nakledildikten sonra ameliyata alınmış olmasıydı.

Helikopterin içinde onunla birlikte gökyüzünde kayboluşunu izlemek onu neredeyse öldürüyordu. Ve Florida Otoyol Devriyesi'nin kendisine koruma olarak atanmasından, yerel bir Live Oak acil servisinde kontrol edilmesi için zaman kaybetmesinden nefret ediyordu. Oradaki doktorlar başından beri söylediği şeyi, yani iyi olduğunu doğrulayınca, devriye polisi sonunda onu Jacksonville'e götürmek üzere Interstate 10'dan yola çıkmıştı. İki saat önce varmışlardı ve Bryson'ın durumu hakkında ameliyatta olduğu dışında hâlâ bir bilgi alamamıştı.

"Bayan Ray-"

"Bakın ne diyeceğim, Dedektif Burns." Avuçlarını masaya dayadı ama oturmadı. "Bu sefer bana Bay Burns hakkında gerçek bir bilgi vermeye ne dersiniz?"

Anton'un durumu. Basit bir teşekkürden daha detaylı bir şey.

Hâlâ ameliyatta olduğunu söyleyin, belki o zaman bitmek bilmeyen sorularınıza daha fazla cevap verebilirim."

Derin bir iç çekti ve muhtemelen kadının istediği bilgiyi almak üzere odadan çıktı.

Başka bir dedektif onun koltuğuna doğru işaret etti. "Üç cinayet var Bay ve Bayan Broderick ve kaçırdığı kamyonun şoförüne atfedilebilir. Bu adamı size zarar vermeden önce yakalamalıyız. başka biri."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Onun bu duyarsızlığı karşısında başını salladı. Kalbi, onu kaçıran kişinin kendisine ulaşmaya çalışırken işlediği anlamsız ve vahşi cinayetler yüzünden acıyordu. Onun yakalanmasını herkes kadar, belki de daha çok istiyordu. Çünkü o insanlara zarar veren kendisi olmasa da, ölümlerini önlemek için farklı bir şey yapıp yapamayacağını hep merak edecekti.

"Bayan Ray," diye yeniden başladı. "Bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum, özellikle de nişanlınız için endişeliyken. Ama gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var."

Nişanlı yalanından dolayı içinde bir suçluluk duygusu belirdi. Ama hastanenin Bryson'ın durumu hakkında kendisiyle bilgi paylaşacağından emin olmak istemişti. Şimdiye kadar pek de işine yaramamıştı. Bu odada sıkışıp kalmış, bu sorgulama sırasında onlarca, belki de yüzlerce soruya cevap vermişti. Onlara söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Belki de soruşturma üzerinde gerçekten çalışırlarsa, onlara daha önce verdiği bilgileri kullanarak katilin kimliğini bulabilir ve onu tutuklayabilirlerdi.

Sandalyesine oturdu. "Size başka ne söyleyebileceğimi düşündüğünüzü gerçekten bilmiyorum. Zaman çizelgesini tekrar tekrar gözden geçirdik. Sana adamın tanıdık geldiğini söyledim ama nedenini anlayamadım, hala da anlayamıyorum. Eskiz sanatçınızla oturdum ve şimdi onun benzerliğini aldınız. Neden buna dayanarak bir arama bülteni çıkarıp adamı bulmaya çalışmıyorsunuz?"

"Artık APB terimini kullanmıyorlar Bayan Ray," diye konuştu tanıdık bir ses kapı aralığından. "Buna BOLO deniyor, yani gözcülük."

Bryson'ın Adalet Arayıcıları'ndaki patronu Mason Ford'u görünce rahatlatarak sandalyesine yığıldı. "Bay Ford, bu akşamki konuşmanız için çok teşekkür ederim. geliyor."

Odadan içeri adımını attı. "Aradığınızda zaten eyalette bir dava üzerinde çalışmakta olduğum için mutluyum."

"Sen de kimsin?" diye sordu dedektiflerden biri. Rodriquez olduğuna inanıyordu.

"Bir aile dostumuz. Sakıncası yoksa Bayan Ray ile konuşmam gerekiyor." Onlar hareket etmeyince kapıyı daha da açtı. "Özel olarak."

Dedektifler ikisine de suratlarını ekşiterek baktılar ama sonunda ayağa kalktılar. Onlar kapıdan çıkarken Rodriguez Teagan'a döndü ve masanın üzerinden bir kartvizit uzattı. "İşbirliği yapmaya hazır olduğunuzda beni arayın. Bu davaya hızlıca atlamamız gerekiyor. Lütfen çok uzun sürmesin." Bununla birlikte kapıya yöneldi.

Ellerini havaya kaldırdı. "İşbirliği yapmaya hazır olduğumda mı? İşbirliği yapmaktan başka bir şey yapmadım. Bana aynı soruları tekrar tekrar sorup duruyorlar."

Ford kapıyı arkasından kapattı ve ona özür dileyen bir bakış attı. "Ve az önce onlara söylediğin her şeyi tekrarlamamı isteyeceğim. Bunun için özür dilerim. Ama aradınız. Buradayım ve şirketimin tüm gücü sizin ve Bryson'ın emrinde. Kritik olmayan davalardan herkesi derhal çekiyorum. Bu adamı yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Son yirmi dört saattir onu etkisi altına alan gerginliğin bir kısmı bu sözlerle erimeye başladı. "Teşekkür ederim, Bay Ford. Söyleyemem Birinin bunu söylediğini duymak ne kadar güzel. O dedektifler bana bir şüpheliymişim gibi davrandılar, pislik herifler."

Ağzı, kızın onun için bir gülümseme olduğunu varsaydığı bir şekilde yukarı kalktı. Adalet Arayıcıları'nın merkezindeyken yüzünde en ufak bir gülümseme bile olmamıştı. Ama nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve Live Oak'tan Jacksonville'e giderken Bryson'ın yaralandığını söylemek için onu aradığında yardım etme şansına atlamıştı.

Masanın üzerine deri bir portföy koydu ve onun karşısına oturdu. "Öncelikle, lütfen bana Mason deyin. Ne de olsa Bryson'ın nişanlısı olman seni az çok aileden biri yapıyor."

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Eminim gerçekten nişanlı olmadığımızın farkındasınızdır. Hastanenin durumuyla ilgili gelişmeleri paylaşması için bunu uydurdum. Zahmet etmediler ama."

"Daha birkaç gün önce tanıştığınız için bunun bir oyun olduğunu düşünmüştüm.

Beni Mason olarak çağırma teklifiniz hâlâ geçerli."

"Birkaç gün önce mi? Sanki onu çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyor."

"Birlikte atlattığınız travma ve duygusal çalkantılar düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. Dedektiflerin pislik olmalarına gelince, böyle hissettirdikleri için üzgünüm. Bu olayı çözmek için çok fazla baskı altındalar ve muhtemelen

nasıl göründüklerinin farkında bile değiller. Bu kötü davranışları mazur göstermez. Bryson'ın durumuna gelince, bu konuda sizi bilgilendirebilirim."

Sandalyesinde doğruldu. "Hastane size bilgi mi verdi?" "Bilgiyi hastaneden aldım diyelim ve öylece bırakalım.

Bu. Bazen amaç aracı haklı çıkarır. Sizce de öyle değil mi?"

Sırıttı. "Çalışma tarzını seviyorum Mason. Lütfen bana nasıl olduğunu söyleyin. O... o gidiyor mu-"

"O iyi olacak."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, beklenmedik gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Kız duygularını yeniden kontrol edene kadar sessizce bekledi. Bir kaç dakikalar sonra, kesik kesik bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. "Bunu duymak çok güzel. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Aslında şu anda iyileşme sürecinde ve yakında uyanır." Cep telefonunu masanın üzerine koydu. "Kendine gelir gelmez titreşime geçecek. Sizi hemen ona götüreceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, daha fazla gözyaşı dökmek için mücadele ediyordu.

"Kurşun dalağını sıyırmış ama başka bir organına isabet etmemiş," diye devam etti. "İçinden geçip gitmiş. Çok fazla kan kaybetmiş. Bu da beyin sarsıntısının üzerine eklenince onu bayıltmış. Bu yüzden patlamadan sonra bilinci yerinde değildi. Neyse ki tank patladığında ikiniz de bir kütüğün arkasındaydınız ve bu da sizi şok dalgasından korudu. Aksi takdirde, iç organlarınız sıvılaştırılmış."

Yüzünü buruşturdu.

Özür dileyerek gülümsedi. "Özür dilerim. Bu grafikti. Sonuç olarak, eninde sonunda iyileşecek. O şanslıydı. İkiniz de şanslıydınız. Eğer patlama ve ardından çıkan yangın yetkilileri alarma geçirip yardımın hızla ulaşmasını sağlamasaydı, kan kaybından ölmüş olacaktı."

Kollarını beline doladı. "Bir kez daha, ne kadar kötü yaralanmış olursa olsun beni kurtardı. İkimizi de kurtardı. O inanılmaz bir adam."

"Evet. Evet, öyle. Ve ikinizi de korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Bu adamı yakalamalı ve ya idam edilmesini ya da bir daha kimseye zarar veremeyecek şekilde hapsedilmesini sağlayacak yeterli kanıt elde etmeliyiz. Biliyorum.

sorulara cevap vermekten bıktınız. Ama bu konuda geç kalıyorum. Bu yüzden en baştan, Gatlinburg'daki ofisimden ayrıldıktan hemen sonra başlarsanız çok memnun olurum." Portföyünden bir bilgisayar tableti çıkardı ve

masanın üstüne koydu. Sonra küçük bir elektronik cihaz çıkardı ve ondan bir adım öteye koydu. "Ekibimi bilgilendirirken zaman kazanmak ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için, bunu not almanın yanı sıra kaydedeceğim. Eğer senin için de uygunsa?"

"Kesinlikle." Soruları soran Mason olduğu için aynı konuyu tekrar ele almak onu rahatsız etmiyordu. Onun bu bilgilerle gerçekten bir şeyler yapacağına inanıyordu. Daha önce konuştuğu dedektiflerin hiçbiri bu tür bir güven uyandırmamıştı. "Polis size ressamlarının çizdiği benzerliğin bir kopyasını verdi mi?"

"Henüz değil." Telefonunu eline aldı. Bir mesaj yazarken parmakları ekranda adeta uçuyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra telefon çaldı. Ekranı kontrol etti, sonra yerine koydu. "Ekibim birkaç dakika içinde taslağı hazırlayacak." Ellerini sanal klavyenin üzerinde tablet. "Bana zaman çizelgesini anlatacaktın. Hiçbir şeyi atlama."

Yarım saat sonra kapı çalındı. Kapı açılmadan önce Mason sandalyesinden kalkmış, silahını eline almış ama arkasına saklamıştı.

Durum güncellemesi için giden dedektif, Mason'ı gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifadeyle açıklıkta durdu. Odaya hızlıca bir göz attı. "Herkes nerede?"

"Burada olmaz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bayan Ray'e Bay Anton'un ameliyattan çıktığını haber vermek istedim." "Teşekkür ederim." Mason, dedektif bir şey söyleyemeden kapıyı kapattı.

başka bir şey. Silahını kılıfına soktu, sonra oturdu. "Ne diyordun?"

Ellerini masanın altında birbirine kenetledi. "Silahını çektin. Sence buraya gelir mi? Hastaneye mi?"

"Bu mümkün. Merak etmeyin. Ameliyathanenin dışına bir koruma yerleştirdim. O da Bryson'la birlikte iyileşme sürecinde kalacak."

Gözlerini kırptı. "Polis bu konuda ne düşünüyor?"

"Kolluk kuvvetlerine karşı her zaman mümkün olduğunca uzlaşmacı davranırım. Ancak ekibimin yaralı bir üyesinin güvenliğini onlara bırakacak değilim. Hastane yöneticisi, Bryson'ın adına yüklü bir bağış yapmayı teklif ettikten sonra bunu fazlasıyla kabul etti." Göz kırptı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa. Lütfen devam edin."

"Evet, tabii ki. Sanırım ağaçlara doğru bir korkak gibi kaçtığım noktaya kadar gelmiştim."

"Hayır. Sanırım bana Bryson'ın senden yapmanı istediği şeyi yaptığını söylüyordun, böylece onu kendi kaçıışı yerine seni korumak zorunda kalacağı konusunda endişelendirerek daha fazla tehlikeye atmayacaktın. Ama kafam karıştı. Eğer açıklığın ön tarafındaki ormana doğru kaçtıysan, nasıl oldu da patladığında kulübenin arkasında kaldın?"

Yüzü kızardı. "Bryson'ın talimatlarına tam olarak uymadım. Devam etmemi, kaçabildiğim kadar uzağa kaçmamı istediğini biliyorum. Ama onu kulübeden çıkarken görmemiştim ve sırf beni tehlikeden uzaklaştırmak için kendini olduğundan daha iyi hissediyormuş gibi davranıyor olabileceğinden endişelendim. Çektiğimiz çile boyunca bana sürekli inançlı olmamı, ikiye karşı bir olduğumuzu, kötü adamı birlikte yenebileceğimizi söylüyordu. Ve ben kaçıyordum. Bunu yapamazdım."

Kollarını masanın üstünde kavuşturdu. "Peki sen ne yaptın?"

Hatırlayarak kollarını ortasına doladı. "Ormanın içinden kulübenin arkasına doğru daire çizdim."

"Silahlı adam neredeydi?"

"Emin değildim. Kamyon hala ön tarafta park halindeydi. Onu hiçbir yerde görmedim."

Ona baktı, bekledi.

"Karnımın üzerine çöktüm ve barakanın altını, sürünme boşluğunu görmeye çalıştım. Aşağıda kimsenin hareket ettiğini görmeyince, silahlı adamın Bryson'la birlikte içeride olmasından korktum. Bu yüzden kulübeye koştum ve yerdeki delikten sürünerek dolaba girdim."

Hâlâ bir şey söylemedi. Ama gözleri hafifçe açıldı.

"Silahlı adamın diğer odada bağırıldığını duydum. Ve gaz kokusu aldım. Kulübeyi dolduruyordu. Bir an sonra ön kapı gıcırdadı. Köşeden baktım ve silahlı adamın kamyonetine doğru koştuğunu gördüm." Sertçe yutkundu. "Ve Bryson, orada öylece oturuyordu, sırtı duvara dönüktü, elinde gaz borusunu tutuyordu."

Gözlerindeki yaşları sildi. "Bir an için öldüğünü sandım. Ama sonra göğsünün yükseldiğini gördüm ve hala hayatta olduğunu anladım. Ona dışarı çıkması için bağırdım. Dolabın zeminindeki delikten atladık ve patlamadan hemen önce ormana ulaştık." Gözyaşlarını tekrar sildi. "Daha önce de söylediğin gibi, Bryson ikimizi de o kütüğün arkasına almasaydı, ikimiz de ölmüş olacaktık. O bir onur madalyasını hak ediyor. Sırtından bir kurşunu değil."

Boğazını temizledi. "Oldukça ilginç bir hikâye. Anladığım kadarıyla yardım gelene kadar onunla oturmuşsunuz?"

"Tabii ki. Kalp masajı biliyorum. Ama hemşirelik yeteneklerimin sınırları bu kadar. Nefes alıyordu ve kalbi atıyordu. Ama gözlerini açmıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tek düşünebildiğim Çok kanıyor gibi görünmese de yaralara basınç uyguladım. İç kanaması olduğunu bilmiyordum."

Bir an için gözlerini kapadı ve titreyen bir nefes verdi. "Tanrıya şükür itfaiye ve polis çok çabuk geldi. Sirenleri duydum ve açıklığa koştum. İnanılmazlardı, benimle birlikte arkadan koştular, hiç soru sormadılar. Hemen serum taktılar ve sedyeye aldılar. Sanırım birkaç dakika içinde helikopterle götürdüler. Onun hayatını kurtardılar."

Yavaşça başını salladı. "Hayır, Bayan Ray. Bence bu ayrıcalık size ait. Onu kontrol etmek için o kulübeye geri dönecek kadar inatçı ve cesur olmasaydınız, şu anda ölmüş olurdu." Sesi garip bir şekilde boğuk geliyordu ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Tüm Adalet Arayıcıları adına, sevgili dostumuzu ve iş arkadaşımızı kurtardığınız için teşekkür ederim."

O olmasaydı en başta tehlikede bile olmayacağını iddia etmek üzereydi ki telefonu masaya çarparak titredi.

Onu aldı, sonra ayağa kalktı.

Sandalyesinden iterek kalktı. "Bryson uyandı mı?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ama şimdi gidip onu kontrol edeceğim."

Bu arada, ziyaretçileriniz var."

"Ziyaretçiler mi?" Kaşlarını çatı. "Polis geri mi döndü?"

Kapıda duraksadı. "Bryson'a yardım etmem için beni aradığında, sana yardım etmesi için birini çağırma cüretini gösterdim. Ama önce seninle görüşmem için bana zaman vermelerini istedim. Çok yardımcı oldular. Ama şu anda dışarıdalar.

Şu anda salonda, seni görmek istiyor." İlk kez gerçek anlamda gülümsedi. "İnanılmaz derecede cesur ve akıllı bir genç kadınsın. Yaptığın her şey için tekrar teşekkür ederim." Onun cevabını beklemeden odadan çıktı.

Bir an sonra, iki kişi köşeyi döndü ve kapı aralığında durdu.

Bir çığlık attı ve masanın etrafında koştu, gözyaşları tekrar akmaya başladı. Annesi ve babası onu kemik kıran bir kucaklamayla kendilerine çektiler.

On Dokuzuncu Bölüm

Teagan derin bir iç çekti ve Bryson sabahı uyuyarak geçirirken hastane yatağından birkaç adım ötedeki plastik sandalyede pozisyon değiştirdi. Üç gün olmuştu. Ameliyattan uyandıktan sonra nekahet odasında Bryson'ın başında ağlamasının ve Bryson'ın ona huysuzca uykuya ihtiyacı olduğunu söylemesinin üzerinden üç gün geçmişti. O zamandan beri onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı. Tıpkı ilk tanıştıklarında karşılaştığı asık suratlı ayı gibi davranıyordu. Ama artık bunun ötesine geçmişlerdi. Bunun çok ötesinde. Öyleyse neden sanki ilk kez tanışıyorlarmış gibi davranıyordu? Yabancılar ve o yine huysuz münzevi miydi?

Ona tam da bunu sormuştu.

Cevapları çoktu. Baş ağrısı vardı. Beyin sarsıntısından dolayı kendini bulanık hissediyordu. Ameliyatının acısı onu kötü hissettiriyordu ve sadece uyumaya ihtiyacı vardı. Bunların hepsi muhtemelen doğrudu. Ama o güçlü bir adamdı ve ikisinin de hayatını kurtarmak için çok daha kötü şeylerin üstesinden gelmişti. Ve geçmişte büyük acılar çektiği zamanlarda en nazık halini sergilemişti, çünkü onları kurtarmak için. Yani artık yaptıklarının hiçbir mantıklı değildi.

Neyse ki patronu Mason Ford, Bryson'ın çevresinde bulunacak kadar talihsiz olan herkese karşı takındığı pek de dostane olmayan tavrından endişe duymuşa benzemiyordu. Bryson'ın sert tepkilerini görmezden geldi ve işine devam etti. Ve Teagan'ı soruşturmayla ilgili olup biten her şeyden haberdar etti.

Ne yazık ki çok fazla değildi.

Adalet Arayıcılarının yarısı Jacksonville'de bu dava üzerinde çalışsa da, hiçbirisi JSO'dan daha fazla ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyordu. Onları kaçıran ve üç masum insanı öldüren adamın kimliğini henüz kimse bulamamıştı. Ama Mason ona ellerinden geleni yaptıklarını ve pes etmeyeceklerini garanti etti. Ve başka bir şey daha yaptı - ona kendisinin ve Bryson'ın tüm ihtiyaçları için kullanması için bir şirket kredi kartı verdi. Ona kartın limiti olmadığını ve soru sorulmadan her şey için kullanabileceğini söyledi.

Ayrıca Bryson'a, taburcu olduktan sonra Gatlinburg'a dönecek kadar güçlenebilmesi için yerel bir otele yerleşmesini sağlayacak tüm ayarlamaları yapmasına izin vermesini emretmişti. Teagan, Mason Ford'dan çok hoşlandığına karar verdi, özellikle de Bryson'la aralarındaki bu küçük soğuk savaşı kazanması için onu desteklediğini gizlemediği için.

Kollarını kavuşturup bir yarım saat daha bekledi, sonunda doktorun sabah viziti onu Bryson'ın taburcu belgelerini vermeden önce son bir değerlendirme yapmak üzere odasına getirdi. Mucizevi bir şekilde, doktor odaya girdiği anda Bryson uyandı. Teagan homurdanarak pencereden dışarı baktı ve içi öfkeyle doluyken kayıtsızmış gibi davrandı.

Acı uzun zaman önce azalmıştı. Ya da en azından derinlere gömülmüştü. Artık onun önünde ağlamak yoktu. Ne de olsa gururu vardı. Ve ağlamak yok

Annesi de -hastane personeliyle birlikte- Bryson'la nişanlandıklarını düşünüyordu. Bryson Gatlinburg'a döndüğünde ve Bryson onlara "nişanın" bozulduğunu söylediğinde bu, ailesi için büyük bir hayal kırıklığı olacaktı. Evlerinde akşam yemeği yediğinde ona yarı yarıya aşık olmuşlardı. Tek çocuklarını korumak için yaptığı her şeyi duyduktan sonra yolun geri kalanında da aşık oldular.

Ama kırık bir kalbi emzirenler sadece onlar olmayacaktı.

Yüzünü çevirmiş, dışarıdaki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. gözlerindeki ıslaklığı silerken pencereye baktı. Nasıl olur da hâlâ karşılık vermeyen bir adam için tüm bu uygunsuz duygulara sahip olmak? Birkaç derin nefes aldı ve tekrar öfkesine uzandı, onu güvende tutmak için diğer duygularının etrafını bir kalkan gibi sardı.

Muayenesini bitirdiği anlaşılan doktor arkasından, "Sonuç olarak, inanılmaz şanslı bir adamsın," dedi. "Yaralarınızdan herhangi biri -başınıza aldığınız darbe, silah sesi, patlamanın sırtınıza sapladığı yarım düzine tahta parçası- sizi öldürebilirdi. Şu anda kendini şanslı hissetmiyor olabilirsin ama acın geçip ayağa kalktığı anda ne kadar şanslı olduğunu anlayacaksın. Biri sana göz kulak oluyordu."

Arkasını döndü ama doktor teşekkür edip taburcu talimatlarından bahsederken kararlı bir şekilde yere baktı. Az önce duyduklarının şoku altında öfkesi buharlaşıp gitmişti. Sırtına saplanan odundan haberi yoktu. Diğer her şeyin yanı sıra

Barakanın kalıntıları üzerlerine yağarken, *altı kez* bıçaklanmıştı. Ama o ölümcül keskinlikteki odun parçalarından biri bile ona isabet etmemişti çünkü onu korumuştur. Bir kez daha. Ona kızmaya hakkı yoktu. Adamın da ona kızmaya hakkı vardı. Eğer o olmasaydı, şu anda iskelesinde oturmuş soğuk bir biranın tadını çıkarıyor, evinin arkasındaki derenin dalgalanan sularını dinliyor olacaktı. Sağlıklı, mutlu, tek endişesi tekila ve viski acısını dindirmeye yetmediğinde kalçasında hissettiği ağrı.

Ne kadar bencil, olgunlaşmamış bir aptaldı, sadece kendini düşünüyordu. Metalin çıkardığı gıcırta üzerine başını kaldırıp korkuluğu indirmek için çabalayan adamı gördü. O kendi düşünceleriyle meşgulken doktor gitmiş olmalıydı.

Ona doğru koştu. "İşte, bana bırak." Onun ellerini nazikçe itti ve parmaklığı indirdi. "Sadece, lütfen, yataktan kendi başına kalkmaya çalışma. Yardımımı istemediğini biliyorum, bu yüzden giyinmene yardım etmesi için hemşireyi çağıracağım."

"Teagan, ben-"

"Sorun yok. Anlıyorum. Arabayı getirteceğim ve sizinle ve hemşireyle ön tarafta buluşacağım."

Kaşlarını çattı. "Ne anladığını sanıyorsun?" Cevap vermeden aceleyle odadan çıktı.

* * *

BRYSON otel yatağında doğrulabilmek için Teagan'ın az önce arkasına doldurduğu yastıklara yaslandı. "Teşekkür ederim." Omni Otel'de kendileri için ayırttığı iki yatak odalı, on beş yüz metrekairelik etkileyici süiti işaret etti. Konaklama çok lükstü,

Ama daha da önemlisi, hastaneye o kadar yakındı ki, uzun bir araba yolculuğunun ıstırabına katlanmak zorunda kalmamıştı. Ve otele vardıktan sonra daha fazla ağrı kesici alması için ısrar ettiğinden, kendini oldukça iyi hissediyordu

Şimdi. En azından fiziksel olarak. "Her şey için teşekkürler Teagan."

Onun sözlerine şaşırılmış görünüyordu, başını hızlıca sallayarak onayladı. Sonra da Woods alt bölümüne daha yakın olan, daha önce kaldığı diğer otelden getirdiği kıyafetlerini yerleştirmek için döndü. Kendisine teşekkür etmesine şaşırان adam, nekahet odasında uyandığı andan beri olduğundan daha da fazla pislik gibi hissetti.

Yaşananların tüm anıları üzerine çökmüş, nefesini kesmişti. Onun hayatına mal olabilecek pek çok hata yapmıştı. Bunlardan ilki, Broderick'lerdeki o talihsiz görüşmeye onu da götürmeyi kabul etmesiydi. O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitmişti.

İşin en kötü yanı da, kanun uygulama konusunda deneyimli olmasına ve tehlikeleri bilmesine rağmen onu bu işe dahil etmeye, isteğini yerine getirmeye iten şeyin ne olduğunu bilmektir. Onu buna iten şey

Saf bencillik, ona olan saçma saplantısı ve mümkün olduğunca çok onun etrafında olma arzusu, hayır ihtiyacı. Saplantısı mantığını gölgelemişti. Ve kendi başına idare edebilecek duruma gelir gelmez, onu serbest bırakıp Aralarında gelişen bu zayıf bağı. Verdiği kötü kararların hiçbirinin Hayley'nin hayatını bir daha riske atamayacağından emin olacaktı. Kentucky Karindeşeni davasını özensiz bir şekilde ele alışından, Hayley'i aylar önce onu kalçasından vuran kişiden kurtarmayışına kadar geçmişinden ders almadığı açıktı. Teagan'ı gerçekten koruyabileceğini düşünmeye hakkı yoktu. Onsuz çok daha iyiydi.

Sonunda süitin içinde koşturmayı bırakıp eşyaları yerleştirdi ve yatağının yanında durdu. "Sanırım zaten bir tekerlekli sandalyeniz olması ve diğer otelinizde bulunması iyi oldu," dedi. "Sen buradayken bir tane kiralamak zorunda kalmaktan kurtardı beni. Tanrı biliyor ya, ayağa kalkana kadar bir süre ona ihtiyacın olacak." Yatağın yanında, kolayca ulaşabileceğin bir yere koyduğu eliyle işaret etti. "Yürümeyi deneyecek kadar kendini iyi hissettiğinde kullanman için bir de baston var. Süslü bir şey değil. Hastanenin hediyelik eşya dükkanından aldım.

Diğer cüzdanınız ne yazık ki kanıt olarak kilit altında. Polis Broderick'lerin evinden aldıktan sonra çantanın serbest bırakılması için Kongre'den bir karar çıkartmak gerekti. Nedense bastondan bahsetmediler bile. Her neyse, taburcu talimatlarınızı unuttuysanız diye söylüyorum, Yatağınızın başucundaki masanın en üst çekmecesinde yazılıdır. Ancak bunun bir kısmı, doktorun günde birkaç kez ayakta durmaya ve en azından birkaç adım atmaya çalışmanızı istemesidir. Sürekli yatakta kalırsanız kan pıhtılaşması ve

."

"Teagan."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Bir bardak su? Soda? Şurada bir bar var. ama ağrı kesici ilaçlarla birlikte alkol almamalısınız.

."

"Hayır. Teşekkür ederim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. I-"

"Tamam o zaman. Odamı keşfedip biraz uyuyacağım. Hastanede pek iyi uyuyamadım ve-"

"Teagan."

"-Bir şeye ihtiyacın olursa, bana telefonundan mesaj at. Komodinin üzerinde bırakmıştım. Polisin elinde ikimizin de telefonu var, bu da yeni bir şey. Mason'a senin takımının numaralarını programlattım.

Yardım edin. Yeni numaram da orada, tabii ki, bana mesaj atabilirsin. Birkaç saat içinde seni kontrol edeceğim."

"Seninle konuşmam gerek."

"Hayır, şu anda uyumaya ihtiyacın var. İkimizin de." "Bekle, lütfen. Bana bir dakika ver-"

Aceleyle diğer yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Ama gözlerindeki yaşları saklamak için yeterince hızlı dönememişti.

Küfretti ve yanındaki şilteye bir yumruk indirdi.

Yirminci Bölüm

Bryson'la gerilim dolu bir otel süitinde geçirdiği beş yorucu gün ve gecenin ardından Teagan, ne kadar inanılmaz derecede lüks olursa olsun, burayı son kez görmeye fazlasıyla hazırды. Bryson iyileşirken ona evde sağlık hizmeti veren bir hemşire bakabilirdi. Ama Mason'ın orada birlikte kalmalarını önermesinin bir nedeni de katilin onları aramaya gelmesi ihtimaline karşı ikisinin de gözden uzak olmasını sağlamak olduğundan, onunla kendisinin ilgilenmesi daha mantıklı geliyordu.

Ama kolay olmamıştı.

Buraya geldikten sonra birbirleriyle neredeyse iki kelime bile konuşmamışlardı. Katilin yakın zamanda bulunacağına dair umut verici bir işaret olmadığına göre, her ikisi için de hayatlarına devam etme zamanı gelmişti. En azından mümkün olduğunca. Polis, ailesinin evini izleyecek birilerini bulmuştu.

O buradayken, kimse katilin ona tekrar zarar vermeye çalışacak kadar yüz­süz olmasını beklemiyordu. Çoktan gitmişti, kaçıyordu.

Şimdi, Bryson'ın Mason'ın özel jetiyle Gatlinburg'a dönebilmesi için kiraladığı limuzin onu ailesinin evine bırakmak üzere durduğunda, ondan uzaklaşmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki, şoför daha öndeki caddede tamamen durmadan kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Bekle," diye seslendi Bryson. "Seninle kapıya kadar yürüyeyim."

"Ben hallederim. Gerek yok." Yanındaki koltuktan tek parça valizini aldı ve şoföre kapıyı açma fırsatı bile vermeden dışarı fırladı. "Kendine iyi bak, Bryson."

Kapıyı çarparak kapatırken adamın küfrettiğini duydu. Ön bahçeyi koşarak geçip ön kapıyı açtığında gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı bile. "Anne, baba, ben geldim. Sakın kalkmayın," diye bağırarak evin sağ tarafındaki eski yatak odasına doğru koşmaya başladı. "Eşyalarımı yerleştirip üstümü değiştireceğim. Birazdan konuşuruz."

"Teagan? İyi misin?" diye seslendi annesi inanılmaz kokuların geldiği mutfaktan. Yemek pişiriyor olmalıydı.

"Harikayım. Tuvalete gitmem gerek, hepsi bu," diye yalan söyledi ve aceleyle çantasını yatak odasının zeminine attıktan sonra annesi onu durduramadan banyoya koştu.

Kapıyı kapattı, sonra arkasını döndü ve yere doğru kaydı, sonunda sabahtan beri tehdit eden gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Ağlamaktan nefret ederdi, özellikle de son zamanlarda muhtemelen çoğu insanın hayatı boyunca ağladığından daha fazla ağladığı için. Ama çalkantılı duyguları için tek çıkış yolu bu gibi görünüyordu.

Annesine, Bryson'la aralarındaki ilişkinin sona ermesine, bir katilin hâlâ dışarıda olduğu gerçeğinden daha fazla üzüldüğünü itiraf etmek pek de hevesli olduğu bir şey değildi. Özellikle de sözde ilişki aslında hiç başlamamıştı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Çıkmamışlardı bile. Öyleyse ona nasıl aşık olabilirdi? Bu aşk değildi. Şehvet ve ortak travmaydı. Birkaç hafta ya da ay içinde ruhunun derinliklerindeki bu sızı geçecek ve Bryson Anton'la ilgili her şeyi unutacaktı.

Şimdi sadece kalbini bu küstah yalana ikna edebilseydi, iyi olacaktı.

Gülünç derecede uzun bir süre ağladıktan sonra, aslında daha iyi hissetti. Titreyerek bir nefes verdi ve sonra ayağa kalktı. Lavabonun üstündeki ayna onun arkadaşı değildi. Gözleri şiş ve kızarıktı. Saçları her zamanki örgüsünden kaçıyordu. Makyajı da tam bir felaketti.

Neyse ki annesi ve babası makyajını umursamıyordu. Ama son on dakikadır burada oturup ağladığını fark ederlerse umursarlardı. Lavabonun altındaki dolaptan bir bez aldı ve yüzünü yıkayarak otelin banyosunda özenle yaptığı tüm makyajı temizledi. Bryson fark etmemişti tabii. Boğazı düğümlendi. *Aman Tanrım. Kes şunu, Teagan. O buna değmez.* Bakışlarını aynaya kaldırdı ve başını salladı. Belki de kendine yalan söylemeye devam ederse, sonunda yalanlara inanacaktı.

Omuzlarını dikleştirerek rahat bir nefes aldı ve ailesini bulmak için yola koyuldu. Annesi mutfığa açılan kemerden ona gülümsedi.

"Teagan, bebeğim. Sonunda eve döndün." Annesi tezgahın üzerine bir bulaşık bezi attı ve kollarını ona doladı.

"Burada olmak çok güzel. Seni ve babamı çok özledim." Uzun uzun sarıldıktan sonra annesinin gitmesine izin verdi ve mutfığa göz gezdirdi. "Burası harika kokuyor. Bütün sevdiklerimi pişirdin mi?" Ocağın karşısına geçti ve kocaman tencereden yükselen kışkırtıcı aromayı koklamak için eğildi. "Jambalaya. Sen en iyisisin anne."

"Fırında elmalı turta pişiyor. Akşam yemeğini bitirene kadar hazır olur."

Annesine tekrar sarılmak için arkasını döndü, sonra dondu kaldı. Bryson mutfağın diğer ucundaki masanın yanında duvara yaslanmış, kömür grisi takım elbisesi içinde dergilerden fırlamış bir model gibi görünüyordu.

Duvardan uzaklaştı ve gülümsedi. "Merhaba Teagan." "Ne... burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Senin burada havaalanına doğru yola çıkın."

"Ailene saygılarımı sunmak istedim ve beni yemeğe davet ettiler. Sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki sakıncası var." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Gitmeniz gerekiyor."

"Teagan Ray," diye azarladı annesi onu. "Biz misafirlerimize böyle davranmayız, özellikle de nişanlınıza."

"O değil-"

"Teagan!" Babası arka bahçeden içeri girmişti, elinde annesinin verandadaki masada demlediği bir sürahi güneş çayı vardı. Arkasında Zeus çimlere uzanmış, güneşleniyordu. Babasının ağzı geniş bir gülümsemeyle genişledi. "Annen sonunda evde olduğunu söyledi. Buraya gel ve sevgili babana bir sarıl." Onu gördüğüne şaşırmamış gibi görünen Bryson'a başıyla selam verdi ve sürahiyi masanın üzerine koydu.

İsteksizce onun kucağına adım attı ve babasının omzunun üzerinden Bryson'a baktı. Bu saçmalık artık sona ermeliydi. Akşam yemeği boyunca her şey yolundaymış gibi davranmasına imkân yoktu. Babası onu bıraktığında, annesinin yanına geri döndü.

"Anne, baba, size söylemem gereken bir şey var."

"Rahatlayabilirsin," dedi Bryson. "Onlara çoktan söyledim."

Çenesi düştü. "Onlara söyledin mi?" Annesinden babasına baktı. "İkiniz de bana kızgın görünmüyorsunuz. Tam olarak ne söyledi? Sen?"

Annesi yanağına bir öpücük kondurdu. "Gerçeği. Hiç nişanlanmadığınızı, hatta sevgili bile olmadığınızı. Hastaneye nişanlısı olduğunu söylediğini ve bu sayede bakım planına dahil olabildiğini anlattı ki bence bu çok tatlı bir şey. Ben sadece sana takılıyordum.

bir dakika önce nişanlı olduğumu söyledim. Bunu yapmamalıydım."

Annesine göz kırptı, sonra Bryson'a şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden onun erkek arkadaşım olduğunu söylediğim hakkında sana ne anlattı?"

"Tam burada duruyor ve kendi adına konuşabilir," diye alay etti Bryson, sesi neşeli geliyordu, bu da her şeyden sonra kafasının daha da karışmasına neden oldu

olanları anlattım. "Eski sevgilinle yaşadığın kötü ayrılık yüzünden senin için endişelenmelerini istemediğini anlattım. Onları korumak, hayatına devam etmediğini düşünmelerini engellemek istedin."

"Bunu sen mi söyledin?" diye fısıldadı, boğazı düğümlemişti. "Gerçek bu, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Hâlâ neden burada olduğunu anlamıyorum. Uçakta olman gerekirdi."

Ona doğru adım attı, topallığı zar zor fark ediliyordu. Sonra, onu tamamen şaşırtacak şekilde, iki elini de avuçlarının içine aldı.

"Aramızdaki şeyler bu haldeyken gidemezdim," dedi. "İyileşme sürecinde uyandığımdan beri neden tam bir pislik gibi davrandığımı açıklamam gerekiyor."

Çenesi titredi ve dehşet içinde hâlâ dökcek gözyaşı kaldığını fark etti. Gözyaşlarını öfkeyle geri kırıptı ve her ikisi de dinlemeye çalışmıyormuş gibi yapmadan hevesle izleyen anne ve babasına baktı.

Öne doğru eğildi ve hâlâ duyabileceklerinden emin olmasına rağmen sesini alçalttı. "Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsiniz."

"Evet, biliyorum. Şimdi konuşabiliriz, ailenin önünde. Ya da özel bir yere. Ama özür dileyip sana dürüstçe bir cevap verene kadar gitmiyorum. açıklama."

"Neden birdenbire bu kadar iyi davranmaya başladın?" Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaştı ve fısıldadı, "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Bryson."

Yavaşça başını salladı. "Sana hayatımı borçluyum."

"Kahretsin," diye mırıldandı, geri adım atarak. "Beni yine ağlatıyorsun."

"Teagan-" diye başladı annesi.

"Biliyorum, biliyorum. Ağzını bozma. Özür dilerim anne." Otuz yaşına geldiğinde annesinin ona hâlâ çocukmuş gibi davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Islak gözlerini ovuşturdu. "Arka bahçede konuşuruz, Bryson. Sonra gidebilirsin."

"Yemekten sonra," dedi annesi. "Siz ikiniz ne söyleyecekseniz daha sonra halledebilirsiniz. Şimdi gidip elinizi yüzünüzü yıkayın. Henry, Bryson'a diğer banyoyu göster de o da elini yüzünü yıkasın."

Teagan'ın yüzü Bryson'ın önünde emir almaktan duyduğu utançla kızardı. Ama şu anda babasını ana süitteki ikinci banyoya kadar takip ettiğine göre, en azından bir çocuk gibi patronluk taslanan tek kişi o değildi.

"Bana sonra teşekkür edersin," diye fısıldadı annesi. "Şimdi o yakışıklı adam geri gelmeden önce git yüzünü düzelt."

Dehşet içinde nefesini tuttu, makyajını sildiğini hatırladı ve banyoya koştu.

* * *

"Makyaj yapmana gerek yoktu, biliyorsun," dedi Bryson yemekten sonra, ikisi de kollarını çitin tepesine dayayıp arka bahçedeki gölete bakarken.

Yüzü bir kez daha kızardı. "Fark etmene bile şaşırdım."

Derin bir iç çekti. "Sana muazzam bir özür borçluyum. Patlamadan sonra uyandığımdan beri tam bir canavar oldum."

Tereddüt etti, adamın sözleri onu şaşırtmıştı. "Bu şekilde düşünmemiştim, iyileşme sürecinde uyandığında patlamadan bu yana ilk kez uyanıktın. Gerçekten kafan karışmış olmalı. Senin yerinde olsaydım, sanırım dehşete düşerdim. Ne olduğunu bilmeden."

Yüzünü ona döndü, sol elini çitin tepesine dayadı. "Senin için çok korkmuştum."

"Benim hakkımda mı? Ama... İyileşme odasıdaydım. İyi olduğumu gördün."

"Tanrı'nın lütfuyla, evet. Teagan, o kulübeye geri dönerken ne düşünüyordun? Sadece birkaç saniye önce o deli adam seni öldürmek ya da yanına almak için hala orada olacaktı. Birkaç saniye sonra da patlamada ölmüş olacaktın. Hayatını bu şekilde riske atmamalıydın, özellikle de bana olabildiğince hızlı koşacağına ve durmayacağına dair söz verdikten sonra."

"Bana kulübeden de kaçacağına dair söz verdiğin gibi mi? Bana vurulduğunu söyleseydin, kaçıp seni terk etmek yerine sana yardım ederdim. Eğer öldürülmüş olsaydın, sence bu bana nasıl hissettirirdi? Vicdanımda böyle bir suçluluk duygusuyla nasıl yaşayabilirdim? Bir erkeğin kendisi için ölmesinin romantik olduğunu düşünen türden bir kadın olduğumu düşünüyorsanız, beni hiç tanıımıyorsunuz demektir. Benim için ölmeni istemiyorum. Yaşamayı istiyorum."

Çenesi gerildi ve tekrar gölete doğru döndü.

O da aynısını yaptı ve sesi titremeden tekrar konuşabilene kadar sessizce saydı. "Bu kadar mı yani?" dedi sonunda. "Kızgındın

O zamandan beri, eğer bunu engellemek için yapabileceğim bir şey varsa, senin ölmene dayanamadığım için mi? Bu senin özrün mü? Çünkü özür dilerim, tamamen berbat."

Birden döndü ve kızın kollarını kavrayarak onu kendine çekti. "Anlamıyor musun, Teagan? Gatlinburg'da kapımdan içeri girdiğinde benim için her şeyi değiştirdin, her şeyi. İstemediğim halde umursamamı sağladın. Seni istememi sağladın. Ve bir başkasının benim berbat kararlarımdan zarar görmesini engellemek için kendimi kapatmak yerine, bir kez daha denemeye karar verdim. Belki, sadece belki, sana yardım edebilirim ve felaket getirici olmam diye düşündüm. Ama bak nasıl sonuçlandı? Ben bir uğursuzum. Kötü şans. Ne dersen de. Eğer ben olmasaydım, Broderick'lere gitmeyecektin."

Başını iki yana salladı. "Söylediğin şey mantıklı bile değil. Mason bana Hayley'e ne olduğunu anlattı, kalçandan vurulduğunda. Kilometrelerce ötede onu kaçırana birlikte gören tek kişi sendin. Onu kurtarmak için arabanla kamyonetine çarpmışsın ve bunun bedelini vurularak ödemişsin." Adam sözünü kesmeye başladı ama kadın onu durdurmak için ellerini itti. "O olayda başarısız olduğunu düşünen tek kişi sensin. Mason'ın söylediğine göre, kaçırana kişi Hayley'i tekrar kaçırmadan önce neden olduğunuz gecikme, onun hayatını kurtarmak için yeterli bir gecikmeydi. Bu diğerlerine Arayıcılar onlara yetişmek için gereken zamanı buldular. O senin sayende hayatta. Nokta."

Çenesi gerildi. "Daha bitirmedin mi?"

"Hayır, değilim. Karındaşen davasının detaylarına girmeye zahmet etmeyeceğim. Kendi soruşturmamın bana bu hakka sahip olan tek kişinin sen olduğunu kanıtladığını zaten söyledim. Ve, hey, bana bak, beni kimin kaçırdığı konusunda yanılan bendim. Kesinlikle Lowe değildi. Ama Broderick'lerle röportaj yapmak için seninle gelmeme gelince, beni rahat bırak. Sen

Zeus ve benimle o yolda karşılaştıktan sonra benimle çalışmayı kabul etmemiş olsaydın, soruşturmamı kendi başıma devam edeceğimi anlayacak kadar beni iyi tanıyorsun. Peki senin attığın adımları attığımda, Broderick'lerle ve diğerleriyle bir görüşme ayarladığımda ne olacağını düşünüyorsun? Sonunda ikimizin de yaptığı gibi katili bulacaktım. Ama bunu tek başıma yapardım. Sence bu nasıl sonuçlanırdı? Sen beni kurtarmasaydın, kelepçelerden nasıl kurtulacağımı asla bulamazdım ya da kulübeden kaçmak için yerde bir delik açmayı düşünemezdim. Sen olmasaydın, şu anda ölmüş olurdum. Bunu görmüyor musun?"

Bakışları onunkileri aradı. "Olan onca şeyden sonra bana nasıl bu kadar güvenilebiliyorsun?"

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın, bir kez bile. Neden sana inanmayayım ki?" Ellerini kaldırdı ve her birinin arkasına nazikçe birer öpücük kondurdu.

"Kendime kızgındım, sana kızgındım, çünkü seni çok önemsiyorum. Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum."

Ellerini serbest bıraktı ve onun yanaklarını kavradı. "O zaman belki de beni itmek yerine kendine çekmelisin. Çünkü beni güvende tutmak için senden daha fazla güvenilebileceğim kimse yok."

Onu kollarına alıp öpmeden önce inledi. Öpücük o kadar tatlı, o kadar şefkatliydi ki, bittiğinde ağlıyordu.

Kaşlarını çattı ve kızın gözyaşlarını nazikçe sildi. "Özür dilerim, tatlım. Ne oldu? Ne yaptım ben?"

Gözyaşlarının arasından güldü. "Her şeyi tam olarak doğru yaptın. Bunlar ilk kez mutlu gözyaşları."

Onu göğsüne doğru çekti. "Güvenini hak ettiğimi sanmıyorum. Ya da seni hak ettiğimi. Ama bunu istememi sağlıyorsun." Başının tepesine bir öpücük kondurdu.

Sonunda onu kollarında hissetmenin tadını çıkardı. Sarılışının tatlılığı ve az önce paylaştıkları öpücük, geçen haftanın acısını eritti. Sonunda tam olarak olmak istediği yerdeydi. Ve bu, hayal ettiğinden çok daha iyi hissettiriyordu.

"O gün Zeus'u yürüyüşe çıkardığım için çok mutluyum," dedi. "Ve katil beni bulduğunda yanımda olduğun için. Sen inanılmaz bir adamsın."

Kıpırdamadan durdu, sonra onu nazikçe geri itti. "İşte bu. Kayıp bulmaca parçası. İlk kez kaçırıldığın ve sen Zeus'u gezdirirken karşılaştığımız yol. Bu o olmalı."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cep telefonunu çıkardı. "Beni her zaman rahatsız eden katilin Broderick'lerde olacağını biliyordu. Ve teslimatçıyı kaçırıp kamyonu garaja saklamak için yeterli zamanı vardı. Ayrıca çitin bir bölümünü gevşetme zamanı, hepsi bizim gelmemiz beklentisiyle. O gece benimle birlikte olacağını kim bilebilirdi?"

Başını iki yana salladı. "Hiç kimse. Sen ve benden başka kimse. Aileme nereye gittiğimizi bile söylemedim."

"Aynen öyle. Sen ve ben planlarımız hakkında kimseyle konuşmadık. Broderick'lerin de kimseye söylemediğini varsaymak için bir sebep yok."

sadece katil yakınlardayken bundan bahsederlerdi."

"Tamam, o zaman katil ikimizin bu konuyu tartıştığımızı duymak zorunda kalacaktı.

Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bingo." Telefonundaki hızlı arama numarasına bastı. "Mason, evet, ben yeni numaramdan Bryson. Dinle, şu anda Orman alt bölümündeki Arayıcılar'dan herhangi biri tanıklarla görüşüyor olabilir mi?" Onun iyiliği için başını salladı. "Tamam, peki. Sorun değil. Yapabilirim-" Birkaç dakika dinledi ve başını salladı. "JSO. Tabii ki. Onların fazladan Devriyeler burada. Onları şimdi arayacağım. Seni sonra yakalarım. Sadece bir önsezi." "Bryson, neler oluyor?"

"Bir dakika tatlım. Bir arama daha." Başka bir hızlı arama numarasına bastı. "Dedektif Burns? Bryson Anton. Bryson Anton. Evet. Bir iyilik isteyeceğim." Boş boş arkasını döndü, dedektife önsezisini açıklarken yavaşça çit boyunca yürümeye başladı.

Bir direğe yaslandı ve bastonunu kullanmadan ne kadar iyi yürüdüğünü fark ederek gülümsedi. Topallaması neredeyse hiç fark edilmiyordu. Son birkaç Dinlenme günleri harikalar yarattı. Ve neyse ki ameliyatı laparoskopik olduğu için iyileşmesi çok daha kolay olmuştu. Yine de, henüz mucize tedavi. Eğer çok zorlarsa, eskisinin yerine aldığı yeni bastonu kullanmak zorunda kalacaktı. Ya da daha kötüsü, günün geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirecekti. Asıl ihtiyacı olan eve gitmek, Gatlinburg'a giden uçağa binmek ve vücuduna tamamen iyileşmesi için daha fazla zaman tanımaktı.

Adam ona doğru dönüp hâlâ telefonla konuşurken, kadın bundan sonra ne olacağını merak ediyordu. Davayla ilgili değil. Bu noktada bu işi başkalarına bırakmaktan memnundu. Bilmek istediği şey, bundan sonra ne olacağıydı.

onlarla olur. Ne de olsa, şu anda arka sürgülü cam kapıdan onları izlediğine şüphe olmayan anne babasının gözleri önünde onu öpmüştü. Ve ona tatlım demişti. Birkaç dakika içinde iki kez. Bunun ciddi bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Birkaç metre ötede durdu ve çitlere yaslanıp suya baktı, telefonu hâlâ kulağındaydı. Ama konuşmuyordu. Bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Birden doğruldu ve ona baktı, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Dedektife bir şeyler daha söyledi, sonra telefonunu cebine soktu ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onu... onu yakaladılar mı?"

"Henüz değil. Ama harika bir ipucumuz var. JSO'dan patikaya bakan ağaçların arasına sıkışmış bir tür kamera aramasını istedim.

seninle Zeus'la tanıştığım gündü." "Ve kaçırıldığım yerde."

"Evet. Katilin Broderick'lere gittiğini bilmesinin tek makul yolunun bizim bu konuda konuştuğumuzu duyması olduğunu fark ettim. Ve bu konuda konuştuğumuz tek yer-"

"Yolda."

"Aynen öyle. Kamera bir meşe ağacının yaklaşık yirmi metre yukarısında, diğer iki dalla birleştiği yerdeydi ve lens için küçük bir delik dışında her şeyi gizleyen sahte bir kuş yuvası vardı. Ve görsel olduğu kadar işitsel özellikleri de var. İzliyor ve dinliyordu. Yol boyunca başka kameralar da olabilir. Artık JSO neye bakacağını bildiğine göre, eğer varsa onları da bulabilecekler. Daha da önemlisi, bu konuda bir uzman bulabilecekler, kameranın menzilini belirleyebilecekler ve yayını alabilmek için birinin nerede olması gerektiğini tespit edebilecekler."

"Yakınlarda olması gerekmez miydi?"

"Muhtemelen. Yani muhtemelen bu bölgede yaşıyor ya da çalışıyor ve tahminimce iki yıl önce de öyleydi. Özellikle sizi hedef aldığından şüpheliyim, ilk seferinde değil. Sen sadece yolunun üzerindeydin ve tercih ettiği kurbanlar için sahip olduğu kriterlere uyuyordun."

Bir elini boğazına bastırdı. "Hâlâ ilk kısımda takıldım, burada yaşaması ya da çalışması konusunda. JSO o zamanlar herkesi aklamıştı, tüm binadaki herkesi."

Başını eğdi. "Yandaki binadaki herkesi temizlememişler."

Nefes nefese kaldı. "Bentwater Place. Bizi alıp kamyonu bindirdiği ev. Orada yaşıyor olabilir mi?"

Omuz silkti. "JSO bunu araştırıyor. Öyle olsaydı, Broderick cinayeti soruşturmasının bir parçası olarak bunu çoktan anlamış olacaklarını düşünürdüm. Ama yandaki evlerden birinde oturuyor olabilir ve bizim cinayeti işlediğimiz gece evin boş olduğunu biliyor olabilir. Görüşme. Belki de burada, sizin bölgenizde yaşıyordur ve polis, sizin davanız aktif olarak incelenirken yapmaması gereken birini temize çıkarmıştır. Sizin gibi ben de kamerayı gözden kaçırdıkları ve bunca zamandır orada durduğu için biraz şüpheliyim. Ancak kamerayı bulan memurun söylediklerine bakılırsa, ona özellikle kamerayı aramasını söylememiş olsaydım asla göremeyecekti. bir tane."

"Bir dakika. *Yıllardır* orada olduğunu mu söylüyorsun? Yakın zamanda konulduğunu değil mi?"

Kadının ellerini kendi elleriyle sıktı. "Dış muhafazanın durumuna bakılırsa, muhtemelen sen kaçırıldığında da oradaydı. Tahminimce polis onu bulamayınca katil geri dönüp alma riskine girmede. Aylar geçmesine rağmen bulunamayınca da aktif tuttu ve arada bir videoyu kontrol etti."

"Jacksonville'de olduğumu ve o gece nereye gideceğimizi de bu sayede öğrendi."

Onun ellerini sıktı. "Sanırım öyle, evet."

Gözlerini ona dikti. "Ailemle planladığım ziyaret için bütün hafta o yolu yürümeye kararlıydım. Safça Zeus ve silahımla iyi olacağımı düşünmüştüm. Ama kulübede ve Broderick'lerin evinde nasıl donup kaldığımı ikimiz de biliyoruz, kendimi korumak için silahımı zamanında çekemezdim. Ve şimdi bildiklerime göre, Zeus'un da onu durdurabileceğini sanmıyorum. Tanrıya şükür o gün oradaydın."

Eğildi ve kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "O kamera umarım onları katile götürecektir. Ve BOLO ile sahip oldukları Polis ressamının çizimi çok uzağa gitmemesini sağlayacaktır. Ama işimi şansa bırakmayacağım. Çantanı hazırla, Teagan. Benimle Tennessee'ye geliyorsun."

Bölüm Yirmi Bir

Başka bir adam Teagan'a bir şey yapacağını ya da bir yere gideceğini ona sormadan bildirseydi, Teagan hemen ona saldırırdı. Ama bu Bryson'dı. Otoriter diktasının tipik çalışma şekli olmadığını, onu güvende tutmak istediğini biliyordu ve bu inanılmaz derecede tatlıydı. Ayrıca, kim bilir kaç gün ya da kaç hafta onunla inzivaya çekilmek için özel bir jetle evine uçmak pek de zor bir şey sayılmazdı. Özellikle de geçtiğimiz haftanın gerginliklerini ve kendilerini suçlamalarını atlatmış olduklarından beri. Onunla geçireceği bu baş başa zamanı dört gözle bekliyordu.

Ama evine giden yolculuğun son ayağında limuzinde karşısında oturan adamın uyuklamasını izlerken, hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten kendini alamadı. Yaralarının ona verdiği zararlarla ağrı kesici ve antibiyotiklerin etkileri arasında, buraya kadar olan yolun çoğunda uyumuştur. İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama onunla zaman geçirmeye, kaliteli zaman geçirmeye o kadar açtı ki. Ölüm kalım mücadeleleri sırasında atladıkları ilişkinin *seni tanıma* aşamasını istiyordu. Küçük şeyleri öğrenmek için açgözlüydü.

En sevdiği renk gibi. En sevdiği yemek.

Buradaki pek çok insan gibi o da country müzikten mi hoşlanıyordu?

Country müzikten nefret ettiğini ama klasik müziği sevdiğini bilmek onu çok eder miydi?

Daha önce ailesinden bahsetmediğine ve hiçbiri onu hastanede aramadığına ya da ziyaret etmediğine göre, bunun nedeni hiç ailesi olmaması mıydı? Yoksa onları endişelendirmemeye mi çalışıyordu? Patronu olanları onlara anlatmak istemeyeceğini biliyor muydu?

Kardeşleri varsa kıskanmaktan kendini alamıyordu. Her zaman erkek ve kız kardeşleri olsun istemişti. Daha çok kız kardeşler. Erkek kardeşler çok kötü olabiliyordu, en azından babasının amcaları hakkında söylediklerine bakılırsa. Ama tek çocuk olarak büyüdüğü için hep daha fazlasını arzulamıştı. Bir gün kendi çocuklarıyla dolu bir ev istiyordu. O da çocuk istiyor muydu? Onları sevecek, el üstünde tutacak ve insanlar o küçük, düzgün ırksal kategorilere uymadığında nefret dolu ve acımasız olabilen bir dünyadan koruyacak mıydı?

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı.

"Uyanıksın." "Uyandım."

"Ağrı seviyen nasıl? Hap ister misin?"

"Seni neyin rahatsız ettiğini bilmem gerekiyor." Koltuğunda doğrulurken yüzünü buruşturdu ama kadın çantasındaki hap şişesine uzanınca başını salladı. "Yapma. Şuramda buramda küçük bir sancı, hayatımı uyuyarak geçirmekten iyidir. O şeyler beni bayıltıyor." Pencereden dışarı baktı. "Neredeyse eve geldik. Ama birini öldürmek ister gibi kaşlarını çatmana neyin sebep olduğunu bana söylemen için hâlâ vaktimiz var. Umarım ben değilimdir," diye alay etti.

Kız cevap vermeyince gülümsemesi soldu. "Ciddiyim. Neyin var?" "Hiçbir şey. Rastgele düşünceler. Aptalca şeyler."

"Çirkin ve lezzetli bir şekilde küstah olabilirsiniz. Ama asla aptal değilsin. Bu rastgele düşünceler de ne? Soruşturma hakkında sorularınız varsa-"

"En sevdiğin renk ne?" diye ağzından kaçırdı, her ne kadar şu anda aklında dolaşan en önemsiz soru bu olsa da.

"Ah. Şimdi kaşlarını çatmanı anlıyorum. Hayatın en can sıkıcı sorunlarından bazılarını düşünüyorsunuz."

"İrklar arası evlilikler ve çocuklar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Gözleri büyüdü. "Peki, tamam. Bu beklenmedik bir şeydi. Bu arada cevap gri."

"Gri mi?"

"En sevdiğim renk."

"Gri en sevdiğiniz renk olamaz. Gri bir renk değildir. Bu bir... gölge."

Omuz silktili, onun değerlendirmesiyle ilgilenmedi. "İrklar arası ilişkilere gelince

Evlilikler ve çocuklar, ırkları ne olursa olsun çocukların evlenmesine karşıyım."

Ona donuk donuk baktı. "Ne zaman espri anlayışın gelişti?" "Görünüşe göre hiç. Gülmüyorsun."

Pencereden dışarı baktı. "Evinize ne kadar var?"

Cevap olarak cam bölmeye hafifçe vurdu. Cam indirildi ve sürücü dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, Bay Anton?"

"Evime uzun yoldan gidin." "Ama efendim. Biz zaten-"

"Dağın yukarısına ve aşağısına, o zaman. Varmadan önce halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Elbette efendim. Oraya gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin yeter."

Cam tekrar yukarı kalktı ve onları tekrar mahremiyetin içine hapsetti. Oturduğu yerden kalkıp onun yanına yerleşti ve sağ elini sol elinin içine aldı. "Bunun varsayımsal bir soru olduğunu varsayıyorum. Yoksa daha spesifik olması için eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Yüzü ısındı. "Sorduğumu unut. Saçma bir soruydu ve tamamen uygunsuzdu."

"Bu ciddi bir soru, derin bir soru ve ciddi, saygılı ve dürüst bir cevabı hak ediyor. Uygunsuz olmasına gelince, nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum, belki de varsayımsal değildir ve siz

Sen ve benden bahsediyorsun ve benim bunu nasıl karşılayacağımdan mı endişeleniyorsun?" Yüzünün daha da kızarması mümkün görünmüyordu ama kızardı. "Dediğim gibi, sorduğumu unut. Uygunsuzdu, çünkü her türlü şeyi varsayıyor,

Sanki aramızdaki bu şey, bu sorunun cevabının önemli olacağı bir şeye dönüşebilirmiş gibi."

"Evlilikten bahsediyorsun, seninle benim aramda."

Kollarını kavuşturdu. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Bu ilişkilerde mantıklı bir ilerlemedir. Tam olarak bir ilişki içinde olduğumuzu ya da bunun bizim için mantıklı bir adım olacağını söylemiyorum. Yani, eğer biz, bilirsin, çıksaydık bile. Ki çıkmadık, gerçekten-"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve ona yavaş, tembel ve inanılmaz derecede kapsamlı bir öpücük verdi. Adam geri çekildiğinde, kadının tek yapabildiği iç çekmek ve tereyağlı deri koltukların üzerinde erimek oldu.

"Vay canına," diyebildi sonunda. "Eğer seni şişeleyip satabilseydim, bir servet kazanabilirdim."

Güldü, sonra ciddileşti. "Geleceği görebildiğimi ve ikimizin sonunun nereye varacağını söyleyebileceğimi iddia etmeyeceğim. Son birkaç haftamız çok çalkantılı geçti ve bu çok hafif bir ifade olur. Ama şunu kesin olarak söyleyebilirim ki kesinlikle bir ilişkimiz var."

Yutkundu ve titrek bir gülümsemeyi başardı. "Bildiğim iyi oldu."

"Diğer sorularınıza gelince, ilki kolay. Henüz anlamadıysan söyleyeyim, bence sen tanıdığım en zeki, en komik ve en ateşli kadınlardan birisin."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Oh. Evet. Ve bu kahverengi tenine ya da seni benden farklı kılan herhangi bir özelliğine *rağmen* değil. Bu özellikler yüzünden, seni sen yapan her şey yüzünden. Sen inanılmaz, seksi, harika bir kadınsın Teagan Ray. Kiminle evlenirsen evlen, eğer

evlenmeye karar verirse, o adam inanılmaz derecede şanslı olur ve onu seçtiğiniz için onur duymalıdır. Ve eğer böyle hissetmiyorsa, o zaman sizi hak etmiyor demektir."

Ona yaslandı, kolunu ona doladığında başını omzunun kıvrımına yasladı. "Sen harika bir adamsın, Bryson Anton."

"Sen de o kadar kötü değilsin. Ve Teagan?"

"Evet, Bryson?"

Boynunu kulağının hemen altından öptü ve onu titretti. "Dünyanın sana göstermiş olabileceği çirkinliği anlamaya başlayamazdım.

Muhtemelen hayatınızda karşılaştığınız önyargılar ya da her gün yaşadığınız, benim asla karşılaşmayacağım şeylerle ilgili korkular, çünkü birbirimizden farklı görünerek doğduk. Ama size şunu söyleyebilirim. Varsayımsal olarak, örneğin sen ve ben evlenseydik ve çocuk sahibi olacak kadar şanslı olsaydık, onları her şekilde korumak için elimden gelen her şeyi yapardım. Her şeyden önce onları severdim ve sevildiklerini bildiklerinden emin olurdum, her zaman, koşulsuz olarak. Ve ne olursa olsun arkalarında olduğumu bilmelerini sağlardım." Onun başının tepesini öptü. "Bu tüm sorularına cevap oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Yaklaşamadım bile. Düzinelerce daha var."

"Düzinelerce mi?"

"Puanlar, aslında."

Güldü. "O zaman sanırım uzun bir süre bu dağın etrafında at süreceğiz." Daha rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve onu da yanına çekti. "Devam et. Sorularını sor. Ama hazırlıklı olun. Benim de birkaç sorum olabilir."

Yirmi İkinci Bölüm

Teagan iki gün önce limuzindeki o konuşma sırasında Bryson hakkında çok şey öğrenmişti. Ailesi hakkında bilgi edinmek eğlenceliydi.

Her ikisi de evli olan ve aralarında altı çocuk bulunan üç küçük erkek kardeş ve iki abladan oluşan *geniş bir* aile.

Ailesi ülkenin bir ucundan diğer ucuna dağılmıştı. Anne ve babası zamanlarını Kanada ve ABD'nin dört bir yanına seyahat ederek emekliliklerinin tadını çıkarmak arasında paylaştırırken, yıl boyunca çocuklarını ve torunlarını ziyaret etmek için uğruyorlardı.

Bryson, son Adalet Muhafızları görevi sırasında vurulduğunda ailesi için ne kadar zor olduğunu gördükten sonra, Mason'a bir daha yaralanırsa onlara söylemeyeceğine dair söz verdiğini açıklamıştı. Bu yüzden hastaneye gitmemişlerdi. Ailesini böyle bir konuda bilgilendirmemeyi aklına sığdıramasa da, onun kararına saygı duyuyordu.

Ama onun hakkında öğrendiği pek çok yeni ayrıntıya rağmen, gerçekten önemli olan her şeyi zaten bildiğini fark etti. Zeki, sadık, düşünceli ve daha milyonlarca harika şey, ağzını sulandıran bir paketin içinde toplanmıştı.

Ama yapamazdı. Henüz değil.

İlişkilerini istediği şekilde ilerletmemek bir işkenceydi. Ancak ağrı kesicilerin soruşturmaya odaklanmasını ve konsantre olmasını zorlaştırmasına dayanamıyordu, bu yüzden ağrı kesici almayı neredeyse bırakmıştı.

Onlar. Bu da sabahları yine ağrıyan kalçasının üzerinde topallayarak dolaştığı ve çoğu öğleden sonra tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu anlamına geliyordu. Şu anda bastonunun yardımıyla aile odasını topallayarak geçmesini, ona gülümsemesini ve acı çekmiyormuş gibi davranmasını izlerken kalbi onun için acıyordu. Ama ağzının etrafındaki küçük beyaz çizgiler saklayabileceği bir şey değildi.

"Hazır mısın?" Kadının kendisini beklediği ön kapının yanında durakladı.

"Hazır." Kadın bastonunu aldı, böylece adam koridordan takım elbisesinin ceketini alabildi.

ağaca sarılıp silkelenmek.

Çantasını aldı ve onun kapıyı açmasına izin verdi. Onun için kapıları açmak önemli gibi görünüyordu, bu yüzden önden koşmaya ya da kapıları kendisi açmaya çalışmayı bırakmıştı. Ön verandayı geçerlerken sordu: "Gerçekten de bir

Adalet Arayıcıları ile beyin fırtınası yapmak davayı çözecek mi?"

"İşleri yoluna koymak için yeni bir şeyler denemeliyiz. Ayrıca Bishop bana Leviathan Finney ile görüşmeden döndüğünü ve buldukları hakkında konuşmak istediğini mesaj attı. Bizimle Camelot'ta buluşacak."

"Öncelikle, unuttum, Bishop kim? İkincisi, Kentucky Karındeşeni ile hapishanede röportaj mı yaptı?"

Verandanın sonundaki yürüyüş yolunda durdu. "Gage Bishop. Adalet Arayıcılarından biri, Mason şirketi kurduğunda işe aldığı ilk kişi. Onun hakkında bildiğim her şey bir kâğıdın üçte birini doldurur. İçine kapanıktır, iş dışında diğerleriyle sosyalleşmez. Adalet Arayıcısı olarak işe başlamadan önce kolluk kuvvetleri kariyerini sona erdiren travmatik olayın ne olduğunu bilen tek kişi Mason."

Yine topallayarak patikadan aşağı, araba yoluna doğru yürüdü.

"Kafam karıştı. Travmatik bir olay mı? Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum."

Bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak tekrar durdu. "Mason hastaneden taburcu olduktan sonra şirketin kredi kartını sana verecek kadar etkilendiyse, sana güveneceğini düşünmüştüm. Bildiğini sanıyordum."

"Neyi biliyordun? Kayboldum."

"Adalet Arayıcıları. Şirketin kurulmasının tek nedeni, kendi hataları olmaksızın kanun uygulayıcı kariyerleri mahvolmuş insanlara ikinci bir şans vermektir. Bu hepimiz için ikinci bir şans."

"Hiçbir fikrim yoktu. Ama sanırım mantıklı. Özel ajan olarak başarısız olduğunu hissettin."

"Ben yaptım."

"Hayır. Yapmadın. Ama şimdi neden bir Adalet Arayıcısı olduğunu anlıyorum."

FBI'dan ayrıldıktan sonra kanıtlayacak bir şeyin olduğunu hissettin. Mason da sana bu şansı verdi."

"Bu ikinci şansla pek bir şey yaptığım söylenemez. Muhtemelen beni işe aldığına pişman olmuştur."

Tekrar yola koyuldular ama kadın onun önüne geçerek yolunu kesti. "Sakın böyle konuşmaya cüret etme. Sen olmasaydın şimdiye kadar yarım düzine kez öldürülmüş olurdu. Daha fazla kendini suçlamayı dinlemeyeceğim. Sen harika içgüdüleri olan harika bir adamsın. Kendine biraz kredi vermenin zamanı geldi."

Çenesi gerildi ve ona aynı fikirde olmadığını söyledi. Ama hakkını yemeyelim, tartışmadı.

Kenara çekildi ve onu, metalik mavi Ford pikabını garajdan çıkarıp hazırladığı araba yoluna kadar takip etti. şehre giderken. Tüm seçeneklerle donatılmıştı. Onun sürdüğünü hayal ettiği üstü açık kırmızı araba değildi. Ama pikaplı seksi adam onu düşündüğünden çok daha fazla heyecanlandırmıştı.

Jacksonville'de kiraladığı araba gibi lüks bir araba kalçasını çok daha rahatlatabilirdi. Ama sahip olduğu araba, restore etmeyi planladığı klasik eski bir araba, Hayley'i bir fidyecinin elinden kurtarmaya çalışırken vurulduğu gün hurdaya çıkmıştı. Yani ya onun kamyonetini alacak ya da başka bir kiralık araba kiralayacaktı. Kiralamayı tercih etmesini diledi çünkü onun için inip binmenin daha kolay olacağını ve yoldaki tümseklerin bir arabada bu kadar acıtmayacağını biliyordu. Ama aynı zamanda onun gururlu bir adam olduğunu ve takımın önünde zayıf görünmek istemediğini de biliyordu. Garajında mükemmel bir kamyonet varken araba kiralamak onun için iyi olmadığını gösteren bir neon işareti olacaktı.

En azından onun sürmesine izin veriyordu. Verdiği tek taviz buydu. Her ne kadar sorusunu tartışıyormuş gibi yapsa da, sorduğunda rahatladığından emindi. Kamyonları sevdiği ve bunu kullanmak istediği konusundaki ısrarı, ki bu kesinlikle doğrudu, tam olarak doğru değildi. Doğru, çünkü araba kullanmasının asıl nedeni onun itibarını kurtarmasına yardımcı olmaktı. Belli ki yolcu olmak, ayağını pedallara pompalamaktan çok daha rahattı.

Yirmi dakika sonra Adalet Arayıcıları'nın merkezindeydiler; Camelot lakabının hakkını veren, iki katlı, devasa bir modern zaman şatosuydu bu. Bryson'ı işe almak için Mason Ford'la buluştuğunda buraya daha önce bir kez gelmiş olmasına rağmen, hâlâ hayranlık içindeydi. Özellikle de Bryson onu gizli bir geçitten geçirip çok az müşterinin görebildiği, ortasında devasa bir yuvarlak masa bulunan, gerçekten ortaçağ görünümlü bir toplantı odasına götürdüğünde. Buraya Büyük Salon adı verilmişti. Bryson'ın evindeki sözde ofisinin çok daha büyük bir versiyonuydu. Ve devasa masaya bakılırsa Masadan kısa bir mesafede yarım daire oluşturan monitörler, bu Büyük Salon'da Bryson'inkinin sahip olduğu tüm teknolojik aletlere, belki de daha fazlasına sahipti.

"Camelot'a hoş geldin," diye fısıldadı kulağına, yürüdükleri gizli geçidin hemen ötesinde, bir kenarda dururlarken. "Mason'ın gururu ve neşesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çarpıcı. Biraz bunalıcı, gerçekten. Ama süper havalı." Diğer üç kişinin oturduğu yuvarlak masaya doğru el salladı. "Bunlar Adalet Arayıcıları mı?" Onun başını sallaması üzerine, "Ben onların Jacksonville."

"Beş tanesi öyle. Diğerleri buradaki davalarda çalışıyorlardı ve hemen ayrılamadılar. Başlamadan önce beklediğimiz bir Arayıcı daha var. Tam kadro çalıştığımızda on iki kişiyiz, artı Mason, korkusuz liderimiz." "Tam kadro mu?"

"Arayıcılarımızdan biri geçen yıl öldürüldü. Mason şimdi yerine birini arıyor. Ama bunun üzerinde durmayalım. Dediğim gibi, temelde "On iki kişiyiz, artı patron."

"Yuvarlak masa şövalyeleri. Ve Kral Arthur?"

Gülümsedi. "Evet. Ama Mason'a Kral Arthur derseni seni asla affetmez. Bu onun küçük oyununun benimsemediği tek parçası. Bunun gösterişli olduğunu düşünüyor." Bryson kadar geniş omuzlu ve uzun boylu bir adamın bir sandalye çektiği masanın sağ tarafını işaret etti. "Oradaki Bishop. Oturduğumuzda göreceksiniz ki herkesin bir koltuğu var, adı ve lakabı önündeki taş masaya kazınmış."

"Moniker? Ne gibi, Seksi Adam mı?"

Güldü. "Bunu çok yüksek sesle söyleme yoksa sonunu asla duyamam. Takma adlar eski mesleklerine dayanıyor. Bishop, The Bodyguard."

"Adalet Arayıcısı olmadan önce ne yaptığını bilmediğini sanıyordum?"

"İnsanları koruduğunu biliyoruz ama kimin için çalıştığını bilmiyoruz. İyi bir tahmin alfabe ajanslarından biri - FBI, CIA, NCIS. Ama sadece Mason kesin olarak biliyor. Size el sallayan soldaki son derece dışa dönük bayan Polis, Brielle Walker. Eskiden Gatlinburg'da polis memuru."

Gülümsedi ve Brielle'in el sallamasına karşılık verdi. "Peki ya yanındaki adam?" "Han Li, Özel Ajan."

"İkinizin de lakabı aynı mı? Özel Ajan mı?"

"Hayır. O İç Güvenlik'te çalışan bir özel ajandı. Buraya ilk o başladı, bu yüzden unvanı için Özel Ajan'ı seçti."

"O zaman nesen sen?"

Ağız gerildi. "Profilci. Benim seçimim değil. Mason bana bu unvanı yapıştırdı."

Parmaklarını onun göğsüne doğru uzattı. "Sen harika bir profilcisin, Bryson. Sen inanana kadar bunu sana yüzlerce kez söylemem gerekse de söyleyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yüz kere, ha? Bu, bir süre daha burada kalmayı planladığınız anlamına geliyor."

"Kalmamı istiyorsan, beni ikna etmeye çalışmandan keyif alacağıma eminim." Ona çirkin bir göz kırptı.

Tam bir şey söyleyecekti ki gizli geçidin kapısı açıldı ve Stetson giyen başka bir adam odaya girdi.

Bryson'ın sırtışı soldu ve diğer adamın dostça "merhaba" demesine karşılık başını sallayarak verdiği cevap kesinlikle soğuktu.

"Kim o?" sesini alçak tuttu. "Kovboy, Dalton Lynch."

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?"

Ona şaşkın bir bakış attı. "Ondan hoşlanmadığımı nereden çıkardın?" "Oh, bilmiyorum. Belki de bir kutup girdabı gibi hissettirdiği için selamına zar zor karşılık verdiğinizde odaya girdiniz."

Çenesi gerildi. "Dalton'la bir sorunum yok. Ama varlığımı ona hissettirmek için yolumdan sapmıyorum. Onun karısı Hayley, benim yüzümden neredeyse ölecek olan kadın."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Masada Dalton'ın Bryson'a bakarkenki ifadesi daha çok pişmanlık, hatta belki de hayal kırıklığı gibiydi. Ama kesinlikle bir düşmanlık ya da sitem yoktu. Bryson'ın kendisine baktığını fark edince başını salladı ve diğerlerine döndü.

"Bryson, karısının başına gelenlerden dolayı senin kendini suçlayan gerektiği kadar onun da seni suçladığını sanmıyorum."

Elini onun sırtına koydu. "Benim için endişelenmen çok tatlı. Ama şu anda önemli olan tek şey seni neredeyse öldüren adamın kimliğini bulmak. Ve onu çok uzun bir süre içeri tıkmak. Hadi ama, bekliyorlar."

Onu diğerleriyle tanıştırdı. Sonra hepsi çok hızlı bir şekilde ciddileşti. Onun yanındaki sandalyeye, İz Sürücü Zack Foster'ın koltuğuna oturdu. Zack'in ölen kişi olduğunu fısıldamıştı, bu da ona kendini davetsiz misafir gibi hissettirmişti. Ama kimsenin onun orada oturmasına aldırmadığında ısrar etmişti ve bu doğru gibi görünüyordu. Hepsi ona karşı çok saygılı ve nazikti.

Her birinin önünde bir bilgisayar tableti vardı ve getirdikleri şeyler odanın önündeki dev ekranlardan birinde gösteriliyordu, böylece her şeyi aynı anda görebiliyorlardı. Verimlilik arttıkça, bu inanılmazdı. Raporları, resimleri, soruşturma notlarını tek bir tuşa dokunarak ya da güvenlik için her biri bilgisayara bağlı olan tabletleri üzerinde parmaklarını kaydırarak paylaşıyorlardı.

Ne yaptıklarını duyunca biraz bunalmıştı. Artık her biri onun davası üzerinde çalışıyordu. Hepsinin ona yardım etmek için bu kadar istekli olması onur vericiydi. Ama yine de bunu Bryson için de yapıyorlardı. O onların silah arkadaşıydı. Peşinde oldukları adam neredeyse onu öldürüyordu. Ve hiçbirinin katili adalete teslim etme ve dostları ve Arayıcı arkadaşlarının intikamını alma arayışlarında bir taşın bile çevrilmemesine izin vermeyecekleri açıktı.

Saatler, herkesin tuvaleti kullanabilmesi ya da telefon görüşmesi yapabilmesi için arada bir verilen kısa molalarla geçip gitti.

Öğle yemeği, gizli geçitten aniden ortaya çıkan ve yiyecek ve içecekleri sessizce bir duvara dayalı bir masaya koyduktan sonra sessizce ortadan kaybolan becerikli bir kişi tarafından getirildi.

Öğleden sonra mümkün olan hemen her ipucunu ve açığı tüketmiş görünüyorlardı. Ama bir kişi vardı ki.

Henüz bulguları yok Piskopos. Diğerleri arkalarına yaslandılar ve oda sessizleşti.

Kentucky Karındeşeni Finney ile yapılan hapisane görüşmesinden notlar ekranı doldurdu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Birkaç gün önce," diye başladı Bishop, "Bryson bu davayla ilgili olarak Leviathan Finney'i araştırmamı istedi. Nedeni çok açık. Bayan Ray iki yıl önce tıpkı Kentucky Karındeşeni'nin kurbanlarına yaptığı gibi karnına X işareti kazıyan bir adam tarafından kaçırıldı. Ancak aynı adam onu tekrar kaçırdığından ve Finney de Karındeşen'in suçlarından dolayı hapiste olduğundan, Finney'in gerçek Karındeşen mi yoksa bir taklitçi mi olduğu merak konusu. Bunun önemli olmasının nedeni, eğer taklitçiye, o zaman onu kaçırın adamın Karındeşen olması ihtimalidir. Bunu bilmek, bu adamı bulmak için kullanabileceğimiz çok daha fazla veri sağlar. Ama kendimizi ya da polisi yanlış bir soruşturma yoluna sokmak istemeyiz. Bu yüzden onu kaçırın kişinin Karındeşen olduğuna karar verip veremeyeceğimizi anlamak önemliydi."

Tabletinde birkaç tuşa bastıktan sonra ekranda tarihler, isimler ve yorumlardan oluşan bir tablo belirdi.

Teagan, "Bunlar Karındeşen'in kurbanları," dedi.

"Öyle," diye kabul etti Bishop. "Kaçırılma ve öldürülme tarihleriyle birlikte. Bu tabloyu Finney'nin her kaçırılma ya da cinayet sırasında sözde ne yaptığını takip etmek için oluşturdum. Aslında bu onun mazeret listesi. Ya da öyle olması gerekiyordu. Mahkeme tutanaklarını kontrol ettiğimde, mazeret bilgileri oldukça zayıftı. Avukatı pek bir savunma sunmamış. Her şeye rağmen, elimdeki zaman içinde yapabildiğim kadar derine indim. Sonra da Finney'nin genel hapisane nüfusuna dahil edilebilecek kadar uygun görülmeden önce tutulduğu psikiyatri hastanesine gittim. Doktorlarıyla konuştum ve onları kurban/alibi matrisime yardımcı olacak bilgileri paylaşmaya ikna edebildim."

Teagan gözlerini kırıştırdı ve Bryson'a bir bakış attı ama Bishop'ın son açıklaması onu pek etkilememiş gibiydi. Bildiği kadarıyla, doktorlar, özellikle de bir psikiyatrist, yaşayan bir hasta hakkında bu tür bilgileri arama izni olmadan asla ifşa etmezlerdi. Bishop'un bu tür bir bilgiyi Onları konuşmaya "ikna etmek".

"Ondan sonra," diye devam etti Bishop, "Finney ile saatlerce konuştum." Ekrandaki tabloda birkaç satırın altını çizdi. "Soruşturmalarındaki tanık ifadelerini, mahkeme tutanaklarını, doktorunun söylediklerini bir araya getirdikten ve Finney'nin söylediklerini doğrulamak için insanlarla görüştükten sonra

bana söylediğine göre, bu dört sıra, onu kesin olarak suçlayamadığım tek sıralarmış. Ama bunlarda bile yarı yarıya eminim." Arkasına yaslanıp masanın etrafına baktı, görünüşe göre konuşması bitmişti.

Teagan diğerlerine baktı. Brielle bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyordu.

Han, sanki bir şey arıyormuş gibi kendi telefonunun ekranında geziniyordu. Ve Stetson'lı adam, Dalton, masadan kalkmış ve bir köşede durmuş, bir duvar telefonu ile konuşuyordu. Yıllardır bunlardan birini görmemişti.

Bryson onun sorgulayan bakışları karşısında sordu: "Telefon mu? Camelot'un çoğu dev bir Faraday kafesi."

"Adil bir ne?"

"Faraday. Elektronik sinyaller içeri ya da dışarı giremez. Özel sabit hatlar kullanmak zorundayız. Bu güvenlik için. Bilgisayar tabletleri bile masa üzerinden ana bilgisayara bağlı."

Bunun aşırıya kaçmak gibi göründüğünü düşündü ama şu anda gerçekten umurunda değildi. Önemli olan tamamen kaybolmuş olmasıydı. "Neden Bishop'ın Finney hakkında söylediklerini herkes anladı mı? Kafam karıştı."

Bishop sessiz kaldı, görünüşe göre başkasının açıklamasına izin vermekten memnundu.

Bryson onun elini tuttu. "Özetlemek gerekirse, Finney'nin öldürmekle suçlandığı kurbanların çoğunu öldürmüş olamayacağını belki mahkemede kanıtlayamadı ama bize kanıtladı. Mahkemede sunulmayan ya da mahkemede bilinmeyen sağlam mazeretleri vardı. Sadece bir tane var Bishop'ın konuşmadığı birkaç kişi. Bu da senin başından beri haklı olduğunu gösteriyor. Leviathan Finney büyük ihtimalle Karındeşen değil. Ama taklitçi de değil. Tuzağa düşürüldü. Çerçvelendi."

"Polis tarafından mı?"

"Şüpheli. Büyük ihtimalle gerçek katil, baskıyı azaltmak için." "Masum bir adam hapiste. Bu berbat bir şey."

"Davasını incelemesi için Masumiyet Projesi gruplarından biriyle temasa geçeceğiz." Bishop, "Zaten aradık," diye söze girdi.

"Harika," dedi. "Sanırım. Ama tüm bunlar bizi kaçırın adamı bulma konusunda ne anlama geliyor? Gerçek Karındeşen'in o olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu kesin bir olasılık, aslında kuvvetle muhtemel. Polis, X imzasına rağmen sizin vakanızı diğerleriyle ilişkilendirmede çünkü Karındeşen zaten hapisteydi. Ama artık Karındeşen'in hiç yakalanmadığını bildiğimize göre, ona atfedilen tüm cinayetlerin sizin davanızla bağlantılı olarak yeniden incelenmesi gerekiyor."

Kaçırılma. Bu büyük bir gelişme. Jacksonville'de bir FBI saha ofisi var. Ekibimiz onları bu gelişmeden haberdar ettiğinde, oyuna geri dönecekler, davanıza bakacaklar ve Ripper soruşturmasını yeniden açacaklar. Tabii ki bazı formaliteler var, JSO'yu onları yardıma çağırmaya ikna etmek gibi. Ama Mason bunu halledecektir. Sadece zaman meselesi. Bu davada çalışan insan sayısı kolaylıkla dört katına çıkmak üzere. En parlak isimlerden bazıları kolluk kuvvetleri etrafta. Bu adamı kısa sürede yakalayacaklardır."

Dalton koltuğuna geri döndü. Diğerleri dikkatlerini Bryson.

"Peki ya sen?" Dalton sordu. "Bu adamın kim olabileceği hakkında bir teorin var mı?"

"Birkaç tane," dedi Bryson. "İki yıl önce Teagan'ı kimse görmeden kaçırabilmiş olması beni rahatsız ediyordu. Görünüşe göre uyuşturulmuştu. Ona yolda rastladıktan hemen sonra enjekte ettiğini hatırladığını düşünüyor. Ondan sonra, kulübede uyanana kadar hafızası boş. Ama mahallesinden geçen bu yol iyi gezilmiş. Ve

Yolun her iki ucundaki girişler mahallenin daha da işlek bölümlerinde yer almaktadır. Uyuşturulmuş bir kadını kimse görmeden yoldan çıkarmış ya da taşımış olması çok zor görünüyor. Bu yüzden bu sabah erkenden Mason'ı aradım ve Arayıcılarımızı

Jacksonville, yolun o kısmına yakın yaşayan herkesle yeniden görüşüyor ve çok özel sorular soruyor."

"Ne gibi?" Dalton sordu.

"Broderick'lerin evinin arkasında yaptığı gibi çitin bir bölümünü gevşetip kızı açıklıktan geçirerek birinin arka bahçesine götürmüş olabilir mi gibi. Oradan, bize yaptığı numaranın aynısını yapsaydı, evde yokken birinin evine girebilir ve arabasını beklettiği garajına girebilirdi. O zaman tek yapması gereken

alt bölümden çıkın. Her iki girişte de birer bekçi kulübesi var. Ama kameralar sadece girenleri kaydediyor, çıkanları değil. Eğer son zamanlarda yaptığı gibi The Woods'un arkasındaki alt bölgeden geldiyse, bekçi kulübesinin kameralarında görünmeyecektir."

Teagan elini kaldırdı.

Bryson gülümsedi. "Konuşmak için izin istemenize gerek yok."

Yüzünün ısındığını hissetti ve elini indirdi. "Daha önce Bentwater Place'deki evlerden birinde yaşıyor olabileceğini düşündüğünüzü söylemişsiniz, teslimat kamyonuna doğru gittiğimiz evin yakınında. Bundan bir sonuç çıktı mı?"

"Polis bunu ihtimal dışı bıraktı. Kesinlikle o sokaktaki ya da komşu sokaklardaki ev sahiplerinden biri değil. Ama o evlerden biri boştu. Çünkü satılıktı. Satılık tabelasını görmüş ve yandaki evi hızlıca gözetlemek için içeri girmiş olabilir. Emin olduktan sonra sahipleri evde değildi, o evi sizi kaçıрма planının bir parçası olarak kullandı."

Dalton derin düşüncelere dalmış gibi masaya vurdu. "Bu yol Bentwater alt bölgesine ne kadar yakın?"

Bryson soru sorarcasına Teagan'a baktı. "Ne düşünüyorsun? Yarım mil mi? Orman çok büyük. Bu yol alt bölümün tam ortasında yer alıyor."

Başıyla onayladı. "Belki bir mil, hatta aradaki tüm sokaklar nedeniyle kat etmeniz gereken tüm dönemeçleri düşünürseniz daha da fazla."

Bryson, "Bentwater'dan patıkaya kadar yürümedi," diye sözlerini tamamladı. "Orası çok uzak. Kaçırılmanızdan sonra polisin yaptığı görüşmelerde, farklı kişilerin o patıkaya doğru yürüyen bir adam gördüklerine dair birden fazla rapor olması gerekirdi. Ama hiç rapor yok. Hiç yok."

"O zaman içeri nasıl girdi?" diye sordu.

Arkasına yaslandı ve soruyu düşündü. "Temel konulara dönersek, iki seçeneğimiz var. Yürüyerek ya da arabayla. Bekçi kulübesindeki kameralarda gizemli yabancılar görülmediğine göre, arabayla gitmiş olamaz. Ama kaçırılmanızdan sonra sorgulanan hiç kimse tarafından alt bölgede yürürken görülmediğine göre, yürümek de ihtimal dışı. Bu da bir sonuca götürüyor. Zaman

Polisin mahalleyi tararken kapladığı çerçeve yetersizdi."

Birkaç sandalye ötede oturan Dalton başını salladı. "Tek açıklaması bu. O zaten yerindeydi. Daha önce alt bölüme girdi polisin kontrol ettiği zaman aralığında." Eski polis memuruna doğru döndü. "Brielle, sanırım bekçi kulübesindeki videoda o rapor vardı. Ne kadar geriye baktılar?"

Çoktan yazmaya başlamıştı. Sonra bir düğmeye bastı ve büyük ekranlardan birinde bir rapor belirdi. "Bir hafta. Katilimizin bundan önce yerinde olması gerekiyordu." Odağını Teagan'a çevirdi. "Ben o gelişmenin içinde bulunmadım. Ama okuduklarıma göre, birinin bu kadar uzun süre saklanıp bulunamayacağı gerçek bir orman yok, değil mi?"

Teagan başını salladı. "Hayır. Yani, bir sürü ağaç ve çalılık olan bir sürü alan var. Ama hepsi kişisel mülk ya da bir tarafı alışveriş merkezinin arkasında kalıyor. Topluluk alanları, şu yürüyüş yolları gibi, birinin kamp kurmasına ve görülmemesine izin vermeyecek kadar yoğun bir şekilde geziliyor."

"Katılıyorum," dedi Bryson. "Ve bu durum, çok sayıda O bölgedeki tanıklar. Kamp kurmuş olsa bile, birileri bir noktada onu görür ve rapor ederdi. Öyle bir şey olmadı. Hangi evlerden birinde olduğu anlamına geliyor. Polisin her ev sahibi hakkında yaptığı kapsamlı raporlara dayanarak onun ev sahiplerinden biri olmadığını zaten biliyoruz. Orada yaşayan birini ziyaret ediyor olsaydı, yine polise bundan bahsederlerdi. Geriye son bir ihtimal kalıyor. Şehir dışındayken birinin evini kullanıyordu. Saldırıdan bir hafta önce şehir dışında olan herkesin listesine ihtiyacımız var."

"Hallediyorum." Brielle bilgisayarında tekrar yazmaya başladı. "Her şeyi aldım

Bu tür kayıtları daha önceki taramalarımızdan zaten almıştım ama sizin yaptığınız gibi bir araya getirmemiştim. Sadece birkaç tanesine çapraz referans vermem gerekiyor.

hesap tabloları ve ben onu alacağım."

Birkaç dakika sonra, daha konuşmadan yüzündeki keder her şeyi anlatıyordu. "Üzgünüm, çocuklar ve kızlar. Her ne kadar imkansız gibi görünse de

O kadar çok ev, o zaman aralığında kimse tatilde değildi. En azından, tatildayken evinde bakıcısı ya da arkadaşı olmayan kimse yoktu. gitti."

Bryson sandalyesinde öne doğru oturdu. "Sonra ev boş kaldı. Sahibi her kimse artık orada yaşamıyordu. Bu süre zarfında kiralık ya da satılık kaç ev boştu?"

Brielle'i bir kez daha beklerken odada gerginlik hissediliyordu.

En son arama sonuçlarını açtı. "Üç tane. Hepsi satılık, hepsi boş."

"Bentwater Place, boş ve satılık olan ev polisin

Katilimizin Broderick cinayetlerinde evi üs olarak kullanmış olabileceğini düşündük." dedi Bryson. "O ev hakkında başka bilgisi olan var mı?"

"Ne gibi?" Dalton sordu.

"Emlak şirketi. Daha da iyisi, burayı listeleyen emlakçı." Dalton gülümsedi. "Tabii ki. Üzerinde."

Brielle, "Ormandakiler için ben de bu işin içindeyim," dedi.

Birkaç dakika sonra Dalton arkasına yaslandı. "Pine Acres Realty."

"Vay be, neredeyse seni yeniyordum," dedi Brielle. "Ben buna beraberlik diyorum. Benimkilerden ikisi Happy Meadows Emlak'ta." Bu isim karşısında gözlerini devirdi. "Sonuncusu, doğrudan Bayan Ray'in evinin bulunduğu patikaya çıkıyor.

Pine Acres Realty'dir."

Teagan şok içinde gözlerini kırıştırdı. "O bir emlakçı mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Bryson. "Ve muhtemelen Pine Acres Realty için çalışıyor. Fotoğraflara ihtiyacımız var."

Başından beri sessizce kendi bilgisayarında çalışmakta olan Bishop bir düğmeye bastı. Ekranlar o emlak şirketinde çalışan gülümseyen kadın ve erkeklerin resimleriyle doldu.

Bryson kaşlarını kaldırdı. "Teşekkürler, Bishop."

Bishop başını salladı.

"Alt sıra." Teagan'ın sesi boğuk çıkıyordu. "Ekran o kadar büyük olmasaydı farkına bile varmazdım. Ve şimdi mahallede neden kimsenin polis robot resmini tanımadığını biliyorum."

"Neden?" Dalton sordu.

Bryson masanın altından Teagan'ın eline uzandı ve Teagan minnetle ona sarıldı. "Çünkü o resimde tamamen farklı görünüyor. Saç rengi, saç stili, gözlükleri. Aynı olan tek bir şey var."

"O da ne?" Dalton bastırdı.

"Gözleri." Teagan'ın eli Bryson'ın elinin üzerinde sıkılaştı. "Saf kötülük, içi ölü. Bu o. Kesinlikle o. Muhtemelen onu mahalledeki emlak ilanlarında görmüşümdür. Ama noktaları hiç birleştiremedim. Adı neydi?" Kesik kesik nefes almak için durakladı. "Adını duymam gerek."

"Chris Larsen," diye duyurdu Brielle.

Başını iki yana salladı. "Çok ortalama. Yani... normal."

Brielle tekrar yazmaya başladı. "Bu bilgiyi Mason'a ve Jacksonville'deki ekibe hemen ileteceğim."

"Onu arayacağım," diye ekledi Dalton. "Düşünce süreçlerimiz ve bu sonuca nasıl vardığımızla ilgili sorularını yanıtlayacağım." Gülümsedi. "Bryson'ın bu sonuca nasıl vardığı. İyi iş, Profiler. Seni tekrar aramızda görmek güzel."

Bryson Dalton'ın açıklamasına şaşırmış gibiydi ama başıyla teşekkür etti. "Mason'ın bu adamın avıyla ilgili son gelişmeleri bana bildirir misin?"

"Buralarda takılmak istemiyor musun? Eğer bizim takım da soyguna katılırsa canlı yayın yapabiliriz."

"İsterdim ama kalçam çok fena ağrıyor." Bastonuna dayanarak ayağa kalktı ve Teagan'a işaret etti. "Burada takılmak istediğini biliyorum ama şu anda araba kullanabileceğimi sanmıyorum. Sakıncası var mı?"

Tüm bu bilgiler üzerine çökerken soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Ve işte buradaydı, öyleymiş gibi davranıyordu.

gitmesi gereken kişi. Minnettarlıkla onun hilesini kabul etti. "Güncellemeleri daha sonra alabilirim. Benim için sakıncası yok."

Kamyonetine bindiklerinde, onu yiyip bitiren stres ve endişe sihirli bir şekilde yok olmuş gibiydi. Onun üzerinde böyle bir etkisi vardı, kendini güvende ve kontrol altında hissetmesini sağlıyordu. "Kalçanın gerçekten acıdığını biliyorum. Ama bunu takımının önünde asla itiraf etmeyeceğini de biliyorum. Bunu benim için yaptın, çünkü bir arada tutmak için nasıl mücadele ettiğimi gördün. Teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi. Ama yine de rica ederim. Nasıl gidiyor? Gerekirse ben sürebilirim."

"Biliyorum ama ben iyiyim. Orada her şey çok... yoğun, kim olduğunu öğrenmek ve onun sadece bir insan olduğunu fark etmek. Anlıyor musun? Durdurulması imkansız efsanevi bir canavar değil. Emlakçı olduğunu duymak dramı bir nebze azalttı. Bir şekilde katlanılabilir kılıyor, özellikle de bunun bitmesinin artık sadece bir zaman meselesi olduğunu bilmek."

Garaj yoluna girdiklerinde, cebindeki telefonu çaldı. Dalton'la konuşurken o da park etti. Kadın indiğinde, adam kaşlarını çatı, belli ki kapısını açabilmesi için beklemesini diliyordu. Kadın kapıyı açıp elini uzattığında telefonunu ceketinin cebine koymuş ve bastonunu eline almıştı.

"Burada bizden başka kimse yok, Bry. Bir dakikalığına gururunu bir kenara bırakıp sana yardım etmeme izin verebilirsin. Bazen bir kadının bir erkeğe yardım etmesinde bir sakınca yoktur, biliyorsun."

Elinden kurtuldu ve kendi başına dışarı fırladı.

Gözlerini devirdi ve onun yanına doğru ilerledi. "Dalton ne dedi? JSO işbirliği yapıyor mu? Artık kimliğini bildiğimize göre katil hakkında yeni bir arama emri çıkardılar mı?"

Gülümsedi ve ön kapının kilidini açtı. Kapıyı onun için iterek açarken, "Evet, JSO işbirliği yapıyor ama eminim onlar tam tersi olduğunu düşünüyorlardır. Yeni bir arama bülteni çıkarıldı ama nerede olduğuna dair bir ipucu bulup bulamadıklarını öğrenmek için emlak şirketiyle temasa geçtiler bile. Dalton da bu yüzden emlak şirketiyle ilgili bilgi vermek için aradı." Tüm dikkatini ona vermeden önce kapıyı kapatıp kilitledi.

"Onu yakaladılar, Teagan. Şu anda bir ekip arabasının arkasında şehir merkezine doğru gidiyor. Her şey bitti."

Gözyaşlarına boğuldu.

* * *

BRYSON bastonunu yere fırlattı ve Teagan'ı kollarının arasına aldı. Çok uzağa gidemedi ama onu düşürmeden kanepeye kadar tökezlemeyi başardı. Kıymetli yüküyle birlikte arkasına yaslandı ve Teagan yıllardır çektiği acı, korku ve endişeyi haykırırken ona sarıldı.

Uzun bir süre sonra Uyuyan Güzel'i, o buradayken vazgeçtiği ana yatak odasına yerleştirdi. İlk gece onu yatağında kalmaya davet etmişti. Ama tehlikeleri biliyordu. Başının nasıl ağrıdığı, sırtındaki ya da kalçasındaki yaralar ya da nerede olduğu önemli değildi.

Kurşunun onu delip geçmesi ya da ameliyattan sonra karnının hâlâ ne kadar ağrıyor olması. Fiziksel olarak berbat durumdaydı. Ama onun yanına yatarsa bunların hiçbir önemi kalmazdı. İkisini de bu durumdan sonuna kadar faydalanmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmayacaktı. O zaman da muhtemelen kendini yine hastanede bulurdu. Ama farklı olmasını ne kadar isterdi.

Kapıyı sessizce kapattı. Ama kaldığı misafir odasına gitmedi. Bu gece gideceği başka bir yer vardı. Ve bu sefer bastonunu kullanarak gidemeyeceği kadar uzaktaydı. Teagan'ı taşıırken dayanma gücünün son damlasını da tüketmişti. Şimdilik yenilgiyi kabul etmenin ve tekerlekli sandalyeyi getirmenin zamanı gelmişti.

Birkaç dakika sonra ofisine ulaştı. Bilgisayarda dosyaları açıp bilgi parçalarını çeşitli ekranlara taşımaya başladığında, Dalton'ın Camelot'ta söylediklerini düşündü. Eski lakabı olan Profilci'den bahsetmişti. Bir Arayıcı tarafından söylenen bu tek kelime zihninde çığ gibi büyüyen bir düşünce başlatmıştı.

Geçmeyen beyin sarsıntısı ve diğer yaralarıyla bu davada elinden geldiğince çalışmaya çalışsa da, bir profilci olarak yaklaştırmaya çalışmamıştı. Önceki mesleğini küçümsemeye, başarılarına odaklanmak yerine başarısızlıklarını düşünmeye çok alışkındı. Ama artık aynı şekilde düşünmüyordu. Teagan onun için bunu yapmış, belki de bir zamanlar düşündüğü kadar büyük başarısızlık olmadığını kabul etmesini sağlamıştı. Ve Dalton, tabii ki, ona hoş geldin demişti. Bu bir sürpriz olmuştu. Dalton, Hayley'nin kıl payı kurtuluşu için onu suçlamadıysa, belki de bunu yeniden düşünmesi gerekiyordu.

bütün bölüm.

Ama daha çok Teagan'ın ona olan inancı ona yeni bir bakış açısı kazandırıyor. Belki de kendine güvenmesi, kafasında çalan uyarı zillerini dinlemesi gerektiği gibi. Ona bir şeylerin doğru olmadığını söylüyorlardı.

Teagan'ı kaçıran adamı yakalamışlardı. Broderick'leri öldüren adamı yakalamışlardı. Peki neden yarım kalmış bir şey varmış gibi hissediyordu? İçini kemiren bu his onu rahat bırakmıyordu. Bu yüzden, bir zamanlar Teagan'a yapmasını söylediği gibi başa dönüyordu. Her şeyi yeniden gözden geçiriyordu. Ve bunu yaptıktan sonra, yıllardır yapmadığı ve bir daha yapacağını hiç düşünmediği şeyi yapacaktı.

Bir profil oluşturacaktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Teagan dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde sabah güneşi pencerelerden içeri süzölmeye başlamıştı. Örgüsüne son bir ayar verdikten sonra Bryson'ı bulmak için ana yatak odasından çıktı. Onu hayal kırıklığına uğratabak şekilde, buraya geldiğinden beri onu ana süite yerleştirmiş olmasına rağmen, o misafir odasında uyuyordu. Bunun nedeninin birlikte uyumak olduğunu anladı.

çok cazipti. İkisi *de uyumak* istemeyecekti. Bu da onun iyileşmesini geciktirecekti. Ama onun iyileşmesini istemekten ve sadece onu *istemekten* dolayı çok sinirleniyordu.

Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Ve onu tanıdıkça, takıntısı daha da kötüleşti. İster poposuna sarılsın

Kot pantolon ve tişört ya da geniş omuzlarını ortaya çıkaran o seksi takım elbiselerden birini giydiğinde, kıyafetlerini soyup *her santimini* keşfetmek istiyordu. Seksi dış görünüşü yeterince tahrik edici değilmış gibi, Ateşli Adam aynı zamanda zeki, nazık bir ruha ve kararlı, sadık, yoğun bir kalbe sahipti.

koruyucu savaşçı. Bir odaya her girişinde özlem ve arzuyla ağlamamak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Ona kesinlikle aşık olabilirdi. Şimdiden yolu yarılamıştı bile. Ama onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğine dair hiçbir fikri yoktu. Oh, o hoşlanıyordu

Onu, çok. Ve onu istiyordu. Saklamak için çok uğraştığı gözlerindeki aç bakışı inkâr etmek mümkün değildi. Belli ki o da kızla aynı dertten muzdaripti. Eğer *gerçekten* bir araya gelirlerse, muhtemelen kendiliğinden yanarlardı. Ama onu önemsiyor muydu? *Gerçekten* önemsiyor muydu, yani seni sonsuza dek sevebilirim türünden bir önemseme? Bunu bilmiyordu.

Sonuçsuz düşünceleriyle başını sallayarak koridorun sonundaki odasına yöneldi. Orada değildi. Yatak uyunmuş gibi bile görünmüyordu. Endişelenerek evin bu bölümündeki ana odaları kontrol etti. Hatta arka kapıdan, onun çoğu akşam bulunabileceği rıhtıma bile baktı. Ama orada değildi. O sadece küçük bir evin önünden geçiyordu.

Televizyonun solundaki oyuğun boş olduğunu fark ettiğinde. Her gece tekerlekli sandalyesini oraya koyuyor ve ertesi gün ağırları onu tekrar sandalyeyi kullanmaya zorlayana kadar bastonunu kullanıyordu. Ama tekerlekli sandalye orada değildi.

Neden? İyileşme sürecinde bir aksilik mi yaşadı?

Giderek artan bir endişeyle arka koridora yöneldi ve sonuna, yani ofisine ulaşana kadar geçtiği her kapıya baktı. Kapının altından parlayan ışık rahat bir nefes almasını sağladı. Gelmiş olmalıydı

Dün gece bir nedenden dolayı burada, daha sonra evin önüne kadar gitmek yerine bitişik yatak odasında uyudum.

Kapıyı çaldı. Cevap vermedi. Tekrar çaldı. Adam yine cevap vermeyince, aşırı aktif hayal gücü aklına her türlü korkunç senaryoyu getirdi; adamın kanlar içinde yerde yattığı, yaralarının deşildiği gibi. Onun acı çektiğini ve kendisine ihtiyacı olduğunu düşünmek bile kapıyı açmasına yetti.

Yerde ölmüyordu.

Ve misafir odasında uyumuyordu.

Yuvarlak masada tekerlekli sandalyesinde oturuyordu ve cep telefonuyla biriyle konuşurken onun içeri girdiğinden habersizdi. Dev monitörlerin dokuzu da belgelerle doluydu. Ama şaşkınlıktan nefesinin kesilmesine neden olan şey bu değildi.

Resimlerdi.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra kontrol panelindeki bir düğmeye basarak ekranları temizledi. "Mason, seni birkaç dakika içinde arayacağım. Tarih listesini alır almaz bana gönder, tamam mı? Evet, teşekkürler. Bye." Telefonu masanın üzerine koydu. "Kusura bakma. Orada olduğunu fark etmemiştim, yoksa o resimleri asmazdım."

Masada ona katılırken, grafik, şiddet görüntülerinin içinde uyandırdığı mide bulantısına karşı savaştı. Çok fazla kadın. Çok fazla... katliam.

"Mason'la konuştuğunu duydum. Seni şimdiden yeni bir dava üzerinde mi çalıştırıyor ve sen bütün gece olay yeri fotoğraflarını mı inceledin?"

Tereddüt etti, sorularından rahatsız olduğu belliydi. "Yeni bir dava üzerinde çalışmıyorum, tam olarak değil. Eski bir davayı yeniden inceliyorum."

"Bunu neden yaptın?" Yine

durakladı.

Boş ekranlara baktı, zihin gözü saniyeler önce gördüklerini yeniden oluşturmaya çalışıyordu. Ancak beklenmedik tablo karşısında fotoğrafik hafızasıyla bile pek çok ayrıntıyı hatırlayamayacak kadar sarsılmıştı.

"Araştırdığınız bu dava kaç yıllık?"

Saati kontrol etmek istercesine bileğine baktı. Ama Larsen'in kendisinden aldığı süslü bilgisayar saatini henüz yerine koymamıştı. "Sabah mı oldu? Şimdiden mi? Bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim." Sandalyesini masadan uzaklaştırdı. "Omlete ne dersin? En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum-"

Adamın yanından geçerek eğildi ve daha önce bastığı tuşa bastı. Resimler ekranlara geri döndü.

Küfretti ve onları tekrar temizledi, ama kadınlardan birinin karnına kazınmış kanlı bir X işareti görmeden önce değil.

"Karindeşen Kentucky," diye suçladı. "Kentucky Karindeşen vakalarına bakıyorsun. Neden? FBI bu konuyu araştırıyor. Dün Camelot'ta öyle demiştin. Birdenbire yemek yapmayı seviyormuşsun gibi davranarak konuyu değiştirmeye çalışma. İkimiz de daha iyi biliyoruz. Havaalanından eve dönerken limuzinde yirmi soru çarpı on oynadığımızı unutuyorsun. Çok şey biliyorum.

Şimdi senin hakkında daha önce bilmediğim şeyler var. Yemek yapmaktan nefret etmen gibi. Dökül bakalım. İkimizi de öldürmeye çalışan adamın Jacksonville'de bir hapishane hücresinde oturmasını kutlamak yerine neden bütün gece burada yıllar önce işlenmiş cinayetlere baktın?"

Derin bir iç çekti. "FBI'dan gelecek raporu beklemek istemedim. Bazı cevaplara şimdi ihtiyacım vardı, bazı şüphelerimi gidermek ve her açığı kapattığımızdan emin olmak için."

"Ne şüphesi? Hangi açılar?"

"Akla yatmayan küçük detaylar. Finney'nin muhtemelen masum olmasıyla, FBI gerçek Karindeşen olarak Larsen'e odaklanıyor. Ve bu mantıklı, göz önüne alındığında imza ve suç mahalleriyle ilgili diğer detaylar, ayrıca Larsen hakkında öğrenmeye başladığımız şeyler."

Yanındaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Eğer her şey anlamlıysa, seni rahatsız eden ne?"

Tereddüt etti.

"Bu işin peşini bırakmayacağım. Şimdi söylesen iyi olur yoksa bütün gün burada kalırız," diye uyardı.

Yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Beni rahatsız eden şey bulmacanın parçalarının birbirine uymaması. Tıpkı orijinal Karindeşen soruşturmasında olduğu gibi. Finney ile asla uyuşmayan şeyler var. Ama yeterince sözde kanıt vardı.

diğer bazı kanıtlar görmezden gelindi. Ve hapse girdiğinde, cinayetler durdu. Herkes bu işin peşini bıraktı. tutarsızlıklar."

"Sen değil," diye hatırlattı ona. "Dava bittikten çok sonra bile davaya bakmaya devam ettin. Dava dosyalarının tüm o kopyalarını sakladın. Az önce yaşadığın şey buydu, değil mi? Tahminimce bu, ilk geldiğimde bahsettiğin o geçici elemanı işe aldığın anlamına geliyor. sistemi."

"Ben hastanedeyken Brielle'in biriyle alışmasını sağladım," diye itiraf etti. "Kanıtların incelenmesini kolaylaştırmak için her şeyin dijital ortama aktarılmasını istemiştım. Senin tekrar kaçırılmanla birlikte, önceki dava bilgilerini gözden geçirme şansım olduğunda elimde olmasını istedim. Bishop Finney'le konuşmadan önce bile Larsen'in muhtemelen Karındeşen olduğu sonucuna varmıştım. Sonunda eve dönüp bunları gözden geçirdiğimde, bu sonucun zihnimde pekişeceğini umuyordum."

"Ama öyle değildi."

"Hayır. Hem de hiç."

Titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Bana saldıran, bize saldıran adam parmaklıklar ardında. Karındeşen olup olmaması önemli olmamalı. Peki neden bu kadar ciddi görünüyorsun? Ve ben neden endişelenmeye başlıyorum?"

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Her ne bulduysam ya da bulduğumu düşünüyorsam, endişelenmen için hiçbir neden yok. Burada, benim yanımda güvendesin. İhtiyacımız olursa yirmi dakika uzaklıkta dört Arayıcı dostumuz var, ki yok. Ve yatak odamdaki komodinde bir tabancam var."

"O zaman neden bütün gece uyanık kalıp dava dosyasına baktın?"

İfadesi netleşmeden önce yüzünde bir tedirginlik titreşimi belirdi. "Titiz olmayı severim. Ve dediğim gibi, birbirine uymayan yapboz parçalarından hoşlanmam."

"Bana şu parçaları göster."

"Teagan-"

"Bu işte beraberiz. Larsen mahkemeye çıkarıldığında ve ikimiz de ifade vermeye çağrıldığımızda yine bu işte birlikte olacağız. Beni şimdi dışarıda bırakma.

Göster bana."

İsteksizliği belliydi ama bilgisayar tabletinin önüne geri döndü. "Resimleri temizleyebilirim. Onlara bakmanız için bir neden yok. Onları raporlardaki ayrıntıları iki kez kontrol etmek için kullanıyordum." Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken dosyaları kapattı ve büyük ekranlarla paylaşmadan önündeki tablette bir şeyleri hareket ettirdi. Sonra tuşlardan birine bastı ve çeşitli Karındeşen dava dosyaları büyük monitörlerde belirdi. Sözünde durdu, hiç resim yoktu.

Eşyaların yerini değiştirmeye devam etti, çoğunlukla çeşitli tek bir veri ekranı kalana kadar belgeleri inceledi. Esasen, her birinin altında bilgi mermileri bulunan farklı başlıklar içeren büyük bir listeydi.

Bazı başlıkları yüksek sesle okudu. "İrk, cinsiyet, yaş, medeni durum, mağduriyet, suçlu psikopatlığı, konum, imza..." Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bir profil. Bir profil üzerinde çalışıyorsun."

"Aşağı yukarı. Karindeşen cinayetlerinden elde ettiğim bilgileri Larsen'in son suçları hakkında bildiklerimizle birlikte derledim." *Organize ve Dağınık* olarak etiketlenmiş bölümlerden birine ilerledi. "Eminim bunların çoğunu ceza hukuku derslerinizden hatırlıyorsunuzdur. Organize bir katil Suçunu önceden planlar, silahlarını yanında getirir. Dağınık katil, kurbanı bıçaklamak için mutfak çekmecesinden bir bıçak alır. Daha spontane, daha az kontrollüdür ve çok fazla hata yapma eğilimindedir. Dağınık bir katili bulmak, bu hatalar nedeniyle genellikle düzenli bir katili bulmaktan daha kolaydır. Larsen'in hangisi olduğunu söylersiniz?"

"Kolay. Organize. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladı, yürüdüğüm patikanın üzerindeki ağaca gizlenmiş kameradan Broderick'lerin evinin arkasındaki çitin bir bölümünü gevşetmiş. O kulübeyi kendi kişisel hapishanesi haline getirmek, pencerelere ve kapılara parmaklıklar takmak için aylarını harcamış olmalı."

"A artı alıyorsun. Kesinlikle organize bir katil, bu da bize onun zihni ve nasıl düşündüğü hakkında fikir veriyor. Mason, Larsen'in o kulübeyi bir yıl önce satın aldığını doğruladı. Yine senin mi yoksa başka birinin mi peşinden gitmeyi planladığını bilmiyorum. Ama kesinlikle başka bir kurban için çok önceden hazırlık yapıyordu. Onun organize bir katil olduğunu bilmek, muhtemelen düzenli bir işi olması gibi diğer şeyleri tahmin etmeye yardımcı oluyor."

"Bir emlak şirketinde çalışıyordu," dedi. "Tam olarak dokuzdan beşe değil, ama bir çeşit programı olmalı, ara sıra kontrol etmeli, toplantılara katılmalı." Kentucky Karindeşeni'nin işlediği suçlar hakkında yaptığı araştırmaları hatırlayarak kollarını kavuşturdu. "Ama bu Karindeşen hakkında bildiklerime uymuyor."

"Belki. Belki de değil." Birkaç tuşa bastı ve baktıkları ana ekranın solundaki ekranda bir isim ve tarih listesi belirdi. "Bunları tanıyor olmalısın."

"Karindeşen'in kurbanları. Altı tanesi."

"Ortak noktaları ne?"

"Bariz olanlar dışında mı? Karınlarındaki oyulmuş X işaretleri, öldürülmeden önce günlerce ya da haftalarca kaçırıldıkları gerçeği? Listeledikleriniz de dahil olmak üzere hepsi bıçaklanmış. Bazıları da vurulmuş."

"Tüm bunların dışında. Bu örneklerde bulduğumuz türden suç mahallerinden ne tür bir katil sorumluydu?"

Bunu düşündü, sonra omuz silkti. "Onları öldüren kişinin organize olduğunu söyleyeceksiniz. O suç mahallerinin tertemiz olduğunu hatırlıyorum. Çok çok az adli kanıt bulundu. Geride hiç silah bırakılmadı. Devam edebilirim, ama bu noktayı tartışamam. Bu özel suç mahalleri organize bir failin göstergesi. Ama sekiz cinayet daha vardı. Ve bunlar organize olmanın tam tersiydi. Onlar...özensizdi."

"Evet. Öyleydiler." Monitörde ana listenin sağında başka bir isim listesi gösterdi, az önce bahsettiği sekiz kurban. "Hepsi çünkü bunlar düzensiz bir katilin işi gibi görünüyordu."

"Doğru," diye kabul etti. "Organize ve düzensiz suç mahallerinin karışımı göz önüne alındığında, sonuç daha çok Finney'nin muzdarip olduğu gibi bir akıl hastalığına gidiyor. O, bipolardı. Teoriye göre bazılarını manik dönemlerinde öldürdü.

-düzensiz cinayetler- ve bazıları da depresif durumdayken -organize cinayetler-."

"Bu popüler bir teori, o zamanlar polisin de inandığı bir teori." İlk listeyi işaret etti. "Bu kurbanları tekrar düşünün. Vahşice öldürülmüş olmalarına rağmen bıçak yaralarının sayısı az. İlk kurbanda sadece üç, diğerinde altı, diğerlerinde ise ikisinin arasında bir şey." İkinci listeye doğru elini salladı. "Ancak bunlarda on iki ila otuz bir arasında bıçak yarası var, ayrıca iki vakada dövülmüşler.

Hatta bir kurbanın sırtının her yerinde sigara yanıkları vardı."

"Hatırlıyorum." O mide bulandırıcı his yine midesini bulandırıyordu.

"Buna aşırı öldürme deniyor," dedi. "Katil kurbanlarını öldürmek için gerekenden çok daha fazla yara açmış. Normalde bu, onları tanıdığını, onlara karşı kişisel nefret duyguları beslediğini düşündürebilir. Ancak bu, zihinsel bir kusuru olsun ya da olmasın, dağınık bir katilde de olabilir. Sizin ya da benim için önemsiz gibi görünen ama zihninde tamamen orantısız bir şekilde büyüttüğü bir şey yüzünden hayal ettiği bir hafiflik ya da patlayan bir öfke yüzünden anın sıcaklığıyla öldürür."

Yine listedeki ekrana doğru işaret etti, altı kişinin isimleri kurbanlarını bir araya getirdi. "Bunlara bir başka bakış açısı daha var. Bu vakaların her birinde, katilin takip aşamasında kurban evde yokken kurbanın evinde çok zaman geçirdiğine dair kanıtlar var. Bu neyi gösteriyor?"

"Emin değilim. Belki de üniversite derslerimi tazelemem gerekiyordu." Gülümsedi. "Eminim yüksek lisansını bitirmek için geri döndüğünde her şey sana geri dönecektir. Buradaki eksik halka aşinalıktır. Biz harcıyoruz Orada kendimizi rahat hissettiğimizde bir yerde zaman geçiriyoruz, çünkü orası bizim için yabancı ya da bilinmeyen bir yer değil."

Uzun bir süre ona baktı. "Takip etmeye çalışıyorum ama tüm bunlar bana Karındeşen'in muhtemelen Kentucky'de, suç mahallerine yakın bir yerde yaşadığını söylüyor. Bu, orijinal coğrafi profillemenin bir parçasıydı. Finney'nin bu kadar uygun olmasının nedeni de buydu."

"Ve Lowe. Onu unutma, ilk şüpheli listesindeki ikinci potansiyel Karındeşen. O da Kentucky'liydi, Finney ile aynı bölgede doğup büyü müştü."

"Tamam. Evet, bunu hatırlıyorum. Beni kaçıranın Lowe olabileceğini düşünmemin nedenlerinden biri de buydu."

Tekerlekli sandalyesini döndürerek ona baktı. "Bu suç mahalleri hakkında bildiğimiz diğer şeyleri düşünün. İlk kurban listesinde cesetler kolayca bulunabilecekleri bir yere bırakılmıştı, bu da katilin dini bir geçmişı olduğunu, cesetlerin Hristiyan ya da hangi dine mensup olursa olsun gömülmesini istediğini gösteriyor olabilir."

"Cesetler diğer cinayetlerde de saklanmamıştı. Hepsi aynı."

"Bu konuda aynı fikirde değilim," dedi. "Aşırı öldürme listesinde kurbanlar, daha iyi bir tanım olmadığı için katledildi. Atıldılar. Bu eylemin arkasında hiçbir şefkat duygusu yoktu. Cesetler kolayca bulundu Çünkü katil onları saklamaya zahmet etmemişti. Organize katil listesinde öyle değil. Bu cesetlere ölümlerinden sonra bir nebze de olsa saygı gösteriliyordu. Giyinik ya da örtülü olarak bırakılır, çöp gibi atılmak yerine neredeyse uyuyormuş gibi u z a n ı r l a r d ı . Bu ince bir fark ama bir fark. Yapılabilecek her türlü karşılaştırmaya bakarsanız, bu iki kurban listesinin her biri çok farklı türden bir katilin kanıtlarını sunuyor. Aslında benim görüşüme göre bu, tek bir Kentucky Karındeşeni olmadığını kanıtlıyor. İki tane vardı."

Nefesini içine çekti. Ama az önce ona gösterdiği onca şeyden sonra bu bir sürpriz olmamalıydı. Listedeki listeye göz gezdirdi ve Orta ekranda başlıklar, altlarında madde işaretleri. "Ama eğer haklıysanız, o zaman orijinal profiliniz yanlıştı."

Gülümseyerek onu şaşırttı. "Bu kadar endişeli görünme. Yeni bulduğum özgüvenimi kırmıyorsun. Orijinal profilde polis raporlarında görünenden daha fazlası var."

"Tamam. Şimdi beni kaybettin."

Sandalyesinde kıpırdandı, çabucak gizlenen yüz buruşturması, araştırma gecesinin ona fiziksel olarak ne kadar pahalıya mal olduğunu anlatıyordu. Kalçası ağrıyordu. O

küvette sıcak bir duşa ve uzun bir uykuya ihtiyacı vardı. Ama bariz olanı göstererek onu utandırmak istemedi, bu yüzden sessiz kaldı.

"Kentucky Karındeşeni'ne atfedildiği iddia edilen cinayetlerin profilini çıkardığımda," diye devam etti, "polise *iki* profil sundum. İki farklı katil. Finney tutuklandığında, benim onlara verdiğim ve onun özelliklerine en yakın olan profili kullandılar. Diğer ise

Onlara verdiğim profil göz ardı edildi. Bu yüzden araştırdığınız resmi dava dosyalarının hiçbirinde bunu görmediniz."

"Hâlâ kafamı toparlamam gerekiyor. Yaptığım soruşturmayı alt üst ettiniz."

"Hayır. Yapmadım. Başından beri vardığınız sonuçların doğru olduğunu kanıtladım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Artık kaybolmanın ötesindeyim."

"Özür dilerim. Bunu pek iyi açıklayamıyorum. Kısaca ifade etmek gerekirse, Larsen'e ve Kentucky'de yaşamış olması da dahil olmak üzere hakkında bildiğimiz her şeye bakacak olursam, ilk kurban listesine tam olarak uyuyor."

"Larsen Karındeşen'dir."

Sandalyesinde öne doğru oturdu. "O da onlardan biri. İşte burada araştırman devreye giriyor. İkinci kurban listesindeki her şey -eğer Bishop'ın haklı olduğunu ve Finney'nin kimseyi öldürmeyen akıl hastası bir adam olduğunu düşünürsek- bu ikinci liste başından beri Kentucky Karındeşeni olduğuna inandığınız adama uyuyor."

Bir elini boğazına bastırdı. "Avarice Lowe."

Başını salladı. "Onay için beklediğim tek şey tarihlerin bir listesi ve Larsen için mazeretler. Mason, Larsen'in ilk kurban grubunun kaçırıldığı tarihlerde tatilde ya da hasta olup olmadığını anlamak için bunun üzerinde çalışıyor. Lowe'la ilgili elimdeki her şeyle çapraz referans yaptım bile."

Adamın bahsettiği tarihlere baktı, dağınık listenin yanındakilere. Hepsinin yanında onay işaretleri vardı. "Lowe'un ikinci set için mazereti yok mu?"

"Hayır. Öyle değil."

Arkasına yaslandı. "İki Kentucky Ripper'ı ve cinayetlerle hiçbir ilgisi olmayan hapisteki üçüncü bir adam."

"Durum bundan daha kötü," dedi ona. "Görmediğiniz bir yapboz parçası daha var." Bilgisayar tabletine tekrar bir şeyler yazdı.

"İki katilden daha kötü ne olabilir?" diye sordu.

Parmağı fonksiyon tuşlarından birinin üzerinde dururken tereddüt etti. "Buna ne dersin?"

Ekranda bir resim görüntülendi. Bir süre ona baktı, anlamaya çalıştı. Gördüğü şeyde neyin önemli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sarı olay yeri bandının arkasında duran küçük bir insan kalabalığı vardı. Arkalarında evler ve sokak boyunca park etmiş polis arabaları vardı.

"Karındaşen'in suç mahallerinden biri mi? Kalabalık bir çekim mi?"

"Aynen öyle. Böyle bir vakada standart operasyon prosedürü. Polis fotoğrafçısı gözden uzak bir yere saklanır ve olayı izleyen insanların fotoğraflarını çeker, her ihtimale karşı katil kalabalık."

"Çünkü katiller genellikle suç mahalline geri dönerler," dedi. "Polisi izlemekten heyecan duyuyorlar."

"Şimdi aynı fotoğrafın kırpılmış, yakın çekim versiyonuna bakın resim." Başka bir tuşa bastı ve ekran değişti. "İki farklı katilden daha kötü ne olabilir?"

Şok içinde nefesi kesildi. "Birlikte çalışan katillerden oluşan bir ekip." Avarice Lowe ve Chris Larsen'in kalabalığının içinde yan yana durmuş, polisin Kentucky Karındaşeni olay yerlerinden birinde yaptığı çalışmayı ilgiyle izlerken çekilmiş yakın plan görüntüsüne baktı.

"Tebrikler, Teagan."

Bakışlarını ekrandan ayırdı. "Ne için?"

"Başımdan beri haklıydın. Lowe Kentucky Karındaşeni'ydi. Ama Larsen da öyleydi. Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemedik."

"Sen yaptın," dedi. "İki profil oluşturmuşsun."

"Evet, öyle. Benim hatam polis Finney'in peşine düştükten sonra ikisinin de peşine düşmemek oldu. Her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. Bunun yerine, daha fazla soruşturma için bastırmalıyım. Belki o zaman Finney hapiste olmazdı. Lowe, Larsen ile birlikte hapiste olurdu. Ve sen de hiç incinmemiş olurdun. Çok üzgünüm." Çenesi gerildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sakın oraya gitmeye cüret etme. Bana olanlar senin suçun değildi. Larsen'in suçuydu."

Yutkundu. "Bunun için teşekkür ederim. Ama durum daha da kötüleşiyor. Bunun sadece Larsen'in hatası olduğundan emin değilim. Lowe'un da hatası olabilir. Larsen'in seni kaçırdığını öğrendikten sonra bile onun doğru adam gibi görünmediğini, sesi dışında anılarına uymadığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. Anladığında ise titreyen elini boğazına bastırdı. "Aman Tanrım. İkisi tarafından da kaçırıldığımı mı düşünüyorsun?"

Ona kısa ve kesik bir baş selamı verdi. "Elimde gerçek bir kanıt yok. Sadece teorilerim var. Ama bence polise ve FBI'a, sana yapılanlar da dahil olmak üzere aynı suçların bazılarında birlikte çalışmış olabileceklerini düşünmelerini söylemeliyiz." Onun elini tekrar avucunun içine aldı. "Özür dilerim. Muhtemelen bunu sana söylememeliydim bile."

"Hayır, hayır. Aramızda hiçbir sır istemiyorum. Her şeye dahil olmak istiyorum." Zorla gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, beklediğiniz kadar büyük bir şok değil. Bazı şeyler Larsen'e uymuyor gibi görüldüğü için kendi şüphelerimle boğuşuyordum. Şimdi her şey mantıklı geliyor." Onun elini sıktı. "Sanırım bunu Mason'a zaten anlatmışsındır?"

Bırakmadan önce elinin arkasını öptü. "Siz içeri girdiğinizde onunla bu konuyu tartışıyordum. Bazı verileri doğruluyor, ama en kısa sürede Lowe ve Larsen'in birlikte çekilmiş fotoğrafını görünce ikna oldu. Şu anda Arayıcıları bu işin üzerine çekiyor."

"Sanırım her şey emin ellerde, o zaman." "En iyisi."

Ayağa kalktı, son ifşaatlardan sonra hala biraz midesi bulanıyor ve titriyordu. "Şimdilik tüm bu çirkinlikleri kafamdan atmam gerekiyor. Gidip annemi arayacağım ve hala hayatta olduğumu söyleyeceğim. Annem Bu son olaydan sonra biraz paranoyaklaştım. Bana onu her gün arayacağıma dair söz verdirdi ama dün gece uyuyakaldım ve hiç aramadım. Bu sabah telefonumu patlatmadığına şaşırdım." Yüzü kızardı. "Yastığım senken uyuyakaldığım için özür dilerim. Ama beni yatırdığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere belki sen de bana katılırsın." Umutsuzca havayı yumuşatmaya çalışarak ona çirkin bir göz kırptı.

Yüzünü nazıkçe kavradı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir gün, çok yakında, tatlı Teagan. Sana katılmaktan daha fazlasını yapacağım o büyük yatak."

Özlemle iç çekti, şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. En karanlık anlarında bile onu hep daha iyi hissettirirdi.

Aleti kapatmadan önce telefonunu cebine koydu. Masadan uzaklaşarak, "Atla. Seni bırakayım." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı.

Güldü ve kesiklerine zarar vermemek için kendini onun kucağına bıraktı. Aile odasına ulaştıklarında dikkatlice ayağa kalktı. "Yatak odasından annemi arayacağım."

"Ben de kahvaltı hazırlayayım. Tost mu omlet mi? Mutfak cephaneliğindeki tek iki kahvaltı öğünü bunlar."

"Omlet. Her zaman."

"İyi seçim. Benim tostum hep yanık çıkıyor. Et sever mi, sebze sever mi, yoksa lüks mü?" Mutfaka doğru döndü.

"Lüks. Üstünde ekşi krema olsun, eğer varsa."

"Tamamdır," diye karşılık verdi.

Gülümsedi ve yatak odasına gitti. Ama cep telefonunu üç kez denedikten sonra arama gerçekleşmeyince vazgeçti ve mutfaka yöneldi.

Tekerlekli sandalyesini adanın yanında bırakmıştı ve omlet için gerekli malzemeleri buzdolabından çıkarırken bastonuna yaslanıyordu. Kadın ona yardım etmeye başlayınca şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu hızlı bir çağrıydı."

"Ulaşmadı. Sanırım baz istasyonunda ya da başka bir şeyde bir sorun var."

Tezgâhın üzerine bir kutu yumurta koyarken kaşlarını çattı. "Şarjın mı azaldı?"

"Hayır. Ama hiç bar yoktu. Bağlantı yok. Üç kez denedim. Sadece parazit vardı."

"Statik mi?"

Başını salladı.

Telefonunu çıkardı ve ekranını kontrol etti. Sonra bir tuşa bastı ve kulağına götürdü. Küfretti ve telefonunu adanın üstüne fırlattı. "Ofise koş ve kendini içeri kilitle." Topallayarak tekerlekli sandalyesine gitti ve oturdu.

"Neden? Neler oluyor?"

Adanın etrafında döndü. "Birisi cep telefonu sinyalini bozuyor. Ve bunu yapmak için bir nedeni olabilecek aklıma gelen tek bir kişi var."

Yüzünden akan kan onu soğuk ve titreyen bir halde bırakarak adamın peşinden aile odasına doğru koştu. "Avarice Lowe. Sence buraya doğru mu geliyor?"

"Hayır." İki kanepenin oluşturduğu L'nin yanından geçerken ona baktı. "Sanırım o *zaten* burada. Muhtemelen dışarıda pusuya yatmış, cesaretini topluyordur." Bileğine baktı ve küfretti. "Geri döner dönmez bilgisayar saatimi değiştirmeliydim. O zaman beni uyarırdı.

Birisi arazideydi. Ofise git, Teagan. Acele et. Orada hiç pencere yok. Ana kapıyı kilitle, sonra banyo ve yatak odasına açılan kapıları kilitle. Koridora açılan kapının altına bir sandalye sıkıştır. *Git.*"

Onun emirlerine aldırmadan peşinden ana yatak odasına koştu. "Seni bırakmayacağım. Benimle gel."

Komodine doğru döndü. "Bu bende. Lowe'un icabına bakacağım. Ama senin güvende olduğunu, tehlikeden uzak olduğunu bilmem gerek. Hadi git."

Üst çekmeceyi çekip açtı.

"Tamam, tamam." Kapıya doğru yöneldi. "Ama keşke sana yardım etmeme izin verseydin-"

Adam aniden tekerlekli sandalyesiyle onun yanında belirdi ve onu tekrar odaya itti. Tökezledi ama adamın kapıyı kapatıp kilitletiğini görmek için kendini tam zamanında yakaladı. Kadının sorgulayan bakışlarıyla karşılaştığında yüzü asık ve solgundu. "Tabancam komodinde değil. *O evin içinde.*"

Yirmi Beşinci Bölüm

Evin içinde.

Bu dehşet verici sözler Teagan'ın zihninden tekrar tekrar geçerken, yoluna çıktığı için tekerlekli sandalyeden kurtulduktan sonra ana banyo tezgahına yaslanan Bryson'ı izledi. Kollarının etrafına sardığı kalın havluları sabitlemek için koli bandı kullanıyordu. Nedenini sormadı. Nedenini biliyordu. Kentucky Karındeşeni'nin sekiz kurbanını öldürmüş olan bu düzensiz katil, bıçakları çok severdi. Bryson Lowe'un onu geçip peşine düşmesi ihtimaline karşı havluları onu korumak için kullanıyordu. Banyosunda neden koli bandı bulundurduğuna gelince, bu başka bir günün tartışmasıydı. *Tabii başka bir gün yaşarlarsa.*

Ana odadaki psikopat bir kez yatak odasına girmeye çalışmıştı bile. Kapalı kapının altından bıçakları sıyırıp Bryson'ın ayaklarına vurmuştu. Sonra Lowe vücudunu bir koçbaşı gibi kullanmış, küfürler savurarak kapıyı kırmaya çalışmıştı. Bryson kapıya karşı kendi gücünü kullandığı için Lowe pes etmişti. Ama uzun sürmedi. Hâlâ dışarıdaydı. Bir sonraki saldırısını planlıyordu. Şu anda bile, kendi kendine tutarsız sözler mırıldanarak bir ileri bir geri volta atan Lowe'un ayakkabılarının yerde gümbürdeyip gıcırdadığını duyabiliyordu.

Yüce Tanrım. Lütfen bize yardım et.

Bryson koli bandı rulosunu tezgâhın üzerine fırlattı ve lavabonun altına uzandı. "Bu son çare." Ona bir aerosol deodorant kutusu uzattı. "Bunu kullanacak kadar ona yaklaşmanı istemiyorum. İnşallah yatak odasının penceresinden çıktığında benimle o kadar meşgul olur ki senin peşinden gelmeye fırsat bulamaz."

Nefesini içine çekti, her ikisi için de duyduğu korku yüzünün kızarmasına ve soğumasına neden oldu.

"Ama beni geçerse," diye devam etti, "ve sana yetişirse, gözlerine sprey sık. Bunu beklemeyecektir. Çok acıtacak ve geçici olarak kör olacak. Onu geç ve kamyonu doğru koş." Cebinden anahtarları çıkardı ve kızın kot pantolonunun cebine soktu. "Dağdan aşağı sür Cehennemden çıkmış yarasa gibi. Sakın durma. Doğruca karakola git. Beni duyuyor musun? Bir komşunun evinde ya da küçük bir kır dükkanında durmayın. Eğer o seni takip etmeyi bırakırsa, tekrar peşine düşebilir. Doğruca

Polis. Dağın dibine ulaştığınızda neredeyse dümdüz bir yol. Sana söylediğim yönleri hatırlıyor musun?"

Kız cevap vermeyince onu hafifçe sarstı.

"Hatırlıyorum. Hatırlıyorum," dedi. "Ama bunların hiçbiri mantıklı değil. Neden sen de kollarına havlu koymuyorsun? Ve benimle birlikte pencereden dışarı çıkmıyorsun?"

Ona bıkkın bir bakış attı. "Bütün gece ayaktaydım. Kalçamın iyileşmek için hiç şansı olmadı. Hiçbir yere kaçmıyorum. Ve havlular bir kavgada manevra yapmamı çok zorlaştırıyor. Olması gereken bu. Kapı pervazını çoktan kırdı. Bir dahaki sefere kapıdan geçmeye çalıştığında, yatak odasının içinde olacak. Ben onu oyalarken, sen de pencereden tırmanıp kamyonu koşacaksın."

"Bir korkak gibi kaçmak ve seni terk etmek istemiyorum. Bunu tekrar yapmamı isteme."

Çekmecelerden birinden küçük bir makas aldı ve tezgâhın üstüne koydu. Ardından dolabın altından katlanmış bir çarşaf aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. "Beni terk etmek zorundasın. Tek yolu bu."

Çılgınca başını salladı ve kutuyu tezgâha geri koydu. "Hayır. Öyle değil. İkiye karşı bir, hatırladın mı? Sen ve ben dünyaya karşı. İkimizi birden öldüremez. Eğer ona birlikte saldırırsak, onu yeneriz."

"Hayır, Teagan. Daha önce onun öfke kükremesini duydun. Kapının altına soktuğu bıçakları gördün. Muhtemelen ateş ederek içeri girmemesinin tek nedeni eğlencesini bu kadar çabuk bitirmek istememesidir. O bir kesici. Önce kendisi eğlenmek ister. Ama ön camdan kamyonu doğru koştuğunuzu görürse, silahını kullanacaktır. Bir kurşundan kaçamazsın. Dikkatini dağıtmalı, sana bir şans vermek için silahı almaya çalışmalıyım."

Teneke kutuyu kızın eline tutuşturdu, makası kaptı ve onu banyodan dışarı çekti.

Yatak odasının kapısının dışındaki cilalı zeminde bir ayakkabı gıcırdadı.

Bryson kaşlarını çattı ve katlanmış çarşafı yatağın üstüne bıraktı. Topallayarak pencereye gitti ve sessizce yukarı kaldırdı. Paravanın çerçevesini gevşetip dışarı düşürerek gürültü çıkarma riskini almaktansa, makası kullanarak bir delik açtı. Kadına pencerenin önünde durmasını işaret etti.

"Kamyon cebinizdeki anahtarlığı algılayacaktır," diye fısıldadı. "Tek yapman gereken kapı kolunun altındaki düğmeye basmak ve kapı açılacak. Motor düğmeyle çalışıyor. Hatırlıyorsun, değil mi? Bu iş sende." O

elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Tek yapman gereken kaçmak, tatlım. Her şey yoluna girecek."

Onun güzel mavi gözlerine bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Bryson, ben-"

Odanın dışından bir gıcırtı daha duyuldu. Lowe huzursuzlanmaya başlamıştı, yeni bir saldırı için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonra başka bir ses duyuldu, yerde bir şey sürtünüyordu. Ağır bir şey. Neydi o?

Bryson onun dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı kulağının yanına. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Nabızı kulaklarında o kadar yüksek sesle atıyordu ki neredeyse onu duyamayacaktı. Pencere pervazına tutundu. Kollarını saran saçma sapan havlularla biraz zor oldu. Ama başardı.

Yataktan çarşafı kaptı, salladı, hızla yuvarladı ve büktü, iki elinde bir ip gibi tuttu. Adamın ne yaptığını anladığında bu onu derinden sarstı: bıçaklara karşı kendini savunmak için çarşafı kullanmayı planlıyordu. Kalbi göğsüne öyle sert çarptı ki kaburgalarından birini kırmadığına hayret etti.

Bundan nefret ediyordu, onu terk etme düşüncesinden nefret ediyordu. Yine de kalırsa, dikkatini dağıtıp onun ölümüne neden olabilirdi. Şu anda yapabileceği tek şey onun talimatlarına uymak ve Lowe'u yenebilmesi için dua etmekte.

Beyin sarsıntısıyla.

Kalçası sakat.

Hem içinde hem de dışında dikişler var. Her yerinde çürükler var.

Kasap bıçakları ve muhtemelen cebinde tabancası olan bir deliye karşı kendini savunmak için bir çarşaftan başka bir şeyi yoktu.

Bu delilikti.

Kapıya doğru bir gümbürtü duyuldu.

Hazır ol, diye mırıldandı.

Aptal deodorant kutusunu kavradı ve onu burada muhtemelen ölüme terk etmekten daha iyi bir planın aklına gelmesi için dua etti. Ama ne yapabilirdi ki? Nasıl yardım edebilirdi?

Ağır bir şey kapıya çarptı. Zaten çatlamış olan çerçeve, aile odasındaki yan sehpanın kırılmasıyla tahta parçalarının yağmuru altında patladı. yıkık açıklıktan uçtu. Bryson eğildi, sonra ileri atıldı, Lowe'la boğuşurken kollarını iki yana açmış, aralarında çarşaf vardı. Her iki adam da geri geri aile odasına doğru ilerledi, yanıp sönen bıçaklar ve

Bryson eğilip bükülürken ve parçalara ayrılmamak için çarşafını kullanırken kumaş dalgalanıyordu.

"Şimdi Teagan," diye bağırdı Lowe'un sallanan kollarına öfkeyle karşı koyarak. "Git!" Kadın hıçkırıklara boğuldu ve sıçradı.

* * *

TEAGAN'ın güvenle uzaklaşmasıyla Bryson tüm dikkatini iki elinde birer bıçakla kendisini öldüresiye kesmeye çalışan psikopata verdi. Bryson bir başka darbeyi savuşturmak için çarşafı kullanarak sol kolunu yukarı kaldırdı. Bu kez çarşafı бүktü, sonra geri çekti. Lowe'un sağ elindeki kasap bıçağı aile odasının bir ucundan diğerine uçtu ve metalik bir tıngırtıyla yere düştü.

Lowe yere düştü. Ağırlığını dengelemeden, Bryson'ın kalçası çıktı. Lowe'un üstüne düştü. Mide bulandırıcı bir Bir sıyrık sesi duyuldu ve yan tarafına beyaz bir acı saplandı. Lowe'un ağzı, Bryson'ın kaburgalarının altına gömülmüş olan bıçağı yakalayıp çekerek çıkarırken keyifli bir gülümsemeye kıvrıldı.

Bryson nefes nefese kalmış, Lowe'la birlikte dönüp yuvarlanırken umutsuzca bıçağın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. Lowe'un bileğini kavradı, çekişmeyi yavaşça kazanırken kasları yanıyor ve titriyordu. adamın eli. Bryson bıçağı adamın boynunda gezdirdi. Hemen ince kırmızı bir çizgi oluştu. Ama sadece yüzeyseldi. Lowe gözünü bile kırpmadı. Bıçağı diğer tarafa çevirmeye çalışarak Bryson'ı zorlamaya devam etti. Bryson karşı koydukça kasları kasıldı ve sıkıştı.

Zemin ter ve kanla kayganlaştı. İki kişi gibi yuvarlandılar. Timsahlar ölüm yuvarlanmasında, her biri üstünlüğü ele geçirmek için mücadele ediyordu. Lowe güçlü ve iriydi ama yine de Bryson'ın boyundaki bir adamı yenmesi o kadar da zor olmazdı. Bryson'ın bu maça çok zayıflamış bir halde başlamış olması dışında. Ve Lowe'un bıçağı büyük hasar vermişti.

Hayat kanı yan tarafından sızıyordu. Soğuk bir uyuşukluk ortasına yayıldı ve onu titretti. Eğer buna bir son vermezse, yakında ışıklar sönecekti. Onun için.

Elinde kalan her şeyi karşı koymak için harcadı. Ama kasları ağrıyordu. Zayıflık acımasızca vücuduna yayılıyordu. Kollarını yukarıda tutmak bile bir mücadeleydi.

Lowe gırtlaktan gelen ıglıklarından birini attı, bu seferki tatmin ve zafer ıglığıydı.

O kazanıyordu. Neredeyse bitmişti. Ve o bunu biliyordu.

Lowe'un dikkatinin dağılmasından yararlanan Bryson, adamın bıçaklı elini tekrar döndürmeyi ve sarsmayı başardı. Bu kez Lowe'un elini derinlemesine kesti.

Sağ kolundaki pazıları. Ancak Bryson öldürücü bir darbe indiremeden Lowe döndü ve Bryson'ın üzerine yuvarlandı. Bryson çekiş gücü bulamadı. kaygan zeminde. Bıçağın sapı kana bulanmış. Bryson tutuşunu kaybetti. Lowe bıçağı tekrar Bryson'ın böğrüne sapladı ve döndürdü.

Bryson yerden kalktı, lav benzeri bir acı cehennemi onu içten dışı kavuruyordu. Soluk soluğa, nefesini tutmaya çabalayarak tekrar yere düştü. Gücünün geri kalanı akıp gitmiş ve onu topal bırakmış gibiydi, Gözlerini kısıp kırıştırarak odaklanmaya çalışırken kasları acı içinde seğiriyordu.

Lowe karanlık bir bulanıklıktı, ayağa kalktı, sendeledi ve Bryson'ın görüş alanından çıkarken kendini tuttu. Başını yana çevirerek diğer adamın ilerleyişini takip etmeye çalıştı. Soğuk. Çok üşüyordu. Bir yengeç gibi ılgınca zemini itip kaymaya çalışırken dişleri gıcırdadı. Ama tek başarabildiği birkaç santimdi.

Düşmanı kanepelerden birinin yanında durdu ve eğildi. Arkasını döndüğünde Bryson gözlerini kırıştırarak adamın elinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Bir silah. Muhtemelen Bryson'ın kendi tabancasıydı.

Onu havaya kaldırdı, hiç şüphesiz zaferle övünüyordu. Bryson artık adamın yüz ifadesini seçecek kadar iyi göremiyordu. Belki de bu bir lütuftu.

"Chris iyi bir mücadele vereceğini söylemişti ve verdin de." Kavgaları başladığından beri ilk kez konuştu, o da nefes almakta zorlandığı için kelimeleri titriyordu. "Hapisten tek aradığı bendim. Düşünsene. Avukat yerine beni aradı." Başını iki yana salladı. "Ne büyük bir hediye. Ve ben de burada ona borcumu ödüyorum. Bu Chris'e yaptığın şey için." Silahının kolunu Bryson'a doğru uzattı. "Sen öldükten sonra, o kız arkadaşının tadını çıkaracağım. Onu bir balık gibi deşeceğim."

Bryson küfretti ve kendini yukarı itmeye çalıştı. Ama sanki vücudu yere yapışmış gibiydi.

Kükreyen bir motorun sesi ikisinin de başlarını ön pencerelere doğru çevirmesine neden oldu. Bryson'ın kamyoneti evin içine daldı, kanepelerden birini çıra gibi odanın diğer tarafına fırlattı ve Lowe'a öyle sert çarptı ki, Lowe odanın diğer tarafına uçtu.

Biri dışarı atladı ama tek gördüğü bir bulanıklıktı.

"Bryson! Bryson, geliyorum. Dayan."

Teagan.

Evinde yarattığı yıkımın üzerinden sürünerek geçti. Onun için hayatını bir kez daha riske attığı için ona bağırarak istedi. Ama onu hayatta ve güvende gördüğü için çok mutluydu çünkü Lowe'u o öldürmüştü. Bağırmadı. Küçük savaşçısıyla o kadar gurur duyuyordu ki, onun küstah sözleriyle gizlemeye çalıştığı hassas duygularını incitme riskini göze alamadı. Onun kendisi için ne anlama geldiğini anlaması için ölmesi gerektiği için kendinden nefret ediyordu. Ve onu sevdiğini.

Ona doğru koşarken ayakkabıları gıcırdadı ve ıslak zeminde kaydı. Ona onu sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söylemeye çalıştı. Ama sözcüklerin ağzından çıkıp çıkmadığından emin değildi. Çok yorgundu. Ve üşümüştü. En azından korkunç acı azalmıştı. Artık neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Gözlerini kapattı, huzur içindeydi, onun güvende olduğunu biliyordu. İyi olacağını bilerek.

* * *

TEAGAN yerde, parçalanmış bir elektronik parçasının yanında gördüğü ve Lowe'un cep telefonu sinyallerini bozmak için kullandığı şey olduğunu tahmin edebildiği atılmış silahı aldı. Ama Lowe artık bir tehdit değildi. Yaklaşık üç metre ötede cansız bir yığın halinde yatıyordu.

Kanla kaplı zeminde tehlikeli bir şekilde kayarak ilerledikten sonra Bryson'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, silahı hala sol elindeydi. onun üzerine diz çöktü. "Beni duyabiliyor musun? Konuş benimle," diye emretti gözyaşları arasında.

Gözlerini kırıpıştırdı, sonra yavaşça gözlerini açtı. "Teagan?" Kızın adı bulanıktı. Yüzüne odaklanmaya çalışırken kafası karışmış gibiydi.

"Buradayım bebeğim. Buradayım." Tabancayı yere bıraktı ve onun üzerine eğildi, dengesini korumak için ellerini her iki yanında yere bastırdı.

Koluna bir şey çarptı. Dehşet içinde geri çekildiğinde

Bir bıçağın sapı sol tarafından dışarı çıkmış, kabzasına kadar saplanmıştı.

Altında biriken kan, eskiden cilalı olan beyaz zemin üzerinde ürkütücü dereler oluşturuyordu. "Oh, hayır. Oh, hayır, hayır, hayır."

"Sen... iyi misin?" diye fısıldadı, dudaklarında tuhaf, mavimsi bir renk vardı.

"Nerede..."

Lowe? Silah mı?"

Sol kolunun etrafındaki havluları tutan koli bandını yırtarken odanın diğer tarafındaki cesedi işaret etti. "Bir parçaya vurdum"

kamyonetinle pislik. Ön merdivenlere kadar sürdüm. Silahın burada." Yanında yere vurdu. "Merak etme. Sana bir daha zarar veremez."

Gözlerini kırptırdı. "Kamyon mu?" Başını yana çevirdi, belli ki ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

Sonunda havluyu serbest bıraktı ve adamın üzerine eğildi, bıçağı hareket ettirip yarayı daha da kötüleştirmemeye çalışırken yaranın etrafına bastırdı.

"Yere yat!" diye homurdandı.

Gırtlaktan gelen bir bağırış sesi duyulduğunda otomatik olarak başını eğdi. yandan. Bryson tabancayı havaya kaldırdı ve tekrar tekrar ateş etti. Sonra eli yanına düştü ve tabanca yerde sekti. Sanki bir kez daha onu korumak için tüm gücünü toplamış ve tamamen tükenmiş gibiydi.

Omzunun üzerinden baktı. Lowe onlara inanılmaz derecede yakındı, sadece birkaç adım ötedeydi. Onu öldürdüğünü sanmıştı. Onu sadece bayılmış olmalıydı. Ya da baygın numarası yapmıştı. İkisinin de önemi yoktu. Şimdi. Bryson'ın hedefi doğruydı. Onu kafasından vurmuştu.

Bir hıçkırık kaçtı. "Buna inanamıyorum. Onu bu şekilde gördükten sonra Pencerede, o tabancayı tutarken, seni kurtarmak için duvardan geçtim. Ama bir kez daha sen beni kurtardın." Gözyaşlarının arasından gülümseyerek ona doğru döndü.

Gözleri kapalıydı.

Çenesi gevşekti.

"Bryson?" Çılgınca onun üzerine eğildi. "Aç gözlerini. Bryson?" "Çekil. Yoldan çekil."

Arkasına döndüğünde Gage Bishop'ın yanında diz çökmüş olduğunu görünce şok oldu.

Arkasında, Brielle, Dalton ve Han yıkık duvardan içeri girmişlerdi ve tabancalarını ileri geri sallayarak tehdit arıyorlardı.

"Çekil." Bishop onu nazikçe iterek yolundan çekti. Parmaklarını Bryson'ın boynunun yan tarafına bastırdı.

"Hadi gel." Brielle şimdi onun yanındaydı. "Ona yer açalım. "Ona yer açalım. Polis ve ambulans yolda. Mason bize Bryson'ı geri aramaya çalıştığını ama ulaşamadığını söyledi. Önce bizi, sonra da 911'i aramış."

Teagan çığlık atmamak için yumruğunu ağzına bastırdı. Bishop kalp masajı yapıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Üç ay sonra

Gölge rıhtımın ucuna düşüp Bryson Anton'un tekerlekli sandalyesinin üzerinde gezinmeden çok önce, orada birinin olduğunu biliyordu. Hareket sensörleri ve güvenlik kameraları, arabalarını garaj yoluna park ettiklerinde Bryson'ın yeni saatinin bileğinde vızıldamasına neden olmuştu. Arka avluya geçtiklerinde daha fazla mesaj uyarılmıştı. Ve yine, derede son bulan hafif eğimli çimenlikten aşağı indiklerinde. Ama o arkasını dönmedi.

Henüz değil.

"Beni bir kez daha uzağa göndermenden bu yana neredeyse üç ay geçti Bryson. Bir an hastanedeyim ve Bishop seni oraya götürecek kadar uzun süre hayatta tutabildiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp, zorlu bir ameliyattan daha sağ çıktığın için Tanrı'ya şükrediyorum. Ancak seni iyileşme sürecinde ziyaret ettiğimde, tıpkı geçen seferki gibi bir boz ayı gibi davrandığını ve evren tarihindeki en kötü hasta olduğunu kanıtladığını görüyorum.

Ve sonra, nihayet hastane odanda yalnız kaldığımızda, sana içimi dökmeye hazırım ve sen ne yapıyorsun? Bana gitmemi söyledin! Jacksonville'e dönüp yüksek lisans yapmamı emrettin.

Ne oluyor, Bryson?"

"Yaz dönemi başlamak üzereydi. Yeniden başlamak için sonbahara kadar beklemek zorunda kalmanı istemedim."

Birkaç çirkin şey söyledi. "Senden telefon yok. Aramayı denediğimde cevap vermedin. Ara sıra bana gönderdiğin acınası, genel mesajları saymıyorum bile. Sonra birkaç günde bir babamla konuşup nasıl olduğumu sorduğunu öğrendim. Endişelendiysen tek yapman gereken *benimle* konuşmaktı Bryson. Ailemle değil."

"Meşguldüm."

"Gerçekten mi? Adı ne?"

Tekerlekli sandalyeyi ona doğru çevirdi. Sıcak havaya hürmeten avcı yeşili bir şort ve kireç yeşili bir atlet giymişti. Her zamanki gibi zengin kahverengi teni kusursuzdu, dolgun göğüsleri bu kıyafetlerin altındaki inanılmaz vücudu hatırlatıyordu. Ama onun en sevdiği yanı

O muhteşem parlak zekasını. Ve onun güzel, arsız ağzı. Sırada hangi çirkin şeyi söyleyeceğini asla bilemezdi.

"Helga," dedi.

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Bana onun adını sordun. Adı Helga. Aslında gerçek adını bile bilmiyorum. Ama kapıma geldiğin ilk gün ona böyle seslenmiştin."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu, doktorun emrettiği rehabilitasyonu yaptığın anlamına mı geliyor?"

"Öyle. Benim var."

Kollarını kavuşturdu, öncekinden sadece biraz daha az sinirli görünüyordu. "Pekala, bu iyi. Ama yine de neden arada bir bana gerçek bir merhaba mesajı atmadığını anlamıyorum. Ya da benimle gerçekten telefonda konuşamazsın. Dün gece bana geri dönmem için mesaj atabileceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüren ne?"

Gülümsedi. "Buradasın değil mi?"

Gözlerini kıstı, sonra etrafında döndü.

Kız uzanamadan hemen önce kolunu yakaladı ve onu geriye doğru çekti.

Küçük bir gıcırtı çıkardı ve tam onun istediği yere indi. Onun kucağına.

"Bırak beni, Bryson. Şaka yapmıyorum."

Bakışlarıyla buluşması için yavaşça yüzünü çevirdi. "İstediğin gerçekten bu mu Teag? Gitmene izin vermemi mi istiyorsun?" Dökülmemiş gözyaşlarının parıltısı

gözleri onu şaşırttı. "Tatlım?"

"Zaten yaptın. İyileşmene yardım etmem için kalmama izin vermedin. Beni bir çocuk gibi eve geri gönderdin-"

"Seni asla bir çocukla karıştırmam, yakınından bile geçmem -" ona dokunmaya karşı koyamayarak nazıkçe kolunu okşadı "-aramızda kesinlikle bir yaş farkı var. Düşünülmesi gereken bir şey. Gençsin, kariyerine resmi olarak başlamak için hala çalışıyorsun, ancak FBI'ın seni gelecekteki bir aday olarak yetiştirmekle ilgilendiğini duydum."

Gülümsedi. Tam güçle değil ama haklı olduğunu, FBI fırsatının onun için önemli olduğunu anlamasına yetecek kadar.

"Orada bir kısıntı olabilir," diye itiraf etti. "Yürüttüğüm detaylı soruşturmadan etkilendiler ve bu konuda haklı olduğumu Avarice Lowe bir seri katil. Görünüşe göre onun hakkındaki notlarım

bazı cinayetler için mazeretini ortadan kaldıracak gerçekleri daraltıyorlar. Duruşma için burada olmayabilir. Ama en azından kurbanlarının ailelerinden bazıları artık gerçek bir kapanışa sahip olacak."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve onu daha rahat bir şekilde kendisine yasladı. Kızın kendisine sokulmasına direnmemesi cesaret vericiydi.

"Şimdiye kadar tanıma zevkine eriştiğim en güzel zihne sahipsin. Dünyanın geri kalanının bunu anlamasının zamanı geldi."

Başka tarafa bakmadan önce ona yan gözle baktı. "Teşekkür ederdim ama seni terk etmemi istemeni haklı çıkarmak için yeni bir bahane üretiyor gibisin."

"Beni bırakma. Okula geri dön. Büyük fark var."

Omuz silkti.

"Teag, sen gençsin, enerjiksın, hayata yeni başlıyorsun. Ben ise daha çok hayatımın ortalarında'yım."

Homurdandı.

"Tamam, belki henüz tam ortası değil. Umarım." "Bu bir yere varacak mı?"

Tekerlekli sandalyeyi işaret etti. "Kendi yaşitlarınla vakit geçirmek varken bir sakatla vakit geçirdiğin için pişman olmanı istemem. ne istersen onu yap."

Başını dramatik bir şekilde savurarak gözlerini devirdi. "Sanırım beni eskiden kız arkadaşın olan bencil, kendini beğenmiş pislikle karıştırıyorsun. Ben ondan biraz daha yaratıcıyım. Sen beni dans pistinde döndüremesen bile ben seninle yapacak bir sürü eğlenceli şey bulabilirim."

"Bu, bir daha hiç yürümesem mutlu olabileceğin anlamına mı geliyor?"

Ağzı açık kaldı ve yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine bakarken tüm alay ve öfke belirtileri kayboldu. "Oh, Bry. Doktor böyle mi söyledi? Sen... felç mi oldun?"

Ellerini nazikçe aşağı çekti ve bırakmadan önce öptü. "Hayır. Felçli değilim. Hayatımda iki kez vurulduktan sonra aslında çok şanslıydım. Sonra bıçaklandım. İki kez. Sadece böyle bir şey olursa, belki ileride -kariyerimin ne kadar tehlikeli olabileceğini göz önünde bulundurarak- yine de buralarda kalmanın senin için sorun olmayacağından emin olmak istedim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Aşk ne kadar hareketli olduğunuza ya da bir başkası için neler yapabileceğinize bağlı değildir. Aşk, senin mutluluğunun diğer kişinin mutluluğu etrafında dönmesidir. Bir kez daha, sanırım beni adını vermeyeceğim eski sevgilimle karıştırıyorsun."

Sırıttı.

Kaşlarını

çattı.

"Az önce beni sevdiğini mi söyledin Teagan? O eşsiz küstah tarzınla mı?"

Kollarını kavuşturdu. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Bana neden bu aptalca soruları sorduğun ve neden dün gece bana birinci sınıf biletlerin olduğunu ve uçabilmem için beni beklediğini mesaj attığının konusunda

Bugün burada. Bu arada ilk ders için teşekkürler. Harikaydı." "Bir şey değil. Geldiğiniz için teşekkürler."

Sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi ağzını büktü. "Çok garip davranıyorsun. Ve sonsuz sabrım tükeniyor. Çıkar ağzındaki baklayı. Tam olarak ne istiyorsun? Benden kız arkadaşın olmamı istiyorsun ve sandalye yüzünden seni terk edeceğimden mi korkuyorsun?"

"Yapacak mısın?"

"Kız arkadaşın olmak mı? Benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?" "Hayır."

"Burada işimiz bitti. İyi bir hayatın olsun Bryson." Onun kucağından atladı ve rıhtıma doğru ilerlemeye başladı.

"Senden kız arkadaşım olmanı istemiyorum," diye seslendi arkasından.

Elini havaya kaldırdı ve arkasına bakmadan kaba bir hareket yaptı.

Sırıttı. "Sana nişanlım olmanı teklif ediyorum. Bu sefer gerçekten."

O kadar hızlı durdu ki yalpaladı ve neredeyse suya düşüyordu. Dengesini yeniden sağladıktan sonra yavaşça arkasını döndü. "Ne... az önce ne dedin?"

Eğildi ve sandalyesinin yanındaki soğutucunun kapağını geri çevirdi. Sonra kırmızı kadife bir kutu çıkardı ve önünde tuttu. "Seni seviyorum Teagan Eleanor Ray."

Öfkeyle nefesi kesildi. "Annem sana göbek adımdan bahsetti mi? Nefret ediyorum. Beni seksen yaşında biri gibi gösteriyor."

"Belki bu aramızdaki yaş farkına yardımcı olur." Göz kırptı.

Ona doğru yürüdü ve sandalyesinden birkaç adım ötede durup elindeki kadife kutuya baktı. "Dürüst ol Bryson. Benden tam olarak kaç yaş büyüksün?"

"Sana gerçekten çok hoşuna gideceğini bildiğim birkaç şey öğretecek kadar yaşlı. Ve bunları gösterecek kadar da genç."

ayak parmaklarınızı kıvrırır."

Bakışları onunkilere kaydı. Yutkundu, sonra boğazını temizledi. "Ayak parmakları kıvrılıyor mu?"

Başını salladı.

"Hepsi mi?" diye ciyakladı. "Ah evet."

Kendini yelpazeledi, sonra ellerini şortuna sildi. "Um. Değil miydi "Biraz önce arkam dönükken bana sorduğunuz bir soru var mıydı?" Tekrar başını salladı.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tekrar sorman gerektiğini düşünmüyor musun?"

Yüz yüze mi?"

"Hayır."

Gözleri büyüdü. Arkasını dönmeye başladı.

Ayağa kalktı.

Adam rıhtımda tek dizinin üzerine çökerken kadın dondu kaldı ve şaşkınlıkla bakakaldı.

"Sanırım bunu burada sormalıyım, bunu doğru şekilde yapmalıyım, eğilerek diz." Kutuyu açtı ve yüzüğün ışığı yakalaması için eğdi.

Bir elini boğazına bastırdı. "Kendi başına ayağa kalktın. Baston yok. Ve tek dizinin üzerindesin. Anlamıyorum."

"Tanrı'nın lütfuyla, Lowe beni bıçakladığında, kurşunu yere düşürdü. omurgam yerine gevşedi. Doktorlar onu çıkarmayı başardılar. Ve terapistlerin benden yapmamı istediği her şeyi yapıyorum. Henüz ağrısız değilim. Ama büyük ihtimalle olacağım. Eninde sonunda."

Yüz ifadesi üzgünleşti. "Şu anda acı çekiyor musun Bryson?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve tekila yüzünden değil."

"Viski mi?"

"Ağrı kesiciler. Dediğim gibi, bu sefer doktorun emirlerine uyuyorum. Kendimi alkolle tedavi etmek yok. Rehabilitasyon randevularını atlamak yok. Hapların beni nasıl hissettirdiğinden nefret etsem de, bunu yüzümü buruşturmadan yapabilmek istedim. Uyuşturuldum ve kendimi iyi hissediyorum. Şimdi, sorduğum soruya gelirsek-"

"Yüzük çok güzel," diye nefes aldı, yaklaştı ve kutuya tekrar baktı. "Ama senin kadar güzel değil, seni sinir bozucu, inatçı adam."

Yüzüğü kadife yatağından çıkarırken gülümsedi. "Özel bir şey istedim, senin kadar eşsiz bir şey."

Daha da yaklaştı, sonra elini göğsüne bastırdı. "Opaller. Ve elmaslar. Ve yakutlar. Opalleri ve yakutları severim. Nereden biliyorsun?"

"Annenle babanı o kadar araman boşuna değildi." "Sinsi."

"Gerekliydi. Sana sürpriz yapmak istedim. Opalleri ve yakutları sevdiğini az önce teyit ettin. Umarım elmasları da seviyorsundur?"

Gözlerini devirdi. "Herkes elmasları sever. Ya da sevmeliler. Daha güzel bir şey isteyemezdin. Teşekkür ederim." Sol elini uzattı.

Yüzüğü kızın parmağının önüne koydu. Ama takmadan önce başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "Benimle evlenmeni istemem bile bencillik, çünkü çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Ama hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Seni seviyorum Teagan Ray. Sanırım seni kapımı çaldığın ve ağzından çıkan tek kelime merhaba olduğu anda sevdim." Sırıttı. "Karım olma onurunu bana bahşeder misin? Evlenir misin?"

Ben mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Yüzüğü tak artık."

Güldü ve yüzüğü kızın parmağına geçirdi. Sonra ayağa kalktı.

Ellerini adamın omuzlarına koyarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Burada böyle durduğuna inanamıyorum. Senin adına çok mutluyum."

"Evet dediğin için benden daha mutlu olamazsın. Bunun nasıl gideceğinden emin değildim."

"Bu ikimiz için de geçerli. Beni neden görmek istediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. I

Bana bir öpücük borçlu olduğuna inanıyorum, müstakbel kocam."

Dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı ve eğilmesini bekledi.

"Bu düşünceni unutma. Senin için başka bir şeyim var." Soğutucuya geri döndü ve içine uzandı.

İnledi. "Beni öldürüyorsun, Bryson. Senden başka bir şey istemiyorum."

"Oh, bilmiyorum. Bunu istediğine eminim. Ve ben bir şey yaptım söz veriyorum." Ona, her tarafına küçük pembe kurdeleler bağlanmış pembe bir çanta uzattı ve çantanın dışında çok özel bir mağazanın adı yazıyordu.

Gözleri büyüdü. "Sen yapmadın."

"Yaptım."

Çantayı açıp içine baktı, sonra elini içine sokup su rengi dantelli bir sütyen ve külot seti çıkarırken sevinçle ciyakladı.

"Muhteşemler, mükemmeller. Ve benim bedenim. Aman Tanrım, lütfen bana anneme bedenimi sorduğunu söyleme." Nefesi kesildi. "Ya da babama!"

"Bana bundan daha fazla kredi ver. Annene en iyi arkadaşının adını sordum. Sonra da en iyi arkadaşına sordum."

Bariz bir rahatlamayla güldü ve içindekileri sıraladı. "On iki. Bana bir düzine sütyen ve uygun külot almışsın. Bryson! Bu bir servete mal oldu!"

"Bunu karşılayabilirim. Gözlerindeki ışıltıyı ve parlayan gülümsemeni görmek için bunun on katını öderim."

Tehditkâr gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Çok mutluyum."

"Evleneceğimiz için mi?"

Başını salladı. "Çünkü yüz dolarlık sütyenimi değiştirdiğinde bana daha fazlasını alacağına ve sonra onları üzerimden çıkaracağına söz vermiştin."

Başını arkaya attı ve uzun zamandır gülmediği kadar sert güldü. "Acele et, Bryson. Seni bir dakika daha beklemeyeceğim. söz veriyorum. Gerekirse burada, arka bahçenizde soyunurum."

Hâlâ gülerek onu kollarına aldı ve onunla birlikte eve doğru koştu. Ama içeri girmeden önce, uzun zaman önce yaptığı gibi bacaklarının onun üzerinde kaymasına izin verdi. Ve bu sefer, ilk seferden beri yapmak istediği şeyi yaptı.

Onu ilk kez görüyordu. Onu öpmüştü. Gerçekten öptü. Bastırılmış tüm duygularıyla, aşk, özlem ve şehveti bir araya getirerek öptü. Ve işi bittiğinde geri çekilerek onun gözlerindeki tutkuyu ve gözlerine yansıyan aşkı içine çekti.

Yüzünü kavrarken elleri titriyordu. "Beni sevmen için ne yaptım bilmiyorum. Ama hayatımın geri kalanında her gece kapımda belirdiğin için Tanrı'ya şükredeceğim. Sen bir hazinesin Teagan. Hırpalanmış ruhuma bir armağansın. Seni çok seviyorum."

İç çamaşırı torbasını sol eline kaydırdı ve sağ eliyle onunkini kavradı. "Ben de seni seviyorum, Bryson Anton. Ama tutman gereken bir söz daha var. Ayak parmaklarımı kıvırmalısın."

"Meydan okuma kabul edildi." Onu kollarının arasına aldı ve evin içinde ilerlerken onu tekrar öptü.

Daha yatak odasına varmadan ayak parmakları kıvrılıyordu.

* * * * *

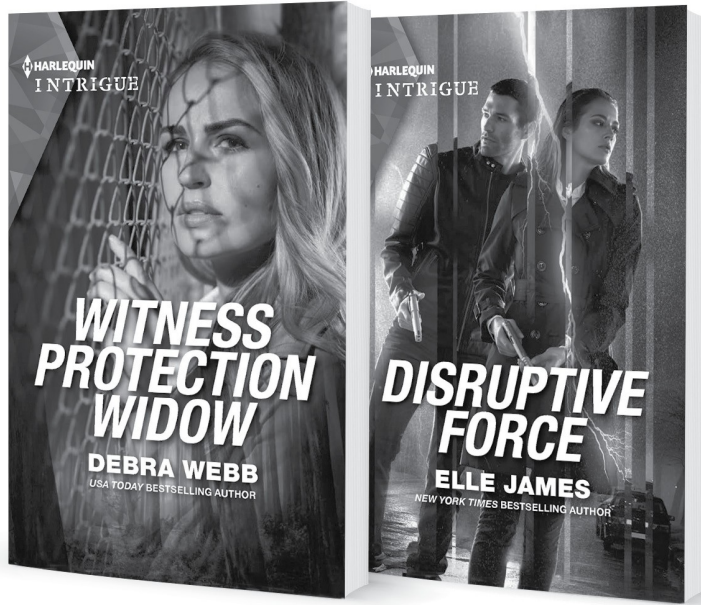
Ödüllü yazar Lena Diaz'ın mini dizisi Adalet Arayanlar'ın diğer kitapları da yakında sizlerle!

Serinin bir önceki kitabını kaçırdıysanız, Kovboy Ateş Altında'ya bakabilirsiniz, Harlequin Intrigue'den şimdi temin edilebilir!

Nichole Severn'in yazdığı The Fugitive'den bir alıntı için okumaya devam edin.

UMARIZ BU KITABI BEĞENMİŞSİNİZDİR.

HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

Kaçak

tarafından Nichole Severn

Birinci Bölüm

Raleigh Wilde.

Birleşik Devletler şerif yardımcısı Beckett Foster ona göz koyalı epey olmuştu ve vücudundaki her hücre farkındalıkla tepki veriyordu. Tam olarak dört ay, bir hafta ve dört gün. O ruhunu arayan açık yeşil gözleri, yumuşak kahverengi saçları ve keskin elmacık kemikleri. Ancak tüm bu güzellik, şu anda göğsüne doğrultulmuş olan pompalı tüfekten bir şey eksiltmiyordu. Önce Anneler Vakfı'nın eski mali işler müdürü -şimdi kaçak-duruşunu genişletirken eli silahının hemen üzerinde duruyordu.

"Birinin evine zorla girmenin yasadışı olduğunu bilmiyor musun, Şerif?" O ses. Bir adam böyle bir sesin içinde kaybolabilirdi. Tatlı ve sert, hepsi aynı pakette. Raleigh parmaklarını elindeki silahın üzerinde gezdirdi. Kapıdan içeri girdikten birkaç saniye sonra geniş odanın diğer ucunda onu beklediğini fark etti.

Dosyası masasına geldiğinde son dört aydır nerede saklandığını bulması birkaç saatini almamıştı. Bilmediği şey, ne kadar zamandır beklediği ve teyzesinin kulübesini ararken bulduğu diğer silahların yanı sıra o silahın mermilerini de çoktan boşaltmış olduğuydu.

"Hadi ama. İkimiz de adımı o kadar kolay unutmadığını biliyoruz." Onu tepeden tırnağa inceledi, büyük boy ekose flanel gömleğinin bedenine oturuşunu, yüzündeki hafif renk kaybını ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ezberledi. Evet, kaçak yaşamak insana bunu yapıyordu. Beckett kılıfının düğmelerini çözdü. O çekmezdi. Birleşik Devletler'deki tüm suçlular arasında Eyalet Polis Teşkilatı onu yıllar boyunca kurtarması için görevlendirmişti, peşine düşmekte tereddüt ettiği tek kişi oydu. Yine de, eğer görevi kabul etmeseydi, başka bir şerif kabul edecekti. Ve Beckett'ın onu başkasının getirmesine izin vermesine imkân yoktu.

Beckett boştaki elini şöminenin açıkta kalan tuğlaları üzerinde gezdirdi. "Dürüst olmak gerekirse, buraya geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Bir sürü anı bağlanmış

bu yerde."

"Ne istiyorsun Beckett?" Ağırlığını iki ayağının arasında kaydırırken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. Hafifçe çömelip Doğu Gölü'ne bakan tek pencereden içeri baktı, sonra yeniden ona odaklandı.

Bir çıkış yolu mu arıyorsun? Ya da destekle gelip gelmeyeceğini görmek için mi? Kuru otlar, değişen yapraklar, dağlar ve boş bir rıhtımdan başka bir şey yoktu. Çocukken içinde büyüdüğü kulübe gölün batı yakasında, turistlerden ve ana yoldan uzakta bulunuyordu. Ona avantaj sağlasa bile fazla uzağa gidemezdi. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Ondan değil.

"Bunu sen de biliyorsun." İleriye doğru tek bir adım attı, ona yaklaşırken eskimiş ahşap zemin ağırlığının altında protesto ediyordu. "Duruşmanı kaçırdın ve ben de seni içeri tıkmak için buradayım."

"Ne yapmam gerekiyordu?" Yaklaşmasına karşı koyarak, içeri girdikten hemen sonra kilitlediği ön kapıya doğru geri çekildi ama silahını ona doğrultmaya devam etti. Ayakkabısı kapının yanındaki mutfak tezgâhında duran çantaya çarptı. "O parayı ben çalmadım. Hayır kurumundan biri çaldı ve suçu benim üstlenmem için kanıt uydurdu."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bir çerçeve işi mi?" Elli buçuk milyon dolar. Gitti. Fonlara sürekli erişimi olan tek kişi tam önünde duruyordu. Yepyeni bir offshore banka hesabından, bu hesaba federallerin kayıtlarına geçmeyecek kadar küçük miktarlarda yapılan binlerce havaleden ve bunların her birinde Raleigh'in imzasından bahsetmiyorum bile. "Seçme şansın vardı, Raleigh. Sadece yanlış seçtin."

"Beckett..." Kaçışını yavaşlattı. Yüz ifadesi yumuşarken parmakları silahın üzerinde gezindi. "Beni tanıyorsun. Bunu benim yapmadığımı biliyorsun. Calvin Dailey'i bul, vakfın CEO'su. Ona her şeyi anlattım. fonlar denizaşırı ülkelere gönderiliyordu. Haftalardır ona ulaşmaya çalışıyorum. Tutuklanmamla ilgili haberler medyaya yansıdığında saklanmış olmalı ama adımı temize çıkarabilir."

"Korkarım Calvin Dailey şu anda size yardım edemez. Görünüşe göre patronunuz evinden yarım galon kadar kendi kanını almadan ayrılmış. Yerel polis henüz cesedi bulamadı ama kayıp paradan bahsettiğiniz tek kişinin o olduğunu açıkladığınızı düşünürsek bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum." Damarlarında yanan ateşe karşı çenesini kilitledi, o rahat şerif gitmişti. Beckett elini yukarıdan aşağı indirdi kılıfını çıkardı ve bir adım daha attı. "Bir insanı tanıdığınızı düşünürsünüz. Sonra bir

Bir gün uyanıyorsunuz ve sabah haberlerinde zimmete para geçirmekten tutuklandıklarını görüyorsunuz."

"Calvin... öldü mü?" Şok alt dudağını düşürdü. Gerçekten tehlikeli. Ya Raleigh Wilde çok iyi bir oyuncuydu ya da eski iş arkadaşının büyük ihtimalle öldürüldüğünü gerçekten bilmiyordu. Şok kararlılığına dönüştü ve bakışlarındaki kafa karışıklığını sildi. Tüfeğin dipçliğini omzuna dayadı. Tıpkı ona öğrettiği gibi. "Onu ben öldürmedim ve o parayı zimmetime geçirmedi. Hapse girmeyeceğim. Gidemem. Şimdi olmaz."

Hayatına girmesine izin verdiği kadın vardı, gözlerinde intikam ateşi olan ve orta parmaklarını havaya kaldıran kadın. Portland'da bir sokakta çantasını çalmaya çalışan soyguncuya, Beckett'in müdahale etmek zorunda kaldığı noktaya gelene kadar karşı koymuş ve topuklu ayakkabısıyla o piçin ciğerlerinden birini delmişti. Yardımları için Beckett'a teşekkür ederken parmaklarını Beckett'ın parmaklarıyla birleştirmiş ve ona gerçek arzusunun nasıl bir şey olduğunu göstermişti. O kadını asla unutmayacaktı. Ne yazık ki hiç var olmamıştı.

ilk etapta. Bunun yerine, bir suçluyla ilişkiye girmişti ama onu tekrar manipüle etmeyecekti. "Bu yargıca bağlı, tatlım."

"Bana öyle deme." Kelimeler dişlerini sıkarak ağzından çıktı.

"Tutuklandıktan sonra ortadan kaybolduğunda bana 'tatlım' deme hakkını kaybettin."

"Ben de bizi ayıranın sen olduğunu düşünüyordum." Kılıfının arkasından bir dizi kelepçe çıkardı, yansıyan güneş ışığının parçaları yüzüne çarptı.

"Seni içeri getiriyorum."

"Sana çekip gitmen için bir şans vereceğim Beckett." Yüz ifadesi hafifçe yumuşayarak tüfeği doğrulttu. "Lütfen. İkimizin de iyiliği için, bana bu tetiği çekti. Arkanı dön ve beni hiç bulmamış gibi davran. Kayıp kalmam herkes için daha iyi olur."

"Şimdi beni vuracaksın, öyle mi?" Bu mümkündü. Gerçekten, onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordu? O tutuklanmadan altı ay önce birlikteydiler. Elbette, arada bir geçmişini ağzından geçiriyordu, ama anlaşılan, onun hakkında bildiği neredeyse her şey yalandı.

Kadının hayatının derinliklerine indikçe, ona güvenmekle ne kadar aptallık ettiğini daha iyi anlıyordu. İnsanlar değişmezdi. Bir kez suçlu olan, her zaman suçludur.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Dudaklarını yalayıp yutkunurken boğazındaki gölgeler yer değiştirdi. "Bu artık sadece benimle ilgili değil."

Beckett elini kot pantolonunun cebine soktu ve silahtan aldığı mermileri çıkardı. Bir tanesini başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırarak kadının görmesi için havaya kaldırdı. "Silah boşken beni nasıl vuracaksın, Raleigh?"

Duraksadı, yeşil bakışları silaha kaydı.

Beckett kelepçeleri ve mermileri bırakıp saldırdı. Bir eliyle tüfeği kadının elinden alırken, diğer eliyle de kendi silahının kabzasını açıp nişan aldı. İki nefesten daha kısa bir sürede kaçığını yakalamıştı. Tüfek yere çarparak onu anında sarstı. O dikkatle izlenen dış cepheden hâlâ bazı şeylerin geçebildiğini görmek güzeldi. "Bu silahın dolu olduğunu size garanti edebilirim."

Namlusuyla onu sola doğru işaret etti.

hizmet silahı. "Kelepçeler. Hemen."

"Bir hata yapıyorsunuz. Eğer Calvin dediğiniz gibi öldürüldüyse.

O parayı çalan kişi yarım kalmış işleri tamamlıyor. Kayıp paradan bahsettiğim tek kişi oydu. Sence bundan sonra kimin peşine düşecekler?" Raleigh

çömeldi, kelepçeleri aldı ve birini bileğine taktı. Kelepçeler

Omuzları ve boynu arasındaki kordonlar hareket ettikçe geriliyordu.

Doğruldu, yüzünü ona döndü, hafif vanilya kokusu ciğerlerinin derinliklerine kadar işledi. "Beni içeri alırsan, katilinin beni bulmasını kolaylaştırırsın."

Kelepçelerin gevşeyemeyeceği kadar sıkı olduğundan emin oldu, parmakları bileğinin iç kısmını okşadı. Kolundan yukarıya doğru bir elektrik

Cevap. Lanet olsun. Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu, vücudunun her zaman onunkini arzuladığını unutmuştu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Boğazında sıkışan havayla ciğerleri basınç yapıyor. Altı ay. Ona aşık olması için gereken süre buydu, o kadar bağımlılık yapıcıydı. Bir kapkaççı onun çantasını alıp kaçmaya çalıştığında yardıma koşmuştu ama aslında o gün onu kurtaran da o olmuştu. Her şeyi değiştirmiş, ona hayatının geri kalanını yalnız geçirmek zorunda kalmayacağı umudunu vermişti. Ta ki onun gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar. Her şeyin uzun bir aldatmaca olduğunu öğrenene kadar.

Kelepçeler yerine oturdu, elleri önde sabitlenirken çıkan tıkırtılar kulaklarında yankılandı ve gerçeklik netleşti. Adalet. Dürüstlük. Hizmet. Şerif olduğunda yasaları koruyacağına yemin etmişti ve karşısındaki kadın bunu değiştirmeyecekti. Çekim gücü ne kadar güçlü olursa olsun. Ya da yalanları ne kadar zekice olursa olsun. "Hayır, Raleigh. Hata en başından beri sana güvenmekti."

"Geri dönmeyeceğim." Omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı, neredeyse kaybolmuştu, yeşil gözleri uhreviydi. Saniyeler geçti. Sonra bir anda bakışları tekrar onunkilere kayd ve Raleigh'in içgüdüleri çılgılık atarak onu uyardı. Raleigh ondan uzaklaştı, sonra da karnına bir tekme attı. "Adımı temize çıkarmadan olmaz."

Başı şöminenin üstündeki eski ahşap şömineye çarptı ve yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken kulübenin görüntüsü bulanıklaştı; tek aydınlık, artık açık olan ön kapıdan giren bir güneş ışığı huzmesiydi. Bu ona yön vermek için yeterliydi. Mutfak tezgâhındaki çanta yerinde yoktu. Boştaki elini başının arkasına bastırdı, sonra parmaklarına baktı. Kan. Acı hızla kafatasına yayıldı. Kahretsin, bu kadının güçlü bacakları vardı. Beckett kapıdan dışarı fırladı, silahını kaldırdı, parmağını

tetiğe bastı. Gölden yansıyan parlaklığa karşı gözlerini kırıştırdı ve kulaklarındaki hafif çınlamayı gidermek için başını salladı. "Raleigh!"

Solunda, gölün kıyısında, yaklaşık elli metre ileride bir hareketlilik fark etti. Kelepçeli halde kulübenin arkasındaki sık ağaçlara doğru koşmaya başladı, yumuşak kahverengi saçları arkasından geliyordu.

Beckett bacaklarını sertçe pompaladı. Güneş çoktan dağları kucaklamaya başlamıştı. Ondan yeterince uzun süre kaçarsa, sonsuza dek ortadan kaybolma ihtimali vardı. Bu bir seçenek değildi. Raleigh önündeki ağaç sırasının içinde gözden kayboldu. Gevşek kayalar ve devrilmiş dallar ayağına çelme takmakla tehdit ediyordu ama o sadece kendini daha fazla zorladı.

Gölgeler ilerideki küçük toprak patikayı sararken kalbi kulaklarının arkasında gümbürdüyordu. Bir pusu için çok fazla yer vardı. Yavaşladı, saç çizgisinde boncuk boncuk terler belirdi ve damarlarında pompalanan adrenalini soğumaya zorladı. Eğitimi devreye girdi, içgüdüleri yüksek alarmdaydı. Raleigh bir suçlu olabilirdi ama eğitilmiş bir kolluk kuvveti değildi. Sahip olduğu tüm aileler ona uzun zaman önce sırtını dönmüştü ve Arkadaşlarına avukatları tarafından mesafelerini korumaları tavsiye edilmişti. Ondan saklanamazdı. En azından uzun süre.

İkiye ayrılan kırık bir dalın sesi onu sağa döndürdü. Bir köknar ağacının dalları taze esintiyle sallanırken nişan aldı. Gerginlik omurgasındaki her kası gerdi. Üç saniye. Dört saniye. Sol tarafta çevresel görüşüne bir gölge girdi ve dönmek için çok geç kaldı.

Kalın, kurumuş ağaç kabukları kolunun açıkta kalan derisini sıyrıp geçtikten bir saniye sonra, kızın kendisine savurduğu devasa dalın önünden eğildi. Kadın başka bir raunt için duruşunu genişletirken, adam hamle yaptı.

omzunun üzerinden itfaiyeci tutuşuyla. Dizinin keskin bir darbesiyle ciğerlerindeki hava boşaldı. Orman zeminine düştüklerinde göğsünden bir hırıltı yükseldi. Tüm o yağsız kasları ve yumuşak teniyle onu altına kısırdı. "Bunu kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

Raleigh ayağını adamın kaval kemiğinin altına soktu ve onu sırt üstü döndürmeye çalışarak itti. İşe yaramadı. Adamın avantajını elinden almak için kalçalarını yukarı kaldırdı. Ateş, gözlerinin kenarlarındaki ince altın tonlarını tutuşturdu.

Kadının bileklerini ellerinin arasına aldı ve onu ayağa kaldırdı. "Tutuklusun."

* * *

KALPLER VAHŞİ YARATIKLARDI. Hain, aldatıcı yaratıklar.

Onu içeri tıkmak isteyen ABD şerifi ile birkaç ay öncesine kadar hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal ettiği adam arasındaki farkı biliyordu.

Raleigh Wilde, onu gördüğüne gerçekten sevindiği gerçeğine değil, botlarının patikada indiği yere odaklandı. O kıyı mavisini gözleri, parmaklarını dolaştırdığı gür siyah saçları ya da onu öptüğünde boğazını gıcıklayan sakalı. Tanıştıkları ilk günden beri ezberlediği her kas çıkıntısından ve vadisinden bahsetmiyorum bile.

Yıllar önce.

Son kez yüz yüze gelmelerinin üzerinden dört ay geçmişti ve bu böyle mi bitecekti? Beckett onu Marshals'ın bölge ofisine getirecek, FBI'a teslim edecek ve bağış parasını almak için ona komplo kuran her kimse, o işlemediği bir suç için hapis yataken özgürlüğünün tadını çıkaracaktı. Çünkü bu dünyada güvenemediği onca şey varken Beckett ve onun kırılmaz görev bilinci güvenilebileceği bir şeydi.

Temiz Oregon havasını ciğerlerine çekti. Ayaklarının altında kurumuş iğneler çıtırdıyor, kırmızı, turuncu ve sarı yapraklar teyzesinin küçük arazisinin etrafındaki kalın ağaç sırasına tutunuyordu. Buraya gelmeye cesaret edemeyeli uzun zaman olmuştu. Kardeşinin ölümünden beri. Kelepçeli bileklerini karnının alt kısmına bastırarak başını salladı. O Beckett Foster'ın onun davasına atanacağını bilmeliydi. O, Beckett Ne de olsa onu en iyi tanıyan kişiydi. Ona ait parçalarla güvendiği tek kişi.

Kendisi. Buraya geleceğini biliyordu. Ama o bir suçlu değildi. Onun hakkında neye inandığının ya da kanıtların ne söylediğinin önemi yoktu. O bir şey çalmamıştı.

Calvin'le birlikte kurdukları vakıftan bir kuruş bile almamıştı.

kanıtlayacaktı. Adını temize çıkaracak ve hayatını geri alacaktı. Başparmağının kenarını, sakladığı büyüyen bebek yumrusunun üzerinde kaydırdı. Geleceğini geri alacaktı. "Senin bu işe karışmanı hiç istememiştim."

"Benimle arkadaşmışsınız gibi konuşma." Ağır adımları arkasında gürültüyle yankılandı. Güneş dağların arkasından batmış ve Sesindeki tehlikeli ton çok daha korkutucuydu. Çeliğin omurgasına doğru kayması onu hareket ettirdi. Ağaçların güvenliğinden çıkana kadar yirmi adım, belki daha az. "Başım hâlâ kanıyor."

Zamanı dolmuştu. Hapishaneye gidemezdi. Tekrar koşabilirdi ama adam ondan çok daha güçlüydü, daha hızlıydı, daha iriydi. Raleigh yavaşladı. Adamın koyu, zengin kokusu hâlâ ciğerlerindeydi. Açık hava ve erkek. Şu ana kadar bu rahatlatıcı kokuyu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Tırnaklarını gerçeğe karşı avuçlarının içine gömdü. Onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Ağaç sınırına yaklaşıyorlardı. Kamyonetini tam ileriye park etmişti. Onu o araca bindirdiği anda her şey bitmişti.

Ona gerçeği söylemek zorundaydı. Onu kendisine inandırmak zorundaydı. "Beckett, söylemem gereken bir şey var-"

Patika başından gelen bir silah sesi, arkalarındaki dağlarda yankılandı.

Güçlü eller onu patikadan ağaçların arasına doğru sürüklerken boynunun kenarında ateş yanıyordu. Beckett tek bir nefesle onları büyük bir köknarın arkasına itti. Onu koruyor muydu? Raleigh silahını çekerken bir eliyle yaranın üzerine bastırdı.

Beckett silahın şarjörünü çıkardı, kontrol etti ve tekrar yerine yerleştirdi. Tıpkı bir silahı nasıl kullanacağını öğrenmesi gerektiği konusunda ısrar ettiğinde ona öğrettiği gibi. Yüzünü ona dönerek döndü. Elini çekip yarasını incelerken kaba nasırlar derisini çekiştiriyordu.

"Ne kadar kötü?"

Parmakları boğazının aşırı hassaslaşmış derisine dokunduğunda kalbi göğüs kafesinin arkasında sarsıldı. Sesinde neredeyse endişe var gibiydi. Ama o daha iyi biliyordu. Onu koruyacaktı çünkü o bir kaçaktı.

Dosyası masasına gelmişti. Onu federal gözetim altına geri alacaktı, bunu yapmak için ateş ederek buradan çıkması gerekse bile. O bir işti. Daha fazlası değil. Birlikte sahip oldukları her şey

tutuklandıktan sonra ona sırtını döndü. Parlak mavi gözleri ona kilitlendi ve kanı bir anda ısındı. Adamın tenindeki tuz, kurşunun boynundaki yanığını daha da kötüleştirince tısladı ve geri çekildi. "Sadece bir sıyrık. Ben iyiyim."

"Güzel." Beckett ona sırtını döndü, içini ısıtan tüm o endişe buza dönüştü. "O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Arkamda kal ve bir daha kaçmayı aklından bile geçirme."

"Tam olarak nereye gitmem gerekiyor?" diye sordu.

Kısa bir kahkaha patlamasıyla omuzları sarsıldı. "Birkaç dakika önce denemenize engel olmadı."

Bir kurşun daha sağındaki ağacı parçaladı ve korkunun kontrolü ele geçirmesiyle irkildi. Parmakları adamın gömleğini sıkıca kavradı, manşetler bileklerinin iç kısmındaki yumuşak dokuyu kesiyordu. Buradan çıkmaları gerekiyordu. Raleigh onun omzuna vurdu. "Kelepçe anahtarların nerede?"

"US Marshals Service! Silahını indir, dizlerinin üzerine çök ve ellerini başının arkasına koy!" Beckett tetiği çekti. Bir kez. İki kez. Gölge ağaçların arasında kayboldu ama Raleigh tetikçinin aniden vicdan yapıp geri çekildiğine inanacak kadar saf değildi. Calvin'in ortadan kaybolması tesadüf olamazdı, Beckett ortaya çıktıktan dakikalar sonra birinin onun için gelmiş olması da öyle. Takip edilmişti. Ve bir katili doğrudan ona yönlendirmişti. "Kelepçeler takılı kalacak. Benden bir daha kaçamayacaksın."

Pantolonun alt paçasının altındaki hafif şişkinliğe odaklandı. Boş ver paçaları. Burada ölmeyecekti. Kaybedecek çok şeyi vardı. Beckett'in pantolonunun paçasını yukarı kaldırarak, belinde tuttuğu küçük tabancanın kılıfını çıkardı.

ve tetikçiye doğru üç el ateş etti.

Beckett arkasını döndü. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bize savaşma şansı veriyor." Patika boyunca uzanan ağaçların örtüsünden ayrılıp kendini daha küçük bir hedef olarak konumlandırdı ve ormanın içine doğru geri çekildi. Başka bir çıkış yolu bulmak zorundaydılar. Onlara ateş eden her kimse onları kıstırmıştı ve bunu biliyorlardı. Beckett onu federal gözetim altına almak istiyorsa, işleri onun istediği gibi yapmak zorundaydı. "Bu ormanı herkesten iyi bilirim. Buradan canlı çıkmak istiyorsan, dediklerimi harfiyen yapacaksın.

Tabii aşırı büyük egon hayatını kurtarmama izin vermezse."

Kurşunlar uçuşmaya başladığında onu arkasına ittiği devasa köknarın arkasından çıktı, silahını patikanın girişine doğru kaldırdı. "Suçlulara güvenmem."

Ciğerlerine hava kaçtı. Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Neden onu ilçe hapishanesinde görmeye gelmemişti. Neden ona onlarca kez geri dönmemişti? tutuklandıktan sonra aradı. Onunla paylaştığı geçmişinin parçalarını, diğer pek çok kişi -ailesi, arkadaşları- hayatından çıkıp gittiğinde güvенеbileceği birine duyduğu ihtiyacı ortaya koyarak risk almıştı. Ona güvenmiş, ne olursa olsun yanında olacağına dair verdiği söze inanmıştı. Ama sonunda o da tıpkı diğerleri gibi olmuştu.

Güvenilmez. Kendini beğenmiş.

Adamın geniş omuzlarını incelerken kalbi göğsünde gümbürdedi. Adamın içinde kabaran tiksintiyi hissetmek için o açık renk gözleri görmesine gerek yoktu ve midesi bulantıyla burkuldu. On yılı aşkın bir süre boyunca Marshals Service için kaçaklar, insanların ne kadar kötü olabileceğini ilk elden deneyimlemek. Titrek bir nefes çekti. Onu şimdi böyle mi görüyordu? Kötü adamlardan biri olarak mı?

Dört mermi daha ağaçların arasında patladı ve onu tekrar o anın içine fırlattı. Raleigh silah boşalana kadar ateşe karşılık verdi. Yedek silahını fırlattı. Bu ormanda onlara hiçbir faydası olmazdı.

Birkaç metre ötede sakladığı çanta da dahil olmak üzere dağın yamacının her tarafına çantalar yerleştirmişti. Beckett'ın tabancası için fazladan mermi olmaması dışında. İçinde yüzüncü kez şişelenen acıyı bastırdı ve onu patikadan daha derine çekti. "Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Ağaçlara doğru koşarken iğneler ve yapraklar derisini çizdi. Bir silah sesi daha kulaklarında çınladı ama geniş bir alana yayıldı. Güneş dağın arkasında batmıştı. Saldırganın şu anda onları fark etmesine imkân yoktu ama gecenin bir yarısı ormanda yürümek kendi sorunlarını da beraberinde getiriyordu. Bir an önce gömdüğü ilk erzak çantasına ulaşmalıydı. Tetikçi onları yakaladı.

Baskı yok.

Beckett'ın güçlü tutuşu kolunu sardı ve onu göğsüne çekti. Denge için ellerinin yanlarını Beckett'ın kalbinin üzerine koydu ve temasla birlikte boynuna ve yüzüne sıcaklık yayıldı. Parmaklarının altındaki sert kaslar kıpırdadı, nefesi teninde hafifledi ve aniden ona son dokunuşundan bu yana geçen haftalar-aylar- kayboldu. "Gitmiyorsun her yerde."

"Özür dilerim, bize ateş eden silahlı adam hakkında endişelendiğimizi sanıyordum." Sadece gölgesinin dış hatları ve kalp atışlarının altında hissettikleri

Avuç içi karanlığa kaydedildi. Çok yakındı. Çok gerçek. Çok acı verici. İçinde büyüyen küçük hayat çırpındı ve avucunu karnının üzerinde güvenle yumuşatmamak için sahip olduğu tüm gücü harcadı. Raleigh bastırdı ve onun elinden kurtuldu. "Yola devam etmeliyiz."

Arkadan gelen bir el fenerinin ışığından önce küçük bir tıkırtı duyuldu ama o bir ayağını diğerinin önüne itmeye devam etti. El feneriyle hazırlıklı gelmişti. Her zamanki izci çocuk. "Her ne planlıyorsan, işe yaramayacak."

Yavaşladı, adamın dikkatinin ağırlığı, karanlıkta bile, fiziksel bir Omurgası boyunca basınç. Böcekler sessizleşti, hafif bir esinti ayaklarının dibindeki ölü yaprakları hisşirdattı. Sıcaklıklar çoktan düşmeye başlamıştı ama daha önce görmezden geldiği duygusal acı su yüzüne çıkmıştı. "Tek planım hayatta kalmak Beckett." Onunla yüzleşti, ellerini kaldırdı el fenerinin parlaklığına karşı. "Çünkü unuttuysan diye söylüyorum, Kayıp bağış fonlarından bahsettiğim tek kişi muhtemelen öldü ve biri bizi vurmaya çalıştı."

"Bu iki durumun birbiriyle bağlantılı olduğuna inanmam mı gerekiyor? Bildiğim kadarıyla, parayı alıp kaçtığında bile suç ortağı olabilirdi." El fenerini yanına indirdi, silahı hala kılıfsız. Onu vuracak mıydı? Yaşadıkları onca şeyden sonra, tutuklanması onu onun gözünde gerçekten bu kadar alçaltmış mıydı? "Sen karşılaştığım en zeki kadınlardan birisin, Raleigh. Bunu sen ayarlamış olabilirsiniz. Kendini tekrar hayatıma sokmak için tüm maskaralığı yapıyorsun, bir ABD şerifini kendi tarafına çekmeyi planlıyorsun ama işe yaramayacak. Sen ve ben bittik. Tehlikedeymişsin gibi davranman bunu değiştirmeyecek."

Sanırım bu onun sorusunu cevaplıyordu. Portland Polis Bürosu onu kelepçelediği anda gelecekleri hakkında kararını vermişti ve Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İyi o zaman. Raleigh boğazına dolan reddetme duygusunu yuttu ve çenesini yere dayadı. Gerçeği mi istiyordu? Ona kaldırabileceğinden daha fazla gerçek verecekti. "Hamileyim Beckett. Senin bebeğine."

"Ne?" El feneri ışını elinde titriyordu, sesi ormanda esen rüzgârdan zar zor duyuluyordu.

"Beni istediğin şeyle suçlayabilirsin. Zimmete para geçirmekle, Calvin'in ölümünü düzenlemekle, senin korumanı sağlamak için zor durumdaki genç kızı oynadığım ayrıntılı bir senaryo planlamakla. Umurumda değil." Yalan. Yaşadıkları şey... Böyle olmaması gerekiyordu. Raleigh omuzlarını geriye attı, sonra ona doğru yaklaştı, içindeki öfke kontrol edilemez bir hal almıştı.

"Sadece

Benim için önemli olan şey, bu bebeğe hak ettiği hayatı verebilmek için adımı temize çıkarmak."

Cevap vermedi. Hareket bile etmedi.

Ona sırtını döndü ve kendini ormanın derinliklerine doğru zorladı. "Ve beni durdurmana izin vermeyeceğim."

Telif Hakkı © 2020 Natascha Jaffa tarafından

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

 [Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks)

[Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

 [Instagram.com/HarlequinBooks](https://www.instagram.com/HarlequinBooks)

[Pinterest.com/HarlequinBooks](https://www.pinterest.com/HarlequinBooks)

[ReaderService.com](https://www.ReaderService.com)

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

[TryHarlequin.com](https://www.TryHarlequin.com)

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

[Facebook.com/groups/HarlequinConnection](https://www.facebook.com/groups/HarlequinConnection)

ISBN-13: 9781488067112

Kuşatma Altındaki Ajan

Telif Hakkı © 2020 Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.